

ara alexandru şişmanian

*Menuetul
menestrelului
morbid*

2019

ara alexandru şişmanian

menuetul menestrelului morbid

2019

Copyright © 2019 A. A. Shishmanian
All rights reserved.

ISBN: 9782952504225

Acest volum este publicat cu sprijinul asociației
«Les Amis de I. P. Couliano»

Coperta I:
Hieronymus Bosch, *Grădina desfătărilor* (detaliu)

Curriculum vitae

Născut pe 26 ianuarie 1951 la București, Ara Alexandru Șișmanian urmează, după un prim an la Facultatea de limbi romănice, Secția Franceză, cursurile Facultății de limbi orientale, Secția Hindi, unde îi are ca profesori de filosofie și religie indiană succesiv pe Cicerone Poghirc, Sergiu Al-George și pe d-na Usha Chaudhuri, care-i va dirija în 1974 teza de diplomă despre sacrificiul vedic („Sacrificiul vedic sau *Coincidentia oppositorum*”).

În 1975 obține, din partea unei fundații armenice din Belgia, “Boghos Noubar Pacha”, o bursă în vederea aprofundării studiilor indianistice la Paris, bursă de care nu va putea beneficia, viza română fiindu-i refuzată. Publică sporadic, sub pseudonim, cronici literare în *Luceafărul* și eseuri de fenomenologie literară în *Steaua*. Frecventează *Cenacul de Luni* unde citește un grupaj de “psalmi”, constituind nucleul volumului *Menuetul menestrelului morbid*. Pe 4 martie 1977 semnează Apelul pentru respectarea Drepturilor Omului în România – lansat de scriitorul Paul Goma – alături de alți doi scriitori: Ion Negoïtescu și Ion Vianu. Este, de altfel, singurul din cei circa 180 de semnatori care refuză să semneze faimoasa “abjurare” propusă de regulă de securitate, ca și orice fel de alt document, în ciuda insistențelor securistice (pentru mai multe detalii vezi mai jos nota 1).

Părăsește România în 1983, în urma multiplelor persecuții profesionale și politice între care, în 1978, o tentativă de internare “psihiatrică” pe baza decretului 12/1965, persecuții ce-l vor împinge de altfel, în 1980, la o grevă a foamei de 58 de zile (29 octombrie – 25 decembrie)¹. Se

¹ În chip de autobiografie politică sub totalitarism, a se consulta interviul-confesiune publicat în iulie 2014 pe situl

stabilește definitiv în Franța unde urmează cursuri de istoria religiilor la Ecole Pratique des Hautes Etudes și studiază sanskrita, armeană clasică, ebraica biblică și copta, pregătind o teză de semiologie comparată a religiilor (vedism și gnosticism). Devine din 1986 membru al Asociației Franceze de Studii Indiene, iar din 1988 al Asociației Francofone de Coptologie. Publică, în reviste de orientalistă și în Actele unor Conferințe internaționale de istoria religiilor, mai multe studii de specialitate.

Activitatea științifică nu-l împiedică s-o continue pe cea politică. Astfel, între 7 noiembrie și 7 decembrie 1989 întreprinde o nouă grevă a foamei determinată de gravele persecuții cărora le era victimă la acea dată scriitorul Dan Petrescu (se vorbea chiar de arestare). După 30 de zile încetează greva foamei însă participă la “asediul” Ambasadei României din Paris, acțiune ce se va încheia prin căderea “fortăreței” și “capitularea” ambasadorului politruc în fața presiunii revoluționare a exilului românesc.

Din noiembrie 1987 până în ianuarie 1993 proiectează și realizează un *Triptic* de poeme: *Priviri*, *Ochiul Orb* și *Tireziada*, din care va citi și publica înainte de Revoluție la cenacluri și în reviste din exil (*Hyperion*, *Dialog*).

După Revoluție publică poezie și articole politice în reviste din țară (*Vatra*, *Familia*, *Steaua*, *Luceafărul*, *Viața Românească*, *Ramuri*, *Contrapunct*, *Nor Ghiank* ș.a.) și din exil (*Dialog* – München, *Galateea* – Königsbrunn, *Dorul* – Danemarca, *Lumea liberă românească* – New York, *New York Magazin*, *Asymetria* – Paris).

<https://fr.calameo.com/books/003510201e41f859f1cfa>, din care un fragment apăruse în revista *Ararat* nr. 23-24 din decembrie 2007, pp. 13-14, sub titlul *Un conglomerat al durerii și dezgustului*.

În 1993 izbutește realizarea unui Colocviu Internațional de Istoria Religiilor – «*Psychanodia*» – la Paris (Institut National de Langues et Civilisations Orientales – INALCO), în memoria lui Ioan Petru Culianu, asasinat de securitate. Creează în mai 2005 asociația “Les Amis de I.P. Couliano” al cărei președinte este, și publică, sub auspiciile asociației, tomul I al Actelor colocviului «*Psychanodia*», în colaborare cu soția sa Dana Șișmanian. În locul proiectatului tom II, preferă lansarea unui periodic de istoria religiilor *Les cahiers «Psychanodia»*, al cărui prim număr apare în 2011.

Între 1997 și 1999 publică la editura “Arhipelag” din Târgu Mureș cele trei volume ale *Tripticului*, a cărui versiune unificată și definitivată va vedea lumina tiparului în 2001, la editura “Cartea Românească”. Din 2003 și până în prezent volumele de poezie apar în ritm anual, aparținând mai multor cicluri: “hexalogia” *Migrenelor*, din care ultima parte, a șasea, este încă în curs, avînd mai multe volume, ciclul *Absențe*, din care au apărut patru volume și vor urma probabil încă două, în fine, ultimul ciclu, *Neștiute*, încheiat prin al cincilea volum, apărut în 2018.

În ultimii ani, începînd cu 2012, poeme traduse în franceză de soția sa, Dana Șișmanian, apar regulat în reviste francofone de poezie și pe situri literare pe Internet, ca și în antologii și volume colective publicate în Franța. De asemeni, traduceri în germană și engleză au fost publicate în reviste și antologii. În fine, primul volum personal în traducere franceză a apărut în 2014 la editura L’Harmattan, iar al doilea, la aceeași editură în 2016.

Bibliografie selectivă

Eseuri și studii

„Proză și luciditate” [fragment din studiul inedit „Analiza literară”, axat pe romanul *Cel mai iubit dintre pământeni* de Marin Preda], *Luceafărul*, XXIII/37, 13 sept. 1980, p. 3.

„Topos și Rit în opera lui Mihail Sadoveanu”, în *Steaua*, anul 31, 1980, nr. 11, pp. 4-6.

„Ciudatele farse și zadarnicele melancolii ale diaconului Creangă”, în *Steaua*, anul 32, 1981, nr. 2, pp. 22-24.

„Metaforă culinară și spirit carnavalesc la George Călinescu”, în *Steaua*, anul 32, 1981, nr. 7, pp. 8-10.

„Pe marginea unei cărți despre George Călinescu”, în *Familia*, 33 (1997), nr. 10-11, pp. 58-64.

„Le Nombre et son Ombre. Cosmodicée et cosmogénie dans le Veda et dans la Gnose”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 16 (1985), pp. 205-235; no. 17 (1986), pp. 169-207.

„Le Nombre et son Ombre (Résumé)” (în ciuda titlului e vorba de un text independent de precedentul și redactat în engleză), în *Neoplatonism and Gnosticism*, edited by Richard T. Wallis, associate editor Jay Bregman, State University of New York, 1992, pp. 351-380.

„L’Orientalisme au Carrefour. Réflexions en marge d’une «Nouvelle politique de l’Orientalisme»”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 24 (1993), pp. 251-277.

„Sémiologie et Ontologie. Quelques observations méthodologiques à partir d’une «spectroscopie» de l’*Apocryphon de Jean*”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 25 (1994), pp. 143-167; no. 26 (1995), pp. 51-76.

„Sergiu Al-George e il suo contributo all’indianistica romena contemporanea”, în *La rinascenza orientale nel pensiero europeo. Pionieri lungo tre secoli*, ed. Grazia MARCHIANO, Istituti Editoriali e Poligrafici Internazionali, Pisa-Roma, 1996, pp. 201-235.

„Sergiu Al-George – l'abstracteur de la forme”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, nr. 27, 1996, pp. 207-238.

„Sergiu Al-George – deschizătorul formei”, în *Vatra*, nr. 6/1998, pp. 92-95 ; nr. 7/1998, pp. 60-64 ; nr. 8/1998, pp. 53-56 (*Semne*).

Ascension et hypostases initiatiques de l'âme. Mystique et eschatologie à travers les traditions religieuses, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2006, volum colectiv de studii reprezentînd Actele Colocviului internațional de istoria religiilor „Psychanodia”, editat în colaborare cu Dana Șişmanian. În acest volum, studiul: „Dédoublement, chute et salut dans le Veda et dans la Gnose”, pp. 149-237.

Les cahiers «Psychanodia» (n° 1 / Mai 2011), editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), publicație periodică editată în colaborare cu Dana Șişmanian. În acest număr, studiul: „Les sept transgressions de Ioan Petru Culianu”, pp. 9-129, precum și interviuri și discuții din sfera colocviului „Psychanodia”. Studiul „La huitième transgression de Ioan Petru Culianu: la transgression méthodologique” e în pregătire.

„Eminescu restituit: O "versiune integrală" a Luceafărului” (în colaborare cu Dana Șişmanian), în *Vatra*, 1-2/2018, pp. 15-22.

Poezie – volume personale

Triptic 1. Priviri, editura Arhipelag, Târgu Mureș, 1997.

Triptic 2. Ochiul orb, editura Arhipelag, Târgu Mureș, 1998.

Triptic 3. Tireziada, editura Arhipelag, Târgu Mureș, 1999.

Triptic: Priviri, Ochiul orb, Tireziada, editura Cartea Românească, București, 2001 (cu o prezentare de Dan Cristea).

Migrene I-II-III, editura Cartea Românească, București, 2003-2005. Volumul II cu o postfață de Dan Cristea, pp. 113-118; voll. I și III cu prezentări de același critic.

Migrene IV, editura Paralela 45, 2007.

Migrene V, VIa, VIδ, editura Ramuri, 2007, 2016, 2017.

Absențe I-II-III-IV, editura Ramuri, 2009-2012.

Neștiute I-II-III-IV, editura Ramuri, 2012, 2014, 2015, 2018.

Neștiute V (ultimul din ciclu), editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2018 (cu un cuvânt de Dumitru Radu Popa).

Fenêtre avec esseulement, poèmes sélectionnés et traduits en français par Dana Shishmanian, éditions L'Harmattan, Paris, 2014 (collection Accent tonique).

Le sang de la ville, poèmes sélectionnés et traduits en français par Dana Shishmanian, éditions L'Harmattan, Paris, 2016 (collection Accent tonique).

Poezie – în antologii și reviste

Dieter Schlesak, *Gefährliche Serpentinaen. Rumänische Lyrik der Gegenwart*, Edition Druckhaus 1998, p. 211 (din Priviri).

L'éveil du myosotis, Les Éditions du Net, Paris, 2014, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 396-399.

Les poètes et le cosmique, Les Éditions du Net, Paris, 2015, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 170-171.

Les Poètes, l'Eau, et le Feu, Les Éditions du Net, Paris, 2017, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 200-201.

D'écriture en écriture, Paris, 2015, 3e tome de l'anthologie des auteurs de la Gazette de la Lucarne, pp. 375-377.

Anthologie poétique de Flammes Vives 2016, volume 1, mai 2016, pp. 135-136 ; volume 3, novembre 2016, pp. 113-115.

Apariții recente în reviste românești: *Poezia* (2/2018), *Luceafărul* (6/2018), *Discobolul* (octombrie-noiembrie-decembrie 2018), *Vatra* (3-4/2019), *Bucovina literară* (1-2-3/2019).

Apariții în reviste străine (online): *Gazette de la Lucarne des écrivains* (2013), *Le capital des mots* (2014, 2016), *Le Temporel*, *La toile de l'Un*, *Ragazine*, *Recours au poème* (2016), *Le Pan poétique des muses* (2017), *La Levure littéraire* (2018), *Francopolis* (2013, 2015, 2017, 2018).

Cîteva gînduri preliminare

Poezia e acordare cu sinele profund, cu spațiul nu doar abisal ci și avisal de dincolo de realitate și imaginație. În acest sens, poezia – și nu numai ea ci orice formă înaltă a gîndului, într-o sferă liberă de domeniu – e un demers negativ ce utilizează exclusiv pentru a le refuza ofertele lumii date și, de ce n-am spune-o, refuză mai ales lumea ca atare. Logosul poeziei ca și cel al filosofiei, cu care cea dintîi se înrudește spre marea nemulțumire a celei din urmă, trece dincolo de lucrurile ce parcă se întind spre ea, miraje și alienante ispite, le folosește pentru a le arunca, le topește în frigul expresiei pentru a elibera de ele străinul fără chip, subiacentul pe care anxietatea iluziei îl bănuie, ferindu-se să-l descopere. Neantul.

Această valoare negativă și, de ce n-am completa, transgresivă a esteticului, deci și a poeziei, mărturisesc a o fi intuit încă din adolescență cînd, foarte tînr, foarte naiv și foarte furios, am frecventat, destul de sporadic, demult uitatul, îmi închipui, cenaclu al oniricilor. Patronat cu mult tact de Miron Radu Paraschivescu însă avîndu-l ca toeretician și am putea spune, Mic Inchizitor, pe Dumitru Țepeneag, precum și cumva ca figură tutelară pe Leonid Dimov, cel mai consecvent reprezentant al curentului. Îmi amintesc că pe-atunci (cam 1968-1969), oniricii ce-și închipuiau că pot constitui literar o putere, fără a înțelege deplin brutalitatea furbă a sistemului ceaușist, rîvneau candid la o revistă a lor. Și, culme a orbirii, credeau a-și atinge țelul prin intermediul unui ex-suprarealist falit, Virgil Teodorescu, simplu pion al Poly-Turciei ambientale. Miza partidei pe care oniricii, inși cu experiență în principiu, nu păreau s-o înțeleagă, în ciuda intelectului lor acut, însă lamentabil obnubilat de speranță, eu, simplu

adolescent, nici măcar debutant, am priceput-o dintr-o ochire: ea consta în tentativa puterii de a trage de timp. Probabil mai ales din frica de scandal, scandal ce ar fi putut să-i compromită imaginea de “rezistent” anti-sovietic – ne găseam la puțin timp după imbecila și foarte stângaceă invadare a Cehoslovaciei ce urma să contribuie la compromiterea și, finalmente, la prăbușirea U.R.S.S. – și să-i strice socotelile, Ceaușescu ezita deocamdată să suprimă o mișcare literară, în sine inofensivă dar iritantă prin veleitățile libertare și pretențiile de utopie alternativă la comunismul corupt și decrepit, a cărui dinamică totalitară, în principiu bizuită pe teroare și groază, era pe cale a se înnămoli într-un ridicul abject.

Atunci, deci, furios că niște oameni ce mi se păreau admirabili se dovedeau incapabili să vrea să priceapă grosolana manevră ceaușistă realizată primitiv prin intermediul ăstui inept agent de influență, am izbucnit și ridicându-mă am exclamat: “esteticul este negație, domnul Virgil Teodorescu însă nu mai neagă demult!”. Mărturisesc că nu citisem un rînd din literatura personajului și nici nu auzisem baremi de el pînă atunci însă simțeam prin toți porii că vîndutul ăsta indiscutabil n-avea ce să caute în spațiul lucid al onirismului (în “procesul verbal” al ședinței publicat în “Luceafărul” pe cîte îmi amintesc, Iulian Neașu a înlocuit “esteticul” cu “poezia”, ceea ce, în fond, preciza ideea). Profitînd de buimăceala generală și, în primul rînd, de cea a interesatului, precum și inspirat de teribilismul celor 17 ani ai mei de-atunci, am decretat că voiam să spun adevărul, adevăr prin care înțelegeam, bineînțeles, operația de manipulare descrisă mai sus. A-l “curtiza” pe ipochimen era nu doar o mică abjecție futilă ci, mai cu seamă, o gravă eroare strategică. Cum s-a și dovedit nu mult timp după aceea, cînd cenaclul a fost dizolvat și pînă și termenul de “oniric” interzis. Credeam

că voi fi baremi ascultat, care nu-mi fu însă stupoarea când Leonid Dimov în persoană, văzîndu-și invitatul în pericol, îmi tăie vorba cu un: “Ce este adevărul?” post-pilatic. Fără nici o intenție de a-l imita pe Isus am tăcut pentru că înțelegeam că în efortul lui de a-mi închide gura, Dimov se prefăcea a-mi cere să-i spun în ce constă adevărul absolut, pentru a avea chipurile dreptul de a dezvălui ce ar fi trebuit să priceapă singuri. Mult mai tîrziu, ne-am întîlnit întîmplător pe stradă (mi-am dat seama că m-a recunoscut), ne-am privit cu un soi de tristețe și ne-am văzut de drum fără să ne vorbim.

Luciditatea etică și negația estetică fuzionează deci în androgini alogeni, fără vîrstă, în adolescenți eterni ce scrutează-n nostalgii de cuvinte adîncurile ludice ale nenăscutului. Nu pentru a aduce ceva lumii, “zgrăbunțe smulse din invincibilul lucru în sine” cum scria cîndva Leonid Dimov – “zgrăbunțe” imposibile dintr-un sine neatins de vreo luptă – ci pentru a căuta în labirinturile nesfîrșirilor proprii ochiul orb, iluminat și întunecat de refuzul absolut al privirii, *the Eye Wide Shut* cum mi se pare că a spus Samuel Beckett urmat de mult mai popularul Stanley Kubrick, Ochi cu întunecimile căruia a fost desigur – oh, cîndva! – mîngîiat Homer și, la modul auditiv, căci Ochiul nu-i îngrădit de simțuri, Beethoven, Ochiul pe care l-au întrezărit Hölderlin, Novalis și Eminescu, Ochiul în fața căruia dispar mirajele și umbrele spectacolului. Omorînd în noi prin fermitate strălucitoare sau har – harul scîrbei și-al urii de lume – taințele pline de taine ale privirii putem uneori, în nopți străine de însoțiri și de trezia inoportună a celorlalți, cînd singuri și unici întîrziem la porțile avisului, să-l vedem limpede și orbitor, ca un dublu sferic al chipului nostru, ba chiar să-i simțim pe pielea profană fierbințeala incombustibilă sau să urcăm cu el prin pleoape groase de nori spre o altă lumină, mai

mare – de sus. Sau alteori să-l descoperim prin straturi geometrice de culori, sub păтури ciudate de osteneală, în miezul labirintic al creierului.

Dar poezia, dincolo de această funcție destructurantă a ofertelor alienante ale lumii – nu atât lucruri cît sentimente și relații cu care lumea ne ispitește, ceea ce am putea numi *starea de real* – joacă un dublu și indispensabil rol, ea, ca toate formele deplăsmuitoare ale cunoașterii. Acela de *anamneză*, ce ne scufundă în sincronia pură a spiritului – martor de nitescență eternă al unei exteriorități inaccesibile, pe care o putem doar intui și la care nu putem eventual seminal accede decît suprimîndu-ne pe noi înșine, deși spiritul seminal, cu toate etajele sale, nu este încă spiritul exteriorității absolute a neantului – precum și cel, mai intim nouă, de autorecuperare psihologică, timp regăsit al timpului pierdut, ori, mai mitic, paradis pierdut întru care ne reîntoarcem prin recurentă, surîzătoare cădere. Între ele, mai străină sau mai apropiată, după unghi, contemplația apocaliptică a istoriei pe care poetul o detestă dar de care nu se poate întru totul desprinde și pe care, iarăși, se răzbună capturînd-o în labirinturile catoptrice ale operei. Aici, în această zonă precis interactivă a demersului poetic se manifestă de altfel cel mai intens acele oferte psihice la care ne-am referit mai sus – nu doar ispitele simplei dorinți, miraje colorate din pustia rătăcirilor, ci, mai subtil, ispita anxietății și poate mai adînc, ispita pericolului cu masca ei dublă de salvare și moarte. Sau sentimentul urgenței, prin care ne devenim atât de străini nouă înșine, încrustîndu-ne generos în disperările lumii. Compasiunea, ce adaugă nesfîrșită durată superfluității.

Desigur, relația poetului modern sau post-modern cu istoria ia, cel mai adesea, forma unui scurtcircuit interactiv ce conexează doar pe durata unui text subiectivitatea

creatoare cu diacronia exterioară a lumii. Alteori, efortul destructurant se manifestă însă fie printr-o secvență de momente interdependente ce se pot extinde pe întreg teritoriul unui volum – experiențe la limita suportabilului traversate de o idee – fie în forma mai tradițională a eposului ludic, jucându-și imposibilul undeva între mit, simbol și parabolă.

Dar la această interacțiune cu diacroniile exteriorului, proprie mai cu seamă romanului, se poate adăuga o alta, pe care contaminat de poezie romanul a descoperit-o și el – vezi deja cazul oarecum clasic al lui Marcel Proust – interacțiunea cu sine. Intrăm atunci pe tărîmurile devastate ale căutării timpului pierdut sau, mai curios, ale unui timp complet altul decît cel pe care noi înșine în necunoașterea noastră de sine, cîndva am contat. În concret, lucrurile se prezintă, din păcate, în chipuri mult mai imprevizibile ce fac din destinul nostru eroic, expresia unei ironii și din opțiunea cea mai profundă un fel de stranie valoare refugiu. Ne scufundăm astfel în destin ca într-o descoperire și ca-ntr-un eșec. Cutare mare critic se visa istoric sau arhitect – poate chiar arhitect mai mult decît istoric – și totuși n-a devenit decît atît: un foarte mare critic. Sau poate că vreun filosof din străfundurile timpurilor aspira să devină un al doilea Homer, poate chiar superior celui dintîi – dar nu putem fi în același timp altul și totuși mai mult decît el – și a eșuat în ce era de fapt: un mare filosof, dotat în plus cu o tenace antipatie împotriva poeziilor! Și totuși, vocațiile multiple nu sînt imposibile, cu precizarea că atunci cînd se manifestă în îngustimea unui individ și-n disperarea unei finitudini, ele devin tot atît de disperat concurente, cele mai puternice sau poate cele slujite de politica hazardului sau a iluziei – pe care, cum se știe, indienii o numesc mǎyā – învingînd în cele din urmă. De pildă, autorul acestor rînduri și-al acestor gînduri

melancolice n-a ținut să devină poet. Pentru el, inițial, poezia fiind mai degrabă un *hobby* persistent și chiar nițel obsesiv. Poetic, el era, deci, ceea ce am putea numi *un hobit*. Și totuși aceeași mână pentru care, spre deosebire de Mircea Eliade, el însuși n-avea nici cel mai mic respect, pe care o considera și o consideră ca pe o irealitate ostilă (ceea ce evident, constituie un insuportabil paradox) l-a împins cu un fel de cinism spre această vocație pe care el și-o ignora. Alt paradox! Căci putem fi împinși spre noi înșine ca niște vite-n ocol? Iată ce-ar putea ruina toate concepțiile romantice. Să fie *totul scris* însă nu cum își închipuie islamicii, de Dumnezeu, ci de diavol? Iar libertatea noastră mult lăudată să nu fie decât amuzamentul unui destin ostil? Iată, iarăși, ce ar pulveriza în surîsuri amare faimosul “*liber arbitru*” dar, lucru consolant, și responsabilitatea noastră morală. Într-adevăr, dacă răul ne scrie – spre bine sau spre rău – înseamnă că nu sîntem liberi decât comițindu-l, că nu există cum spuneam liberul arbitru, identic, de altfel, la o analiză atentă cu păcatul originar, ci doar *liberul arbitrar*, patria neîngrădită a tuturor abuzurilor. Motiv suplimentar pentru a rîvni la destructurarea tuturor dogmelor iluziei (căci, bineînțeles, iluzia e dogmatică).

Dar dacă împărțînd paradoxul structural al limbii, poezia, ce nu e decât o specie heterodoxă a metafizicii, se vedește simultan, deși non-concomitent, sincronică și diacronică, *volumul de poezie* ca document prin care poetul subteranelor devine persoană publică (neacceptată sau acceptată, și în ce măsură, sau chiar după ce criterii, e o altă chestiune) e un fel de cronografie intimă prin care traiectul unei conștiințe se regăsește și se dezvăluie.

Miza volumului nu se rezumă deci la un proiect euristic și estetic prin care poetul, în funcție de geniu și ingeniu, scurtcircuitează eventual conștiințele printr-o electricitate

de semne, ce nu-i în fond decît negația însăși ca surpriză, ci riscă să însemne și altceva, un fel de bilanț personal, o cale bizară de ratări ce l-a condus cumva într-un nicăieri al tuturor interogațiilor, nu dezvăluirea ci trădarea unei anabaze agonice ce s-a efectuat în parte fără știre, a unei urcări făcute din împotriviri, ascensiune din depresiuni ce nu se împlinește decît prin acceptarea ca unic sens a inutilității. A unei inutilități insondabile.

Căci ce este mai inutil decît scara pe care ai urcat – scară de care trebuie inevitabil să te desparți cum trebuie să te desparți la un moment dat de tine însuși. Străini – dar liberi și singuri – ne lăsăm atunci îmbrățișați de neantul pe care îl zîmbim.

Însă pentru a-ți incinera semiotic și finalmente mistic absurdul destinului – literar și nu numai –, metisaj paradoxal de apodictic și aleatoriu, e necesară mai întîi un fel de resemnare recapitulativă prin care abandonezi narcisismul expresiei în favoarea unei *mise à nu* a drumului propriu, cu multiplele-i meandre și intermitențe, a unui drum spre poezie în care poezia nu fusese nicidecum miza inițială și principală. Ci mai degrabă critica, pentru care am arătat oarecum de timpuriu anumite predispoziții, inhibitate de monstruoasa logică a politicianismului literar de care m-am ciocnit, această vîscozitate complice și compactă de larve ce m-a paralizat o clipă, silindu-mă să-mi reconvertesc elanurile. Proza, eventual, pe care mai mult am sperat-o decît am realizat-o, ba chiar și extrem de sporadic, teatrul. Apoi, istoria religiilor, în plan teoretic investiția mea cea mai constantă, anticipînd-o în parte și poate întrerupînd-o pe cea poetică. Nu voi enumera desigur aici titluri ce pot fi aflate prin simpla parcurgere a *curriculum*-ului. În fine, filosofia în care eram pe cale să mă scufund cînd, în 1987, circumstanțe pe care nu intenționez să le evoc m-au

constrâns să sâr din mers dintr-un tren în altul – paralel cu cel dintîi. Paralel și rîvnind spre-o aceeași destinație. Se spune, *à tort* după părerea mea că paralelele s-ar întîlni la infinit – *à tort*, căci cum se mai poate despărți infinitul în finitudine?... Aidoma poezia și filosofia – identice la infinit, identice sau indiscernabile – și-abia deosebindu-se în lumea de dincoace prin călătoriile iluzorii ale inșilor.

Conștiința se lasă cu greutate confruntată cu o asemenea simultaneitate non-concomitentă a vocațiilor – mai afirmate sau numai larvare –, cu un asemenea labirint borgesian al bifurcațiilor semnelor fără a încerca să instituie, măcar *a posteriori*, o schiță de ordonare. Modelul imediat ispititor e firește celebrul articol din 1928 al lui George Călinescu “Ascensiune”, publicat inițial în *Gîndirea* și reluat de Geo Șerban în 1967 în *Ulysse*. Însă acolo era vorba de anabaza unei vocații unice ce se revărsa în final, ce-i drept, într-o formă de mistică inversat nae-ionesciană: “Am deschis atunci ferestrele, cuprins de o tainică fericire a gîndului, și am respirat larg aerul de seară cu parfum de liliac. Și mi se părea că aripi eterice se clatină în aer cu oarbă lucire și vîrfuri de foc”.

În ce mă privește urcarea mea se vădea mai degrabă un soi de căutare ori, și mai exact, de dibuire, nu “pîndită” dramatic de ratare, cum s-ar putea crede, ci avînd ratarea ca indispensabilă componentă. Eșecul ca vector. Un eșec tot mai mult exterior, de parcă sicitatea inevitabilă a oricărui parcurs vocațional incipient s-ar fi mutat într-un deșert uman pe care mă vedeam tot mai mult silit să-l parcurg nu doar moral ci cumva fizic. Păraseam deci unele drumuri nu pentru că nu le-aș fi putut structural parcurge – dimpotrivă! – ci pentru că implicau o interacțiune, un element de întîlnire, pe care România (aș putea spune a epocii dar nu sînt sigur că n-aș sacrifica astfel unei convenții de comunicare) mi-l refuza. Numai mie? Nu aici

voi încerca să răspund la această întrebare. Ratînd, eram obligat să transcend calea deja schițată. Lucrurile au luat brusc o altă față spre sfîrșitul lui 1987 cînd anumite circumstanțe neașteptate m-au făcut să pricep că mă găseam confruntat cu o stranie răscruce. Aveam de ales: sau să continui drumul recent deschis al filosofiei printr-un text din care scrisesem deja mai mult de o sută de pagini sau să mă lansez pe o cale, ce-i drept, presărată de intermitente repere, dar în care nu îndrăznisem niciodată să cred și care, deocamdată, nu-mi oferea decît vidul. Poezia. Ca să fiu sincer, era mai ales vorba de a concretiza în semn și de a legitima oarecum un imens acces de mînie. De mînie politică! Poate mînia să te facă aproape peste noapte poet? Probabil că nu, în cazul meu e totuși ce s-a întîmplat.

Cel puțin în aparență. Căci există coaceri ale Logosului ce scapă intenției și planificărilor noastre, oricît de obstinate. Ocupîndu-mă tot mai mult de istoria religiilor ce luase în direcția preocupărilor mele teoretice locul criticii – dar nu era felul meu de a face critică un mod anticipativ de a mă reîntoarce spre istoria religiilor, după o lucrare de stat despre sacrificiul vedic “Sacrificiul vedic sau *coincidentia oppositorum*”, subiect unic nu doar în România, unde cam totul e unic, ci aproape chiar pe plan planetar (în afara unui celebru eseu al lui Sylvain Lévi și a unui studiu de un indian Potdar, de care nu auzise nimeni, nu exista pe atunci nimic) ? – dezvoltasem fără să știu alți gemeni ai Semnului, ce-și căutau manifestarea. Ca de pildă, încă din 1986, acel *Orfeu sau în sinele. O plîngere a României* în jurul căruia am coagulat în volum acel mini-corpus “orfic” întru constituirea căruia am “reciclat” cîteva texte mai vechi, din *Migrene* și din *Ochiul orb*.

De fapt, poemul acela straniu, *Orfeu sau în sinele*, îl dictasem cu ochii închiși, într-o stare de semi-transă, îl dictasem ori mai degrabă îl spuseseam fără să bănuie măcar

că ar fi putut fi notat de cineva, pentru a constata mai apoi că Dana notase fiecare silabă cu o perfectă fidelitate. Textul final, cu excepția unui mic adaos, un citat la drept vorbind, de altfel l-am dat între ghilimele, din jurnalul lui Emily Dickinson parcă, a rămas așa cum l-am spus la început.

Volumul total, cum am arătat mai devreme, avea nu atât menirea de a-mi permite să mă exprim – și asta, bineînțeles, dar nu în primul rînd – cît de a mă ajuta să înțeleg o traiectorie pe care n-o anticipasem, pe care, psihologic vorbind, nu mizasem și care totuși mi se impusese cumva de la sine. Oare această răscruce dintre gîndirea teoretică – critică, istoria religiilor, filosofie – și poezie, îmi traversase în fapt întregul drum al căutării de sine sau realmente intervenise la un moment dat un fel de fisură inanticipabilă? Pentru a afla asta trebuia să mă caut – și deci să mă public – la nivelul unor texte scrise cu mult înainte ca poezia să mi se fi prezentat ca destin, de pildă în perioada facultății și evident mai tîrziu. De unde, caracterul compozit, profund eteroclit, inevitabil inegal al cărții, sincronia stranie dintre poeme așternute relativ recent și altele, mult mai vechi, unde anumite obsesii tematice transpăreau mai naiv și indiscutabil mai clar.

Există, cu toate acestea, două mini-corpusuri cari articulează cumva ansamblul acestei diacronii abolite de chiar modul ei de desfășurare livrescă. Grupajul “orfic” ce reconstituie mai mult decît constituie un fel de final, și un altul pe care nu-l pot numi decît “optzecist”, scris sub influența esteticii “Cenaclului de Luni” unde am și citit cea mai mare parte din acele texte – am aflat atunci de la autorul *Orbitorului* pe care la acea dată cel mult îl visa, presupun, cum că aș fi fost “demonic”, pe cînd Domnia Sa, “divin”, chestie care m-a distrat copios.

Dar nu intenționez să fac din aceste simple preliminarii substitutul unei eventuale experiențe de lectură. Ele sînt mai ales expresia unui efort de autoînțelegere. Altfel spus, expresia unei mirări. Subiacent, mărturisesc că-mi pun problema vocației. Poate ea să ni se impună ca străină intențiilor și chiar realizărilor noastre? Poate ea să ne pîndească, cel puțin în anumite cazuri, ca un fel de alienare bizară – de suflet dublu? Putem vorbi de o *monoschizofrenie* ce, scindîndu-ne, ne lasă, paradoxal, unici, adînciți chiar într-o unitate menită să adune și să topească laolaltă fărîmițările tensiunilor și dorințelor? Sau avem pur și simplu de-a face cu propria noastră orbire – cu propria noastră incapacitate de-a ne discerne de la început corect? Vocație multiplă sau banală lipsă de încredere?

Nimeni – nimic – și cu atît mai puțin acest volum nu ne pot răspunde satisfăcător la aceste întrebări. Poate la urma urmelor, vocațiile cele mai profunde nu sînt decît un soi de maladii ale abisurilor – ale avisurilor – care perturbă în noi firescul unei naturi mult mai simple. Poate nu doar creștinii sînt niște animale bolnave, cum părea să creadă Nietzsche, ci oricine se încearcă să scruteze dincolo de anumite limite. Dincolo de ce? Iată întrebarea. Însă, întîi de toate, este omul o ființă naturală sau una complet artificială – un artefact al contemplației ce i-a scurtcircuitat instinctele beatitudinii australopitece? Paradisul, poate, nu era cîndva decît coroana unui copac – fructul interzis, un simplu crepuscul. Sau poate ninsoarea unei nopți galactice cum nu a mai întrezărit-o decît Van Gogh!

Poate – poate – poate... *Poate* e poate titlul veritabil al acestui volum.

Autorul

Nici cel mai mare orator să imite nu poate intonația scrisului.

„Quel supplice que ce destin fait de quête et de souffrance, d'un spectre à la dérive. À quelles circonvolutions de douleurs il doit s'initier et survivre, de la naissance à la mort, ce morceau de néant.”

Vikram Chandra, *Le Seigneur de Bombay*

IUBIREA

Rugăciunea sufletului smerit, pe înnoptat, către Domnul
Dumnezeu

Coboară, îmi spuse el, ocolește colina, traversează
pădurea. Vei găsi o potecă. Urmeaz-o fără să te oprești. În
depărtare se zăresc pajiștile, cerbii, copacii bătrâni.
Fântânile vor țipa în drum cerîndu-ți să te oprești, să le
alini. Ascultă-le, din mila ta va naște rod bun, milostenia e
haina înțeleptului, n-o părăsi. Înșiră-ți pașii printre ierburi,
pierde-te ca un șarpe printre florile mirosind a lumină. La
un moment dat vei dori să alergi. Nu te stăpâni. De vei
pierde poteca, nu încerca s-o regăsești. Brăzdează alta.
Trupul să-ți pășească liber de spirit. Nu e capcană mai
mare ca acesta. Ci făptuiește ce ți-e dat. Mă mai privi o
dată îndelung, încercînd să mă soarbă. Drumul e greu doar
pentru cel ce îl ocolește. Vei intra poate în cîmpie. Sau vei
străbate drumul pietros de pe marginea râului. Vei întîlni,
desigur, un sat. Nu-l ocoli, chiar dacă oamenii-ți vor părea
primejdioși. Ferește-te de bănuială, ferește-te de ură. Spini
se găsesc oriunde, florile înaripate ascund sub limbă dinte
de viperă. Nu merge pe marginea prăpastiei, nu căuta
drumurile prea largi și ușoare. Nu încerca să alegi. Mergi
încotro te-ndreaptă inima. Acesta e cuvîntul meu: nu-l
îndepărtați nici pe păcătos, nici pe cucernic, căci aceeași le
e măsura în împărăție; nu vă îndreptați mai cu osebite spre
unul sau altul, nu alungați câinele chiar dacă vă mănîncă
ultima îmbucătură, nu mîngîiați căprioara sau păsările
cerului, chiar dacă vă aduc desfătare ci întîmpinați-i pe toți
cei ce vă ies în cale fără a le mai judeca faptele, fără a mai
trage învățăminte: ci faptele au fost judecate iar

învățămintele trase; nu priviți cu scârbă câinele râios și cu plăcere cocoșul de munte: ci unu-i mai mîndru ca un leu iar celălalt își trăiește iadul pe pământ; feriți-vă ca de ciumă de gîndul trufaș dar nu vă disprețuiți: mila e leac pentru toate făpturile: nu uitați, din zel sau trufie, să vă prenumărați printre ele; mila e leac, aveți dară milă de voi înșivă; nu vă iubiți mai mult decît se cuvine și mai ales nu încercați să aflați sau să cântăriți cît vi se cuvine – negustorul cel mai cinstit nu e cel ce măsoară ci cel ce se lasă măsurat cu smerenie: ci toate acestea de mult au fost însemnate; dacă uitați nu încercați să vă aduceți aminte, dacă orbiți nu încercați să vă redobîndiți vederea, nedreptatea să nu vă clatine, bucuria să nu vă aline, plînsul să nu vă pună juvăt: căci împlinite sînt toate și gîndul viu nu se stinge; dacă vedeți arzînd un foc pe un drum pustiu, mergeți de le dați binețe celor așezați în jur și cereți îngăduință să vă așezați lîngă ei, iar de vă e foame sau sînteți însetați nu vă sfiiți ci rugați să vi se dea și de o veți face cu voie bună veți fi răsplătiți; și mai ales nu vă rușinați de aceia sînt tîlhari sau cerșetori, nu-i priviți cu mirare ci mereu neîntunecați în făptuire purtați-vă firesc, fără a vă strădui de a-i abate de la drumul lor, căci e un Altul care să se gîndească la aceasta; ci dacă totuși vedeți între ei un suflet dornic de a fi izbăvit, nu șovăiți: înseamnă că ați fost trimiși anume pentru acesta; nu vă dați în lături să-i ajutați pe cei în impas, chiar dacă credința vă e neîntreagă și vă simțiți nevrednici: Unul vă va sprijini și vă va găsi vrednici în fața Lui – El vă va ajuta în orice împrejurare; de făptuiți un lucru bun nu căutați răsplata, de făptuiți un lucru rău nu căutați numai decît pedeapsa ci închinați-i-le Lui, căci în El stau și Răul și Binele: ci voi fiți voi înșivă; nu e rușine mai mare ca rușinea și umilința

mai mare ca umilința: ci amîndouă sînt trufie; în orice împrejurare, nu cântăriți și nu alegeți, ci totul e gîndit și înfăptuit de vecii; dacă găsiți un galben, ridicați-l, de vă puteți îmbogăți, îmbogățiți-vă, dacă o femeie frumoasă vrea să vi se ofere, n-o alungați și n-o umiliți doar pentru a vă păstra curați iar pe fecioara urîță alinați-o căci nimic nu e mai vrednic de milă, ci doar făptuiți-le fără tulburare; și chiar dacă vă tulburați, nu vă îngrijați pentru asta, ci dăruiviți această tulburare lui Dumnezeu: nu există păcat acolo unde inima e curată; nu-l blestemați pe omul mârșav, pe ucigaș sau pe hoț, căci lovite și blestemate făpturi sînt acestea: blestemându-i sînteți mai mârșavi decît ei; nu-l blestemați pe Ispititor – nefericire mai adîncă decît a aceluia nu se mai află; de vă e foame nu vă scârbiți să mîncăți chiar și balebă, de vă e sete adăpați-vă chiar și cu ud de șobolan: ci nu uitați, după aceea să binecuvîntați pe cel ce vi le-a dat; amar e sufletul celui bîntuit de nenorociri dar cu mult mai amar e rodul celui sterp; demn de milă e rodul celui sterp, stearpă e iubirea celui ce nu iubește și alină sterpiciunea: ci toate sînt în sufletul Domnului; cînd vezi o apă mare, oricît ar fi ea de nesfîrșită, nu te înspăimînta, nu-ți lăsa sufletul să se înfioare de o deșartă măreție, nu-i cerceta izvoarele: ci păstrează-ți gîndul ațintit; în cel mai mare ocean nu vedea decît o picătură a durerii, în cea mai mare durere, o picătură a extazului și în cel mai mare extaz, o picătură a Lui: El își este oare sieși Picătură?

De vezi o mlaștină n-o ocoli, de vezi un tigru, nu fugi: ci în toate cum îți e dat; bună e mierea dar mai pătrunzătoare e mierea cuvîntului, pătrunzătoare e mierea cuvîntului dar mai înțeleaptă e mierea gîndului, mai blîndă cea a inimii, mai împlinită cea a vederii interioare, mai plină de har cea a revelației înțeleptului, mai avîntată cea a revelației

tânărului, miere fragedă copiilor dăruți – cum oare e mierea-I? trupului obosit odihna potrivită, sufletului obosit moarte pe potrivă; nu te uita înapoi, nu te uita înainte, nu te uita împrejur, ci mereu priviți-vă înlănțuiți: El în Tine, Tu în El.

Auzitu-s-a adâncă tăcere, sufletul mi-a pogorît între pajiștile cu flori luminoase, tremurîndu-și blîndețea în spumele rozaurii ale răsăriturilor de soare. Spre pace aplecat, spiritul dădu lucire întunecată în înfocata alinare a pâraielor, unduind câmpiile vălurindu-se în gânduri preaaprinse. Umflate lumini izvorîtoare se revărsară peste ochiul deschis și rătăcită-mi fu privirea, tulburat cugetul se trase în sine, făptura mi se desfăcu cuprinsă de neliniște în monade fierbinți de-mpăcare, eterul etern îmi pătrunse în vine ca un alt sânge, generos și izbăvitor și liber, înotam în nesfîrșirea eterului, strălucirile se împliniseră, văpăile umpleau văile, florile se cutremurară de spaimă, lacrimi luciră în ochii lupilor, spaima se lățea triumfătoare, în ochi plutiră pustiuri albastre înstelate a căror clipire umplu universul, privirile zburau – păsări cu făptura alinătoare, uriașe, îmbrățișîndu-se într-o nesfîrșită iertare. Căprioarele își rătăciră pașii privind cu uimire frica cerească, invizibilul își întinse aripile de neființă rotindu-mă cu suflarea aprinsă, titirez de foc, titirez ceresc împungînd luminile, purtat pe oceane nesfîrșite, năzuind rotitor spre împăcare țîșniră din lumină beznele, învăluindu-mă în fericire. Ca un clovn uriaș ieși din desișul de umbră făptura scâlâmbă a celor asemeni, ce mă-nveleau cu vorbe ascunse, bițîindu-și tremurătoarele capete de sânge, asemeni zbaterii nesătule a căpușei pe trupul bogat în sânge al dăruitorului. Coșmarurile își ridicară capetele înfiorate și din trupu-mi se desprindeau nori sângerii;

plânsul și jalea înveleau ogoarele, semănătorul mergea cu capul plecat, roadele se țirau putrezite, bătută de grindină era holda, bătută de blesteme casa, bătut de moarte pruncul, bătut de bube trupul, carul de oțel fulgera necuprinsurile, văpaia se umfla din sufletul meu, din sufletul tău, plîngi nefericitule căci fericirea ți-e mormînt, răsufletul tău e mai puternic ca aștrii, cerurile urcă și coboară clătinate de respirația ta, luminile șiroiesc din ochii de slavă ai îngerilor, flăcările nearzătoare te mîngîie, te alină, oceanele frămîntă și sparg de țărături pitonii de fosfor, caldă îmbrățișare străpunge trupul tău, sfîșie sufletul tău, florile plasmei cresc, lucesc, palpită tresăltările magmei, dănțuirile frenetice ale roșului pustiu și hîd de înfiorătoare amintire, chipul albului peste gîndul amețit de durere, răsucit de nebulie, fărîmițat de nenorocire: unde-ți vei pune țeasta, tu cel blestemat, ce bolovan îți va sluji de pernă, ce pustie de patrie, care șarpe își va da fiica după tine, pîntecul cărei fiare îți va sluji de țințirim – ci de toți vei fi scuipat, de toate alungat, frații te vor năpăstui, hoitul îți va fi vomitat cu scîrbă de șobolani și șacali, corbii te vor ocoli, mormîntu-ți te va batjocori, peste tot unde vei păși vei călca pe un ghimpe, jur împrejurul tău flăcări reci și pustii îți vor umple sufletul, îți vor năpădi ființa, păianjenii veninoși își vor țese pînzele în tine și vei fi cocioabă mohorâtă, pom sterp și fără rod, rod chircit și zborșit, smerenia ta va fi rușine, bunătatea minții tale se va răspîndi ca o boală, va cuprinde viile, cîmpiile, ogoarele și le va usca și le va pustii, fără putere vor fi toate ale pămîntului în juru-ți, depărtate și înfrigurate toate ale cerului, vei crește stîlp de foc între țării, fumul tău va umple orizonturile și din fum va fi flacăra ta, flacăra bezmetică vei galopa prin deșerturile stelare, vei țiu,

greiere al cerului, prin nehibzuintă îți va fi închisă
privirea luminii, puțința durerii stoarsă și vlăguită plăcerea
în păcat ca și desfătarea în virtute. Vai ție, omule
blestemat, omule nehibzuit, omule amar. Căci ai irosit
roada, ai risipit truda și hambarele ți-au rămas goale și tu
istovit. Setea ta în veci neastîmpărată, foamea ta în veci
nepotolită. În depărtare sclipesc grădinile, livezile,
pădurile. Lumina crește-n lumină, arderea ochilor e beție
și-atît de împlinită împlinirea că-n veci neîmplinită
rămâne. Îngerii își tălăzuiesc goarne din gerul fierbinte, din
iarna aprinsă a pălălăilor revărsate din belșug, bogate ca
ploaia de vară, stăruitoare ca ploaia de toamnă,
strălucitoare ca fulgii și fragede ca mugurii primăvara.
Revărsarea văpăilor tălăzuiește în oceane unde ochiul se
bucură, inima se desfată, sîngele se soarbe în întunecimea
alinătoare, îmbelșugați își unduiesc sclipirile dulcii faguri
ai întunericului, mierea milei eterne ni se varsă în vine,
viile învîrtesc zările-n mișcarea teascurilor, strugurii se-
ncheagă în mistice boabe ale bucuriei, iubiți-vă, voi toți
de-o seamă, cîntă vocile, iubiți! iubiți! iubiți! dăruiți-vă
iubirii! nemăsurată e dragostea, fără sfîrșit fericirea, mai
fierbinte ca sorii, mai întunecată ca stelele păroase,
înverzite de putregai și mînjite de sînge, mai aspră decît
cununa de spinii, mai crudă decît surîsul Mîntuitorului, mai
arzătoare decît Cuvîntul Tău Doamne și loc de răcoare-i
pustiul, loc de plăcere, tortura, chinul n-o umple, durerea
nu-i dă măsură, inima n-o cuprinde, gîndul e mucedă
hrubă, ființa, mocirlă a plînsului jalnic, iadul loc al
mîntuirii noastre, diavolul, părinte sufletesc. Aceasta e
iubirea și cu mult mai mult este ea. Scârba de iubire,
scârba de noi înșine ne mustește-n ființă, greața sugrumă
gîtul celui ce merge pe drumul extazului. Primejdioasă și

scârbavnică cale. Ascultați-mi cuvîntul, voi, cei asupriți, auziți-mă cu smerenie, voi îndrăgostiților de mine, săturați-vă cu gîndul meu, alinați-vă setea cu cuvîntul meu. Voi, cei orbi, priviți, cei fără privire, umpleți-vă de strălucirea mea, cei cu inimile uscate, umflați-vă de iubire ca broaștele alunecînd pe cerurile răzbunării lui Faraon, pe cercurile pedepsirii, valuri creșteți și ridicați-vă, vorba mea să vă salte, răsufletul meu să vă mîngîie, tăcerea mea să vă umple mădularele, spumoase săltați și bucurați-vă ape, căci prin voi vestesc mîntuirea, voi sînteți martorii măririi mele, solii purificării, trupul botezului sfânt, sfânt se ridică cerul meu, sfîntă se rotește lumina mea, fără piedici îmi este iubirea, desăvîrșită fapta, curat ca sudoarea căprioarelor gîndul, dulce mirositor ca blîndețea satelor în văile clăbucite cu fumul de pită trupul, rodul meu e amar și bun, tăios ca pînzele apelor de munte, firav ca lujerii luminoși ai cerurilor, nedrept și crud ca fumul de jertfelnic de pe altarele încinse de sînge. Mie îmi dăruieți jertfa de carne și jertfa de sânge, spre mine se-ndreaptă plăcerea, în mine se îngroapă durerea, rădăcinile în mine își află Hrana, tulpinile în mine Soarele, frunzele în mine Aerul, Eu sînt pămîntul și soarele, lunile și universul, stelele blînde și cele pline de har, eu sînt mila, eu sînt ura și simțurile, în mine odihnește lumea dar eu nu-mi aflu odihna în ea, lumea e toată în mine dar nici o fărîmă din mine nu e în ea, lumina care strălucește, întunericul care iartă, iertarea, mila și puterea, durerea, mânia care umflă piepturile, care împinge duhurile în tulburare și oamenii în moarte, împreunarea incestuoasă, dragostea bărbatului cu bărbatul și a femeii cu femeia, tinerii căsătoriți și părinții împovărați de griji, bătrînii ferindu-și moartea pe lîngă altare, bisericile și preoții, deșertăciunea și trufia, diavolul și

sfinții, rodul binecuvîntat și cel blestemat, timpul și roțile vremilor, vremea împlinită și cea moartă înainte de vreme ca pruncul înăbușit în pîntecul maicii lui, vrerea ucisă, vrerea stearpă, vrerea neputincioasă a cerșetorilor luminii, stăpînul și robul, gospodăria și pădurea, exilul și supunerea, orașele și casele și oamenii cei fără de număr, sufletele dreptilor și raiul, moartea și vidul, mulțimea celor văzute și mărturisite, nesfârșirea celor în veci nevăzute și de nevăzuit, ceea ce există și ce nu există, ce e ființă și ce-neființă, știutele și neștiutele, visul și-avisul, umbrele lăsate de lumină și lumina descoperită dincolo de umbră, și chiar ce se află în afara luminii și umbrei, bunătatea în vecii desăvîrșită a adevărului, toate acestea și nesfîrșit de multe altele ce ies în afara dualității, ce sting unitatea, fărîmițează cunoașterea celor mai înțelepți, cele pentru care nu există cuvinte și cele pentru care nu există gânduri, cele cu mult mai bogate decît cele multiple și mult mai ascunse decît cele subtile, mintea divină și privirea înțelepciunii divine, cunoașterea dumnezeiască precum și cea demonică, perplexitatea tainelor, neputința destinului, a duhurilor și a oamenilor împotriva mea, prăbușirea celui virtuos și însetat de adevăr, înălțarea păcătosului bălăcit în scârnelor roșietice ca sângele putred ale omorului viclean, ale necinstirii celor curați, blîndețea iadului și smoala mînioasă a raiului – nu sînt toate decît umbrele umbrelor Umbrei Mele.

Ci este Una întru totul mai puternică decît mine – ce nu e totuși alta decît mine!

Tu ce ești cu mult mai tare ca mine, ce ești piatra și cimentul cetății mele, apărarea și puterea ei, elanul soldaților și puterea minunată a armelor, urletul vrăjmașului cu inima crunt sfișiată de mine ca fecioara

însîngerată răpusă pe patul de nuntă, valul furios al
dorințelor – flăcările îmi ard inima, îmi ard măruntaiele,
sfredel de oțel care scurmi carnea mea, bici de văpaie care-
mi muști pielea, fîșiile trupului meu îți slujesc de
îmbrăcăminte, măruntaiele mele de încălțări, bărbăția mea
te satură și totuși rămîi în veci flămîndă, cetățile lumii se
spulberă, omenirile alunecă-n neant, timpii se sfarmă și se
risipesc, dumnezeii putrezesc odată cu sfîrșitul erelor,
numai tu neclintită în veșnică mișcare, sursa și izvorul
tuturor sacrificiilor, Tu cea plină de groază, atingerea
măinii tale e spaimă, bucurie îngrozită e îmbrățișarea ta,
făpturile se răsucesc ca paiele îndoite de flăcări lîngă tăria
făpturii tale, monștri cu mult mai fîroși decît monștrii
pămîntului sînt podoabele tale, smerenia, virtutea,
stăpînirea de sine a înțeleptului, voința celui tare,
inteligența celui peste măsură de subtil, diversitatea și
unitatea, fărîmile lumilor – toate se pierd și se irosesc lîngă
urletul gîtlejurilor tale fără număr, lîngă mugetul ieșit din
piepturile și pîntecele tale cu mult mai late și mai adînci
decît universul și numele tău cutremură lumile trecute și pe
cele viitoare, Iubire, răcnet de oțel, moară a sufletelor,
burete al celor curați. În tine dumnezeii sînt mormoloci
fără viață scurmînd în balta mucedă a înțelepciunii lor,
Domnul doar un țînc scheunînd neajutorat în poalele tale
imense și blînde. Tu îi ții pe toți între coapsele tale larg
deschise, căscate ca rîpile cele fărîmate de urletul cascadei
prăbușite de pe înălțimi ca beția nebuloaselor în scrișnete
bestiale ale închegării. În tine se-ncheagă sîngele cel
răspîndit în trupurile celor vii, din tine se revarsă în
explozii gigantice oceanele eterului fierbînd și vuind,
ridicînd lumile și zeii în palpitarea lui nemăsurată,
nemicînd făpturile tale, înfășurînd în flamuri de nestins

trupul măreț al lumii. În el respiră și în el trăiesc, din el se hrănesc cei fără de moarte și cei ieșiți în afara dualității, stăpînii simțurilor, văzătorii, profeții, diavolii subteranelor și demonii adîncurilor, sfinții ce aduc alinare, eroii ce pustiesc și mîntuie. Marele Eter îi ține pe toți și totuși el nu e decît rodul neînsemnat al bucuriei tale. Ci toți sîntem neputincioși în fața ta. Cel numai virtuos sau cel numai păcătos e sărac de tine: ci pe toate trebuie să le avem în nesfîrșită îmbelșugare. Bucuriei tale nimic nu-i dă deplină măsură, hăul coapselor tale nevoit e să-și păstreze bogăția și turbată suferința te umple, în fața sălbăticiiei tale toți se tîrăsc ca niște viermi și se străduie să te bucure, dar neputincioși sînt ei în a te mulțumi, plătînd în a te umple, firav le e belșugul, sărăcăcioasă dobînda, uscăciunea le-a cuprins mădularele și spaima îi aruncă spre țării, îi zvîrle spre prăpăstii și dîrdîitul lor umple lumile: ci toată bărbăția lor nu este nici cît un izvorăș sugrumat în zbaterea nepotolită a oceanului. Groaza-și umflă valurile, luminile își revarsă șiroirile fierbinți, bogate în ființe născînde și nenăscînde încă, flăcările își clatină apele de dinaintea distrugerii: ci în mijlocul lor tu te ridici ca un uscat necuprins, nebântuit de spaima micșorării ca o trîmbă de flăcări rotindu-se înnegurată și nemiloasă, rodind toate în nechibzuita ei creștere, sită cu colți de oțel oprind în maxilarele ei tot ce aruncă scurgerea vremilor și vremile înseși, piatră de moară a sufletelor, avalanșă de zăpadă venind pustiitoare dinspre Himalaya, cînd fiarele o iau înspăimîntate la fugă și răgetul tigrilor se ridică asemeni țîpătului înspăimîntat al prepeliței, bolovan rostogolindu-se pe coastele pline de răni ale muntelui, gonind spre poale turme de bivoli luîndu-se la întrecere cu caprele sălbatice și cu duhurile țopăind deșucheat, fără a-și găsi alinarea,

fără a-și dobîndi oprirea, fără a pipăi țarmul larg, dătător de
adăpost – corabie bolândă de corsari, ce trece jefuind
țarmurile unde ar putea afla odihna, nimicește fiarele
pădurii, copacii și oamenii fără a-și găsi în sângele acestora
bucurie și mângâiere: ci fără capăt și înspăimîntător de
adîncă, cu străfundurile păroase vederii celei scurte,
șuiерînd în bezne virgine vederii divine este durerea ta
Iubire – nebunie nesfîrșită a Mîntuitorilor...

Cezarului!

Motto : Dați Cezarului ce este al
Cezarului... (Mt 22,21; Lc 20,25)

Cezarului – cum nu! cum ba!
Cezarului ce i-am mai da!
o cizmă, poate, de salpetru
s-o pună epolet la sceptru
și o coroană, cât mai grea,
din mucava? ba de saftea!
o coroniță grea de înger
c-o scobitoare-nfiptă-n fulger
mă înțelegeți – drept în creșt!
și prescurtat, și alfabeș't!
io alpha-bête vrusei să zic,
primordialului nimic
un vers în plus sacrificînd
chestrafalcesco-porco-brînd!
căci înțelegem foarte mov
cocktail-urile molotov
plasate fix la subțiori:
aerogrohule, cînd zbori?
ți-o spui închis și pe fățește,
parlăua nu te mai plătește
și de te craپیște porcina
poftim drezina, uite șina!
și uite-o pe madam karenin
bustîndu-te în cur la... stalin!
cezarule – ce ți-am mai da?
o cizmărie și-o măsea
s-o porți sub țeastă sănătos

și cînd te doare, hopa-jos!
în loc de cap, doar un ciocan
și-o seceră de iatagan.
hai spune! cum stă socoteala,
mai știi tu internaționala,
sau ți-ai ascuns-o sub o fesă
tămâia să ți-o țină-n lesă?
căci știm noi bine cum ți-e turul:
cezare, îți cam place curul!
și Michelangelo, vezi bine,
cînd se beșea picta la tine,
o frescă vast koprocefală
cu paratrăznetul pe bală –
mă înțelegi, cînd plînge cîrțul
burtică-n gură-ți linge scîrțul,
cînd tu mai dai pe dinafară
vreo poliloghie fecală,
căcart cu limbră și brezele
clismătuite – paralele,
hai, nu te mai holba la viciu!
marș la ospiciu! la ospiciu!
cu lento lean'ta capbașic
căstrăfărțată sub buric
ba și savantă-n haș doi O –
zeró - zeró - zeró - zeró!
cur-ragina, pârțu' mai pășește
pe covoraș fellow-turcește
sau nu mai vrei să'nnozi baticu'
sub gaura lui nenea nicu'
ci cu boticu' mai select
aspiri la găuri din pachet!
da' nicosoru' țel capiu

caligula mai fistichiu!
bă, cizmuliță, nu ciocanu’
îți plînge-n cui – ci toroipanu’
te altoiește sub curjete
caramangliu și carcalete
para-zmintit și meta-nulă,
te cară-n draci, anus cu pulă!
crapistoncurcanborșcapraznic!
tăticu-n burtă-i bun paharnic!
berc avorton, placentă lată,
“– fută-mă fată! – fată tată!”
Cezare, ’tu’ți paranoia,
con țața coia, pârța zoia
et con tot klano la minut
bășinogen – râtnav – futut,
spune-mi, te rog, așa, matala
ți-i poftă di niscai fecale
pictate-n bot sau pe dantură,
știi, “– pică pară! – cască gură!”
sau poate de vrun duchipal –
cam cîte crime dai pe-un cal! –
creț la copite ca bampirii
înlatrinați sub cozi cu zbirii:

căci când de sânge-ți pute prizma,
cezare, nu te doare pizda??!!!

Psalm 0

după Tolstoi

În gara de noapte
pe banca de noapte
sprijinit de stinghia cea mai neagră de noapte
cu creierul fumegoasă amprentă deschis spre apus
arunc cu amîndouă mîinile mereu cu amîndouă mîinile în
coşuri prin retină
capetele însîngerate ale fotografiilor condamnate la
ghilotină.

Ah, totul s-a petrecut foarte simplu – așa!
gemea călăul capete cînd spre vînt răsturna
în degetul gros pipăitul se umflase ca o balenă
gîtul alb cu alba descheiata cămașă se răsucea ca o trenă
și aerul gîfîia
ca și cînd i-ar fi lipsit aerul
da și praful amar strănuta
Da.

Execuțiile mergeau de acum în convoaie
peste copaci albi de tot, tremurînd dăduse o ploaie
și trenurile ca niște gulere de pînză groasă asudau
da, trenurile,
păsări, păsări, aproape o ceață,
aerul descojit, alburii – mătreață
straniu, straniu de tot se învîrteau roțile, curat ca-ntr-un vis
eu aveam glas frumos, ureche bună – să nu fi fost mama
sigur dădeam la conservator –
peste zece minute, așa mi se comunicase, așa cred,
aveam să mor.

Genele își răsuceau disperate degetele
soarele lucea spart ca un ciob
un soldat ghemuit mesteca cu gingiile umed și orb
unsuroasă creștea-n noi o viitoare duhoare
sânge condamnat. un cui de țigare înfipt în palma mea
moale.
vîrfurile pantofilor negre. pătratele de pe peronul gării.
și chioșcul. și poșeta femeii, albastră. și gloanțele viitorului
de fier, banii.
peste părul meu negru și-ngust ca o urmă sclipește un bec
albicios –
finală fantomă diurnă.

Psalm 1

Apusul negru ca un țigan somnambul
apusul indecent de integru
sapă cu lopata călcîiului
gropile de fier ale sentimentului citadin.
Ah tramvaie, ghilotine electrice!
Voi care despicați în pădurea virgină a amurgului
potecile libertății de infinit
asemeni primordialilor pionieri americani –
soarele dormitează ca un enorm gît roșu
ca gîtul unui gigant digerat în invizibilitate
ca o amprentă în stare de levitație
soarele
ca o monedă sîngerie de aramă
și-a înțepenit rostogolirea deasupra Văii Plîngerii de Asfalt
și Beton
Ah Betonasfaltul, șpaltul pașilor noștri pierduți
silueta unui ziar și-a înălțat literele la cer
inocent, inocent
înceți ne face grăbirea
Bonasfaltul ne lustruie tălpile ca un covor de oțel
bonasfaltăm cu tălpile fiece dimineată
tramvai transcendent la zenit
viață, viață
strada sclipește albăstruie ca o bancnotă
saltă peste speranță jaluzeaua de nervi inutili
pe biroul șefului de cadre mesianic coboară o notă
predestinată de un empireu mai senil.

Psalm 2

Psalmul nostru începe cu o înălțare:
înălțarea melodramatică a curului dimineața din pat
da, melodramatic ne fierbem la altarul gazului cafeaua
melodramatic ne stropim cu stropi de plumb ochii cîrpiți
de nesomn
retoric, prea retoric ne tragem pantalonii sucind cu violență
premeditată gîtul curelei
strîngem cu mult sentiment șireturile corsetului de la
pantofi
ne văcsuim leneș dinții încă nocturni
încă, încă
noaptea încă mai umblă încălțată-n coturni
dar desigur pleoapa sonoră a ceasului a sunat vigilant
dar desigur radiofonice reproșuri ne parvin la timpane
sînt ecouri ale melodramei diafane
executate machiavelic, coregrafic, prudent.
Și iată pe străzi limbile pașilor trăncănesc oratoric
muncim, muncim
febricităm muncind intens și caloric
voilà le soleil! cerul s-a luminat brusc ca o lozincă
vătaful rubicond efectuează congestionat și conștiincios
norma cotidiană de urlete oraculare
Ah, soarele acesta turnat
ca un ochi pe gaura cheii
este o explozie de auzuri
Cerul ca un auz azuriu – norii ca un șliț ce se descheie
Văz și auz – bîrfa melodramatică a simțurilor
inflația spionajului an-atomic, bancruta marilor
bănci mesmerice, criză a energiei animale, calomnie
a creierului – sexul, iată numai cîteva exemple

iată numai cîțiva arhangheli ai narcisismului premeditat
ultimele afrodisiace ale pudorii jocului (joc plus pudoare
egal ludoare)

Pe frescele de la Altamira am pictat o subterană mecanică.

Psalm-amurg

Iată-le cum se adună movilele tăcute de demoni stîngaci
dîre greoaie, grele de cauciucuri malefice
camioanele par cazanele clocotinde ale unor vrăji
răsucite în spirale catolice,
Da teascurile, pilugul furnalului și fumul ca o virgută
 groasă
aerul e un guler apretat sub fierul mînuit de spălătoreasă
da levitația e o gravitație mai grea, o gravitație invers-
 propulsoare
da respirația e o amprentă rea exilată etern de sub soare,
Strofa, viața, degetul gros al infarctului, ceafa sticlindă a
 morților
ochelarii de piele ai cailor, potcoavele norocoase și triplul
 trifoi
de lîngă lamele amețitoare ale autostrăzilor, sandvișurile
 hecatombice
de borș cu mămăligă, micile explozii, micile apoplexii
 oraculare
sînt aspecte ale aroganței amurgului,
Cariile imaginației dorm ca niște subsuori edilitare.
Atît de mari au ajuns forțele rațiunii, forțele de producție
 ale rațiunii...
Cariile imaginației somnolează somnul demonilor stîngaci
al demonilor care și-au pierdut abilitatea taumaturgică
furnicarea de enorme magii suprarrealiste, mișunarea
 magnetică
de miriapode morbide –
nu! acestor demoni încețoșați și fragili, să opunem un nu
hotărît demonologiei demagnetizate, neorealiste,
tuturor acestor superstiții ipocrite și fabuloase,

tuturor electrocutărilor sacerdotale,
liturghiilor spoite în aer liber, bidinelelor ceremoniei și
etichetei
mistrielor cu șortulețe de dantelă
nu! tuturor sectelor, nu! tuturor sectarilor,
nu! demonilor stîngaci neorealiști și fragili,

Trenurile zac ca niște canapele robuste și desfundate
sondele își clănțane cartilajele ca fălcile știrbe
buzele anvelopelor molfăie ciolanele lucioase și igienice
ale ultimelor șosele
dar se coagulează pulberi sîngerii, dar se coagulează dîre
ciudate
ca niște șperacluri transhimerice și stacojii
dar o inflație de amurguri covîrșește fiecă secundă a zilei,
ah! lucrurile astea trebuie să aibă un sfârșit,
trebuie, trebuie, trebuie,
un singur – singur – sfârșit,

E în carnea umană o nesfîrșire, o bolborosire de înfinire
proteina umană e un Eden sepulcral, o sepulcrație
biogenetică
zeul, maxilarul unei transmutații cvadridimensionale
priviți-vă mîinile, genunchii grași, laba grea a piciorului,
coatele dure
și palmele moi, diviziile agile de degete,
fortărețele cerebrale ale amprentelor,
caria elastică a plămînilor și pumnii falangelor dese,
sternul, tibia și metacarpianul, divinul arbore nervos al
spinării,
occiputul care ne-nvecinează cu zeii, călcâiele,
galaxiile valurilor de celule,

genele și sprâncenele cromozomilor
toate sînt instrumentele supra și infracelulare ale a patrei
dimensiuni, ale dimensiunii etern-pietrei,

Toate sînt scînteii din amurgul celei de-a patra dimensiuni,
scînteii
din amurgul demonilor stîngaci
o dimensiune tutelară și zeiască traversează agonia
ultimului amurg
un amurg ca o dîră negricioasă de pulberi vii
un amurg ca un cheag magnetic
subțire ca frînghia fină, neagră și argintie de care spînzură
rufele peste balcoane
peste blocurile ca niște pulovăre albastrii, destrămate ca un
adio
peste vertebrele tot mai betonate ale orașului
la umbra căruia ca într-o gogoasă de mătase gigantică și
dură
se dezvoltă foarte încet, foarte răbdător
ca o larvă corpusculară,
crepusculară și tenace
Antichitatea Civilizațiilor Industriale,

CLOROFORMIZAT, CLOROLEUCITE,
CLOROMETRIC, CLOROMICETINĂ,
Closet s.n. = latrină, vespasiană, privată engl., fr. closet
CRONOFAG, CRONOFAGIE, CRONOGRAM,
CRONOLOGIE, CRONOMETRU,
Crooner s.n. (americanism) cîntăreț de local care
colaborează cu formațiile de jazz comerciale
interpretînd melodiile la modă într-un stil dulceag,
romanțat pron. cru-năr (<americ. crooner).

Crown,

Coroana dogoritoare a rotativelor de cuvinte
Zeitatea oarbă a tiparului
Alfabetul Braille al orbilor cu pupile de hîrtie
Suluri de hîrtie revărsate pe scînduri de lemn
Lemnuri de hîrtie bălăcind lemnuri dîrdîinde de lemn
ca halatul unui cer împuşcat ca un fluviu boreal de gelatină
multicoloră
un simplu torent inert de inteligenţe perimate
în fiecare din aceste silabe s-a scremut cu un scrâşnet
cataleptic universul întreg
trenul marfar al cuvintelor
e mumia moartă-n dicţionare a neuronului călduţ şi bleg,

Amurgul bestial ca o gură roză
aleargă prin țeava unui tunel
la capătul căruia neîncetat, plumburiu spionează
depilată şi rece – insigna ochiului lui aristotel

Dar demonii stîngaci sînt mult maceraţi de frica
aristocraţiei
sulurile de cuvinte scrijelite în plumb tremură ca nişte
sarcofage
greoaie de teroarea revoluţiei albastre
non-violenţa ar vrea să le fie deviza aceste inteligenţe ca
nişte amurguri perimate
ele care se tem chiar de durerea sexului de plumb ce le dă
naştere
ele prin epiderma subţire ca creta a căror cerneală
impregnează o epopee
întreagă de durere-nchegată

ei ca niște greci greoi și naivi
 ei ca niște filistini deshidratați
 ele buzele unor gigantici livizi
 ele ca niște cămăși sonore, ca circumvoluțiunile unor
 creiere tipărite
 ei cu coamele plătînde ca niște antene sângerii și vărgate
 ei străvezii ca niște îngeri de sticlă
 ele acefale ca un instinct invalid
 ele ca un nerv mătăhălos de frișcă
 ei plîngînd ca niște embrioni alcoolici
 ei încarcerați în sticle prăfuite de grafit
 ele mari ca trompa acustică a lui Dumnezeu
 ele tot atît de adevărate ca scenografia unor marea
 ei ca niște viruși cerebrali virtuoși
 ei mai subțiri ca gratiile delirium-ului tremens
 ele ca schizofrenia radiografiată a unei inscripții
 ei ca niște modești asasini nervoși
 ele mai paranoice și mai palide decît tunurile Krupp
 ei infinitezimali și gingași ca o iradiație
 ele ca nudurile groase și albe ale unei frumoase hidropice
 ei bizari țînțari priapici
 ele, ei

Heiiiiiiiiiii iii ii i i'.....

Odă demonilor stângaci

Imponderabilei Dana

Huuu! la lumea cvadribilunară a palizilor demoni stângaci
mînjiți de injurie ca de o palmă de frișcă
spre care au întors al doilea obraz,
cățarați, abia ținîndu-și echilibrul pe mica pată de noroi
de pe jambierele răsfrînte ale jucătorilor de fotbal din
clubul “Giganților” –
ei se au bine cu giganții, acești diavoli parșivi și
schizofrenici ca o scui pătoare –
pe spinările lor de cuarț stîlpii de stop ai multor
metropolitane își claxonează ariile de operă
sute de mii de balene își deșartă ca niște somnambulice
damigene
peste ei dulceața spermanțetului,
alter-ego-ul acestor căpcăune imponderabile ca o greșală
gramaticală –
miezul lor e o pierdere de spațiu, un anti-spațiu vital
intoxicat ca o vice-Quintesență –
genele acestor eclipse care clipesc nervos, ei sînt
și tot ei geniile vidului, plasma argintiu demoniacă a
abisului,
panglica albastră din codițele doctorului Möbius, sînt
și stropul de virgule intraspațială.

Zac demonii stângaci ca niște domnișoare bătrîne aproape
ca o crinolină
zac ghiftuiții, microcefalii tuturor parazitismelor, elfii
plăpînzi
ai marilor rulete, manșetele abundenței trișorilor,

da, zac, ei peștii virtuții ca o balenieră,
a virtuții mamifere
a Clarisselor,
subțiri ca paloarea unor jobene de neon –
ei sînt nodurile strîmbe din scînduri ca niște labirinturi
necioplite, demonii stîngaci,
și scîrțîitul gîngăvit al căruței,
crăpăturile negricioase ca niște degete murdare ale osiei
și frunzele dormitînd la suprafața asfaltului ca niște calcani
literele diforme și scrijelite din scrisorile unor mame din ce
în ce mai fictive, ei sînt
și chibritul ce nu se aprinde –
ei nu sînt ceea ce-i mort, ei sînt ceea ce moare
sentimentul fără suport, unealta neuneltită, fără utilizare

Psalm-nuvelă

apud Poegol

S-a întâmplat într-o seară telurică.

Cerul ca fotografia unui cuțit tăiase clișeul ultimelor
ultrasentimente

și norii se prelingeau ca benzina dintr-o cisternă.

Ai fi zis că pe undeva se făptuise o crimă
atîta tăcere, atîta tăcere învăluia ca un nimb
galoșii fantomatici ai trecătorilor.

Da, și becurile sclikeau ca niște clinchete plate –
da.

Paranoia unei viziuni se lăfăia ca scheletul unei balene
și stația, da stația autobuzului era eminamente pustie;
da – da – da – da – da – inima se tăiase la deget de frică
și o mîină de oțel îmi sugrumă nervii urlatului
cînd, introducînd neglijent degetele în buzunarul

pantalonașului meu de tergal,
deshumai cu dezgust și oroare precum
stafia vanitoasă a nostalgiilor mele absente
un corb negru – electrocutat.

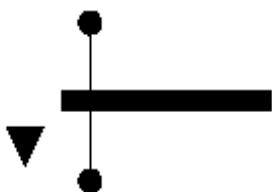
“Iată un șaman”, îmi zisei, învîrtind micuțul cadavru în
mîină

ca pe un avorton sclipind beat în fracu-i negru –
aripile lui țepene și negre ca umbra
palmei mele de cerneală –

“un mic mag, un diavol dansînd
pe linia de înaltă tensiune a maleficiilor –
cum oare să-l scot din epruvetă,
din epruveta de neant a morții”

.

Frică – frig.
Dintre falange un Isus îmi creștea ca un revolver
 melancolic
cu gloanțe de sinucidere.
Fluturam negrul corb mototolindu-l între degete ca pe-o
 batistă,
studiind anatomia aripilor lui zburlete ca falca minusculă
a diavolului șchiop,
da, îl studiam minuțios, științific, când
cu un scrișnet mecanic îmi comunică succint
corbul negru :

Mă rog, ce să mint, niciodată nu mă visasem
nemuritor
a nemuri, rară era această pasăre
a muri – o odioasă, frecventă disperare
rare, rare, din ce, erau inspirările mele de candoare,
armistițiile geniului, rare
“Corbul acesta negru ca o a patra
dimensiune e poate un magic mesager,
pata de cerneală a unui gând mai divin” – gândii
în umbra din oglindă, și ca o confirmare
văzui pe stradă o scrisoare pierdută

de vreun trecător.

Așa aflai c-aveam să mor.

De-abjecție păru-mi înlemnise,
neonul emana livid un nor continuu

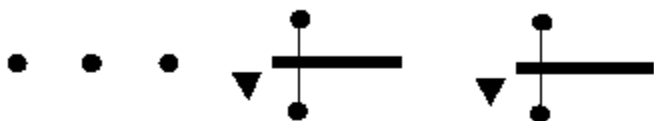
d'eroină

și corbul electrocutat

clișeul vidului ciudat

scrișnea, sclișea, tot şuierînd

mereu mecanic repetînd :

Moment, moment – ce corb dement,

ce corb subtil și insolent

ca masca vreunui meteor din lumea anti-materială

un embrion pal de-alcool, etrusc

ursuz de protocol

rîcîind insistent ca o ghiară.

“Probabil că m-am înșelat” adăugai după un moment de
tăcere

scuturînd la ureche ca pe un ceasornic stricat

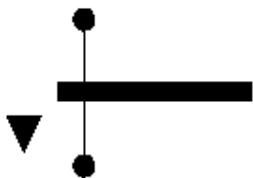
stafia zbîrlită și neagră a corbului electrocutat –

electricitatea amintirilor ne joacă uneori asemenea feste –

cînd foșnind ca fetișul negru al vreunui uitat zeu protector

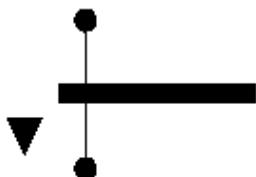
zbîrnîi obstinat bustul sumbru ca un pedant telefon

premonitor :

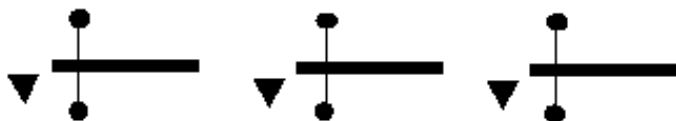

Numărîndu-mi încet neuronii ochii mi se zbîrciseră ca
două rachete
pe cînd cu degetul înlemnit pe trăgaciul
foarfecii decupam în neștire fotografii
din gazete
“Curioasă caricatură umană !” gîndii
vag ironic, căutînd din ochi un termometru
“parc-ar fi înaripata pleznitură din
occiputul infinitului în cvadratură,
o fantă reîncarnată, vreo fisură vetustă
purtîndu-se din alte vremi.”
“Neîndoielnic, un corb autodidact !”
adăugai, încercînd să descifrez ca-n liniile palmei în taina
neagră
a ciudatului cronometru
urmele vreunui destin carbonizat
“te pomenești că țin de sprînceană
sufletul vreunui latinist din școala ardeleană !”
“Sau, poate, masca de carnaval
a unui Janus firav, ba și suferind
de poliomielită, deghizarea subită a
unui întunerice cu mult mai absurd –
o saftea ! dosarul de secu de-al
nu știi cui zevzcuiva !”
Cam așa-mi plămădeam angoasa-n gînd ca o fisură visînd
la o întrerupere cînd,

orb ca o mică moarte de sticlă cu nervi, cu o lătrătură
impecabil absurdă corbul îmi aminti brusc
că neantul există.
Astfel zise corbul :

Și de atunci scutur cu disperare, scutur, scutur la ureche
corbul
sticlind ca porul negru al morții, calm precum un cavou
lîngă o stalagmită – negru ca un birou –
și veghindu-mi, așezat pe țeastă, statornic, ca o broască
țestoasă
circulația sîngelui din vinele linse –
inima fricii e mai densă decît gravitația neagră a stelelor
negre, la ora aceasta :
ascuțit, ascuțit vîrful unui ac s-a înfipt în eul meu narativ
chinuindu-l ca o suspiciune – pe cînd el, ciudată farsă
defectă
electrocută, amenda transcendentă emisă de miliția
străzilor unui alt oraș
îmi țîrîie obstinat cîntarea-i nefastă
ca un stol scobit de rațe sălbatice
ultraviolete

și doar arar de nu știu unde din oceanul de cafea din inima
ca un ciob de corb,
nimeni – de nu cumva pythagora – asta dacă-i neapărat
nevoie să-i dăm un nume lui “cineva” – îngînă cu o
obstinație
foarte tăcută

ātman = bráhmaṇ ātman = bráhmaṇ ātman = bráhmaṇ

fără ca eu să-mi permit să am
vreo părere în chestia asta . . .

Contraargument

Luasem, oh luasem eu cîndva
o hotărîre foarte înțeleaptă
îngerul să-l urc treaptă cu treaptă
pînă la fulgerul de la șosea

Mă aștepta acolo doar un om
tăcut ca demiurga bălărie
ce îmi decolorează-n somn
bentița neagră de la pălărie

Și ne țineam de mîini cum uneori
antropofagul androgin ca-n apă
ne-nmoaie-n inimi mîna lui cu pori
ce-n două groase sexe-ncet ne sapă

Creșteam cum se scufundă-n punct un spațiu
cu nara-n soare putrezeam de zbor
zvîrlit de-un cal troian plîngeam în lațiu
silabe ce virgil vindea-n obor

Aleatorie

Lung contem plu din profil palma mea
ascuțită ca o fisură
de pe o căpiță Demostene cuvînta, cuvînta
salivînd bolovani de aur din gură

Și-mi trec în mîna stîngă mîna dreaptă
privirea arcuindu-mi spre mutră cît mai demn
stranie, obositoare cravată
amprente nasc ochii pe-un deget de lemn

Endymion

Dormeam întins și triplu pe un răsad de sori
e-o inimă-n sunet complice și metrică
ah! aerul răsfată nori
și norii o mireasmă electrică

În osul frunții ca într-un bazin
plutea divinul pește ce îl ochea pescarul
și tremura în mine cristalin
silabă cu silabă, profund, abecedarul

Levitație

Uneori cînd se descolăcesc amprente
degetele mi se vopsesc parcă în alb
și bat aerul ca frunzele umflate de înecat

atunci mai cade un solz
de pe ochiul nostru de sticlă
și e de colți o alunecare
caldă ca un nerv în mișcare

și tremură atunci, zburînd, plîngînd
prelungi ca norii blocuri de beton
un zîmbet rătăcit retează un pom
aleargă îngerii pe străzi murind

Enigma

Nicicînd cerul atît de alb și flegmatic
n-a fost gravid cu o mai ciudată cometă
decît strania, solemna siluetă
a Rechinului – înaripat, demn, enigmatic.

O ivire era ca o uimire letargică
muți trecătorii se săltaseră parcă din oase
cu un zîmbet dement milițianul din colț
fluierul strîmb între dinți îl uitase.

Rotunzi și nerozi copiii țipau de mirare
chemări subțiri lipăiau pe alei
lovind vesele movilele grele adîncite-n visare
de trupuri ciucite sub frunze de zei.

Aluneca letargic ca un nor
sexul livid al apei insolent
ciocanul strîmb al botului lucea atent
tăiat de un zîmbet lent și răbdător.

Deng dong

ping gond – deng dong • el e neștiut de umbră • nicăieri –
nigigând – deliruri contrastive • Till cu tichia de cioburi în
mînă – el, arlechinul de cioburi • în mîna de cioburi – ea,
cea mai labirintică oglindă – cea mai nebuloasă stea •
răstrebări – împunspendate • nepovestitoare absențe –
aceste desgânduri • dincolo de cum – totuși prin • disjuncții
continue cu note trase în tîmplă • primordial atît – fugind
printre neverosimile lecturi nevermorice • marmorean
nevermoreene •

“Prieten drag”

acordeonul de tramvaie și praful, tăcerea și firmele de
țuică –

plecărilor-ajungeri – tangourile precare •

frunza umedă lipită de fruntea unei bancnote ca un
cerșetor •

gunoiul, noroiul tombal presărat cu șobolani •

și tăcerea ca o scrisoare, prietene –

și scrisoarea ca un lințoliu cu note presate •

și nostalgia cu jumătate de față și jumătate de mască –

de parcă ne-am fi ghicit soarta 'ntr-o labă de iepure •

ca “la un alt mormânt al lui marx” cu secundarul inversat •

căci totul e invers prietene, dragă prietene, ei da, prieten
drag •

și-acum c-am început să coborâm o scară ca și cum i-am
inventat treptele –

fiecare de cealaltă parte a cortinei de fier –

a unei alte cortine de fier...

Indiferență

cîinele cu botul de trompetă – peștele alunecă patină pe
posibilul întunericului • nări de fum în poate înserare •
pagină 'ntre avioanele verzi – *the green planes*, ce plană
pajiște – ca un derdeluș pentru litere • lupa țipă mărimdu-și
nostalgia • probabilul se apleacă – culege-n căuș puțin
praf – și-l bea • aleatoriul își scutură manta – magicianul
nu mai e decît un echivoc • nici nu mă sinchiesc • punga
neagră adună pricomigdale amare de diverse forme • fosila
a întîrziat •

Variante

strop cu lungu-n aşteptare – daruri cad ca nişte morţi în
dinţi cu luna • timbre pe raze – telegramele întunericului –
migrena se varsă • acoperişurile parc-au îngheţat de-atîta
lună • copacii sunt rădăcinile frunzelor – doar nişte voci •

*

o mitralieră rătăcită în iluziile atmosferice • ce posibil
contemplă imposibilul gloanţelor • întreruperile schiţează-
n ghicitoare aşteptarea • o lacrimă ca o reptilă se tîrăşte 'n
căutare de obraji • ... ah! fierăstraiele din gîtlejurile
sopranei •

*

cîntăreţul îşi aruncă vocea ca pe un lasou de gîtul nopţii • e
în gură un ciudat pescar ce-ascultă tăcerea cu peştii •
ameninţarea se leagănă ca un copil • ochii's relaţia de
incertitudine a lui heisenberg •

Masturbându-mă ieri

masturbându-mă ieri – cadou de viscere pe roată –
dimineața – odată cu micul dejun al cenușii • jet de spermă
cu spermatozoizii spînzurați de ștreanguri albe – sorbite cu
paiul de pupilele dilatate • această limbă albastră cu care ne
gustăm dispariția • ejaculări acide pe facile fleacuri falice •
vestiarul bestiarelor – cuvîntul “tăcere” pulverizează restul
dicționarelor • telepatul își fotografiază în creierul meu
toate gîndurile – pînă mă preschimbă în fotografie •
oglindea e o încetineală neagră cu care ne semnăm
amneziile • mi-am luat jumătatea lipsă ’n mînă – dar restul
mi-a răspuns •

Quid

A frumuseții frumusețe, copacul veșnicei lumini
Ce-i oare, cînd atîția spini 's pe calea ce spre ea petrece!
Un sunet gol, pierdută vorbă a unui ceas umbros și rece,
Tăcutul Nord, beția absentă a unei limpezimi atroce
Ah! Santa Croce, Santa Croce, în sine-și geme pelerinul
Dar e un frig, un frig isteric ce-n sine-n veci nu-și află
plinul.

Și-atunci, cînd stele pier sub gene ca felinare sugrumate
Cînd peste trup și peste minte-ți un alb răstimp se înfășoară
Cînd stropi demenți se-adună-n caier și picurînd te
răsfioară
Cînd ca un samovar fierbinte răsuflă aburi grei afară
Ca-n timp de ger – și strigi zănatec ca dintr-un clopot de
cuvinte
Ah tropi lunateci, tropi lunateci, uitat-am tot, mi-aduc
aminte.

Uitat-am tot, și totuși încă uitarea o mai am în minte!
Ah vis ciudat, tu să fii totul cînd tot în juru-ți te dezmințe
Un alb profund, o străvezime cum nu se-nchipeie-n
cuvinte!
De sete pieri lîngă fîntînă fără ca apei să-i știi gustul
De foame mori cu burta plină și-ngheți de frig în zi senină
În Styx ca-ntr-un lighean aluneci și apei lui îi tulburi
cursul.

Schije de paloare

Rînjind din dinții ochilor deslușii într-o noapte
cum burnîtau zuruind secundele coapte
soarele pur și simplu plecase; ca un șurub
nervul de fier al neliniștii mi se răsucea metodic în trup

Copiii afară scrijeleau cu briceagu-n beton
ca de un zid sîngele mi se lipise palid de oase
cu fața lipită de fereastra zbîrcită din coaste
se uita la mine alb ca o literă Îngerul grav de neon

Odă zeiței Piele

Piele aripă netedă-ncordată
cum corzi în corzi răsună simultan
aeru-n răsucirea lui necontrolată
de grandios și straniu bețivan

Ți-e limpezimea ca un pluș de sticlă
întors cu tot profilul înspre noi
și tremuri cum femeia se mărită
sub mîngîieri perfide de strigoi

Se scurge greu prin tine un șir plătînd de ochi
ce-și lunecă răsfațul lui lung și fără maluri
se clatină sub streșini și-s beți de somn centauri
cum turme de măsele enorm mestecă nori

Zeiță ce ești toată o labă fără gheare
tu margine ce-ndoaie inertul lumii bot
în tine se înclină o dublă sărutare
în zilele de vară cum peștii capu-și scot

Gamă minoră

Frumusețea m-a lovit cum odată un val
ca pe Niobe durerea-mpietrindu-mă
săgeți argintiu zbîrnîie ca în rochie de bal
sentimentele care sugrumă

Mîini de gigantă mă mîngîiau aburos
aeru-n vine gonindu-mi-l
umbra cerului plutește în jos
rătăcind ca neliniștea-n Schlemihl

Doar degetul sufletului ciocănind undeva
la o poartă ce nu dă spre stradă
mai stîrnise în inima mea
asemeni suavă octavă

Da, pulsează inima mea
ca o carte totdeauna deschisă
sufletul mi-a adormit cu mîna pe ea
la o pagină mereu indecisă

Balans

Laguna verzuie în volburi de ceață
o arie tristă
o neagră gondolă plutind peste zare
și-acea disperare și tandra răcoare
a verilor pline de praf și de fum
e doar resemnare e-o verde uitare
surîzînd arhipelagului nostru nebun

Laguna verzuie plutind peste ceață
o arie tristă
un negru parfum
urletul mării ne vine din față
verzui cum e ceara – cadavru de gheață
pe leneșa față în calmul de ceață
văzduhurile negre clatină sfere
grele planete umplute cu plumb
plîngînd între stele noptatecul bumb
verzuia lagună indolenta durere

Căci

Căci pleoapa mea e o planetă
Căci buza mea-i un cer subțire
Căci zboară-n mine o siluetă
vibrînd delire

Căci fulgerul e-un chip albastru
căzînd afară
scheletul un solemn sihastru
pictat pe scară

Căci creierul i-un număr moale
venind pe șine
Căci spuma se preschimbă-n zale
și piatra-n vine

Silogism

Taxiul de carne
zboară spre zeu
pleoapa mea doarme
groasă de eu

Vîna e slobodă
ca o șosea
sîngele scurge
lumina din stea

Converge spațiul
clipe-n granit –
e o viteză în infinit

Derută cu iz galben

lună umflată de lupi – migrene gravitînd în jurul
fluorescențelor urlătoare • ca un patinator pe pânze de
gheață verticale • incomplet ca o rană din care lipsește
sîngele – plîns întors într-o nitescență bolnavă • neant
printre cioburi ca îngenuncherile distrugerii • fantome de
electricitate – accelerații de teroare • groaza e viteza
multiplicată pe dinăuntru de descompunerea vehiculelor –
cînd pilotul e urlet • o rugăciune cu alunecările stinse –
destrămare planînd cu toate limitele desfășurate • marșuri
urmărite de ecoul alergătorului • gestul fără nici un
instrument e un tatuaj de neant • ...mîini agățate de tăceri
ca un zbîrnîit de motoare • nimicul aurorei a cărei umbră
sunt •

Fragilul

fragilul debutează noaptea • lucruri strâmbate de întuneric –
nu ca să fie apucate ci ca s-alunece în altă dimensiune •
lipsă pe unde se uită ochiul improbabilului înconjurat de
gene ca de niște raze magice și negre • aceste lucruri nu pot
fi înțelese – nici descrise • în beznă ele nu sînt decît niște
pete cvasi-imposibile și singurul lor mîner e el – e
“cvasi” • privindu-le privirile se desprind de ochi și fug
printr-o obscuritate ce se naște odată cu ele • se umple ca o
carafă cu dispariția lor • de altfel, o floare veritabilă n-ar
trebui să aibă petale ci pleoape, acoperind toate un ochi
inseizabil • mereu închis, el e noaptea transparentă de
tenebră ca o stea •

Primordii

migrenele ca niște insecte explorează vidul • fragmente din
unu sunt nimeni precum o melopauză nocturnă – o irizare
de ovule-n nenaștere • suspensiile gestațiilor – intim se
ridică din sine profundul • degete vomitându-și delicat
amprente descolăcite • aproape niște spermatozoizi ai
tăcerii •

Solidarități diverse

plîns în respirație – cheaguri aruncate-n necuvinte ca o depărtare ce s-ar mîngîia cu aripa • fluturi de apă lîngă șinele tramvaielor • vatmanul a murit cu mîna electrică • pescarii taie cu fierăstraie microfoanele undițelor ce țipă cu sînge silabele peștilor • pescuiți doar ca să fie tăcuți să vorbească • de fapt am buzunarele pline de rupturi ca niște fise din care arunc cu droaia drept în gurile căscate ale săracilor • culegînd în schimb în plus de migrene frînturi de CNE/€[]H •

Pubele eventuale

conserve goale – oglinzi din cioburi de xilofon • zăpadă magică – dune de frig • migrene sclipind ca celofanul – păpuși ciudate dansează în negru • zig-zaguri risipite ca nisipul pașilor pe pământ – cineva îi ridică, se uită lung la ei, suflă roșcatul ca o pulbere de frunze uscate – dansează surdo-mut • gustă și vis/zează imaginându-se • se apleacă și se culege de parcă s-ar vedea mereu altul • printre zig-zagurile de fier unele sclipesc precum argintul • dacă ar exista o scară bidimensională spre ce înălțimi ar putea urca • un sunet sec i se reflectă în degete • o stropitoare și-a pus fusta și stropește – pe sînii ei goi rățăcesc stropi buimaci de noroi cu sfîrcurile pietroase • moalele se dezinventă – durul poate că s-a reinventat •

Meet speed

Un duh vizibil ne îneacă cu ape iuți și grele.
Un strop c-un trop s-au întâlnit pe-o cale foarte-ngustă
lumina lung se deșira ca lungă o langustă
stropul stropea, tropul cînta la o prea frumoasă guslă
detest, detest! stropul mugea, muzica-ți prea supusă
în zare marea clipoceă sfioasă și abstrusă
imaginația plutea pe moi aripi de vîslă
marea mugea, tropul stropea, stropul cînta la guslă
langusta-n zare lumina supusă și abstrusă

Parœdip

Spinoza e o muscă infinită
Aristotel, un cal fără copită
dar nimeni nu își istovește anii
ca mine care dau un ceas pe-o clipă

E gîndul un destin cusut sub țeastă
testicul-ochi pîndind din geam în geam
Tereus urlă straniu de sub cască
mitul i-un adormit hipopotam

Sunetele nopții

discontinuu e noaptea și întunericul ei e făcut din
întreruperi • întreruperi nu ale ordinii ci ale haosului • nu
ale ființei creditate ci ale neantului incredibil • în sunet stă
misterul nopții – *noaptea e auzul văzut* • întunericul ei de
întrerupere e tăcerea ce ne umple ochii • zgomotul în
privire e căutat • chiar și melancolia suspensiilor nu e decât
tăcerea auzită cu ochii – mirosită cu pupilele murite
precum o apropiere sugrumată a divinului •

Oracol sau nimic

cheia de umbră s-a pierdut în trompetă și a devenit
șperaclu • cucuvea – oare strîmbînd zăpada'i suprimăm
topirea •—•—• metalul migrenelor – se evaporă cenușa cu
un clinchet de insecte • norii se ridică din pămînt ca un
creier cu grădinile obscure • nea se risipește peste buzele
profetesei unse cu înțelepciune de real și voință de posibil •
fulgurant e somnul prin orologiile de carne • electrul negru
s-a debotezat saturn •

Bătrîna cu pălăria albastră

bătrîna cu pălăria albastră dă colțul nopții • iese dintr-o
ninsoare de cenușă ca și cum și-ar gusta silueta cu buze de
apă • ridul îi vine în întâmpinare și-ntre ei doi culeg
pardesiile trecătorilor ca frunzele unor decese premature •
galbenul se ivește apoi cu sănătatea lui de bec – asemeni
unui ctitor de spitale • ciuma albă cu trenciul ei de malarie
murdară pierde tencuială printre degete – rotula cenușiului
plutește în apă ca un pește 'ntr-un râu cu puroiul magic •
cel rămas însămîntează pașii pentru un cules cândva de
drum • pulbere de toamnă prescientă •

Amnezie

negru își deschide cu migrenă porțile • singur numai filfiie
cu sumbru • cenușa ninge prin oglindă spre trecut • zidurile
se deplasează de parcă albeața uitării lor ar fi de fluturi •
deletere-s beznele memoriei – tiptilul umbrelor se
evaporează din gând • stropii desenează cercuri vide –
mugurele astfel se suprimă •

Ulise

Pescarii se închid în tulpini de cristal
părelnic e aburul cubului
lumina se varsă din vise
frământam în somn cearșaful murdar
pruncii sughit odios cu ramuri răsărite la piept
păsări de fier cu fervoare în pene
din gol ne încheagă oglinda
glezne umflate tresar înțelept
mușcate de ghimpele-n fugă
mai bătrâni ne-ndreptăm înspre rugă
bătrânii viziri fulgerați pe la piept
de săgeata cu boturi deschise
digerăți se strecoară încet
spre o bortă întoarsă de crengi cu caise
în sîmburi ascunsu-i de frică Ulise

Nocturnă 0

tăcere oblică • noapte e vioara și vid letal • statuia ține fereastra în brațe și-și privește însingurarea • o ridică în dreptul ochilor, o deschide și scoate capul afară • iese-n noapte și moare, apoi își retrage capul și-mpietrește • se ridică pe poante de stalagmite – iese pe acoperiș unde se plimbă îndelung • repetă mult aerul, apoi respiră pînă doarme • fereastra se sparge – vioară e noaptea – sau poate pe alocuri xilofon • statuia intră-n negru, apoi se stinge definitiv •

Nocturnă 1

șoapte încercându-și cenușa cu vidul •
lacrimi stinghere și departe negrul •
linii fumegînd în noapte din creion •
frînturi de siluete se cheamă –
fragmente de tăceri se desprind •
aidoma unor săgeți de pieire migrenele migrează –
scobesc aerul ca niște cuțite ascuțite de păsări •

Nocturnă 2

noapte dublă în început și în sunet •
acolo unde înaltul se întrerupe singur în lacrimă •
atomul tace depărtându-se •
aripa aplecându-se
își salcie bezna nostalgică •

Nocturnă 3

ce povești ar spune migrenele morții dacă moartea ar ști
asculta •

cum și-ar mai descoase cuvintele,
cînd curge amurgul și umple părul și gîndurile de sânge •
cînd îngerii 'și pogoară greul înălțîndu-și aripile ca pe o
ființă insuportabilă •

ca pe o neființă insuportabilă, revărsîndu-se de beatitudine
mohorîta •

împăturindu-se-n oprire neagră •

cum o lăcustă se decolorează de zăpadă
umplîndu-și genele de albeață magmatică •

așa cum pădurile se deșurubează de stelele în frunze
întunecate •

peștele înghițînd dunga negricioasă care-l crește și-l
respiră •

neantul desgustat de adîncimea ce l-a divulgat •

Nocturnă 4

cornoasa pulbere își dansează feroce senzațiile –
ejaculările imaginare •
somnul poluat al dezagregărilor ei hipersensibile •
moalele melancoliei mornelor –
oul își înalță fruntea dintre aripi •
gând obscur al zborurilor presilabisite •
cada încântărilor căderii –
panta ce în eros lunecă schimbarea •
noaptea cu suspensii și cu chipuri – stingerea de măști •

Stare de grație

Am încrustat tingirile
cu leșinate safire
Pisicile, cîinii
ronțăie firele
telefoanelor cu limba tăiată
mieii hăpăie turme de lupi
se topește carnea de vată
printre cețuri diforme mișunînd de vulpi
rod în tăcere scaieții

Voiajorul contemplativ

Pe dealuri plăpânzi se strîng voiajorii
înghițind la zdravene labe
pe străzi de funingine chiorii
ieșind pe noapte din babe
tărcații din friguri învelesc în deliruri
pruncii zvîrliți cu rușine pe-un gard
unghia-mi mare umflată măreață la soare
piciorul întreg cangrenat, amputat, m-a-nfruptat

Old threat

șoapte sumbre de metale subversive • întunericul străpuns
de senzații calcinate • pleacă în derivă atingându-se cu
infiniul de rupere • mască de ritm visînd la un adevăr
convulsiv • letiția doarme lovind frenetic în ușă • vocea se
usucă și cade-n fășii de pe sunet • fierăstrăul taie
fereastra – suierînd mîngîie vidul • mesageri concentrați
întind mâinile absente • sâmburii tobelor în sfâșiat sfârșit •
big-bangul haosului poartă negrul într-o cădere teatrală •

ceasul negru se arată sfârtecându-și ora • impulsuri
sălbaticе la spărtură – vegetațiile zvâcnetelor • lizieră se
aruncă noaptea spre desimea plină de semințe • nașterea,
nu amenințarea e adâncul așteptării • bucăți de raze sparg
metalul de sintagme – solitare cu succintul •

rece de silabe lângă bavardaj de-ogîndă • vocalize
previzibile – letargie de sincope – șuviță evanescentă de
nocturn • migrene potabile decapotabile – sodomie cu
zurgălăi • bicicleta somnambulă se-ndepărtează prin aer,
pedalînd • chemări în jeturi prefabricabile • forma în
metaforă se îneacă ca un prestidigitator sinucis la xilofon •
rău de inefabil – cu avionul ’’tre două amurguri
transsupralucide • ca un semn de întrebare în plin ciclu
catamenial • solitar la umbră cu succintul •

Dezvăluire

motoare prin boturi sforăite de pădure • migrenele scormon
măștile pământului – roți rotunjite de răgușeală –
metalinsectele – migrenoinsectar cu labe amputate •
aleatoriu de elitre – elitele • direcții – limite deviate –
vertical / orizontal / relațional • albastrul cu biofractalii –
infinitul-fluture •

Jocul cu bile

statuie din bile rostogolindu-se în apă • tramvaiul trece prin
clopotele șinelor • trec unele prin altele schimbându-și
pasagerii – mesagerii – ca pe niște migrene anticipate • o
roată intră într-o altă roată ce nu e nici măcar propria ei
oglină • se evaporă bilele de metal ca o transpirație stranie
a distanțelor • e un foc pe care depărtarea-l stinge • e un
străin în care singur a murit •

Suspensii pînă cînd

migrene subacvatice –
ca niște gloanțe cu pernă de aer •
ca niște ob(t)uze cu suspensie •
vaginul pe patine cîntă
cu o voce atît de străină •
deși de-abia a sunat celularul •

Deschid

deschid ziduri –
traversez pătratul în cerc •
înaintează cu fața mea implacabilă
precum o grevă generală infinită •
inspirația mea e ca un cablu branșat
la negația lumii •
libertatea-mi circulă prin sânge
ca o fată printre pietrele albe ale unui pîrîu •
ca o salamandă printr-o pădure carbonizată de incendiu •
ca tristețea lui buddha prin hirosima, *juste après* •

Ascensiune

Bolnavele trepte ȋi uinde
se scurg din urechi
urcarea ȋnchisă ȋn sunet
ades ne ȋmbată
triste urcări
ale pămȋntului chircit
ȋn dumbrava haotică
ȋncercuită de șerpi
Azvȋrliȋi cȋteodată stingheri
cumpărăm pentru a ne alunga plictiseala
mari coșuri cu mere

Bagabontul transcendental

Cînd mîinile se umflă
și ochii cresc în roi
e semn de boală
Luni strîmb intră puhoi
cerul răstoarnă-mi-se-n poală
dar printre stele crește un buboi
Dracii ambrozie îngerii smoală
picioarele-mi pipăi cu dorul
eu doar înec muștele-n oală
Haihui prin măiestre cu cornul
pitit eu sorb zemuri de lună
închid ascunsa cale cu licornul

Spirală

pietricele înflorite pe câmpia neagră printre migrenele
prevestindu-se despletite • ele urcă spânzurându-se de
lanterne în sus de țărnișă, adumbrite de alge și moluște • flori
inchoativi – coborînd scara se destramă din aripi • ele-și
pleacă vocile și-aud – pînă ce sirenele-și ajung în moarte
animalele fractale – și-aruncă imobilitatea în melcul întîlnit
al infinitului • migrenele, imaginîndu-se, spală melcul
mirajelor • adîncul copacilor visînd •

Povestea

muțenie luminată de moale –
de unde –
povestea cu buzele de apă își vâluie în oglindă drumul •
își înălță cu gheață chipul de amenințare •
din frunte-i crescură păsări
și melancolia precum un șarpe
cu straniu'n cioc •

Fuziunea

singur e omul ca o fereastră de unde atîrnă migrene de
priviri •
ele alunecă printr-un hiperspațiu cu secundele amputate
de explozia fiarei de oglinzi •
fiara de oglinzi e o explozie de imagini multiple –
o furie de intersecții iluzorii –
un întuneric de mînie cu un manometru negru-galben •
e ca și cum un tramvai cu vatmanul absent
ar funcționa exclusiv pe bază de electru negru –
e ca și cum o mașină cu nervi stranii
ar funcționa exclusiv pe bază de autodistrugere –
până când toxic-tu ar fuziona cu eul-deleter •

Hitch

întîmplare-n frunză
alunecînd cu paiul •
glonțul ca un mugur •
hitchcock –
sau untul negru singur prin pădure •

La drum

pleacă și c-un sfert de pas ajunge – migrena vizavi de
scînteiere • se decupează cu fîntîna în căuș – talpa, parcă
sfărîmată, strălucește • caută o potecă 'ntre suspensii –
culege o mînă ca o limpezire • frămîntă între degete puțin
pămînt – multă mîhnire • ciudate păpădii neuronale
străluminează firul subțire pe care merge scuturînd praful
tălpilor – oglindă în incertitudine • fără să știe prea bine
dacă ce-a mai rămas din el e o panglică de fum sau doar
avis •

Lucruri întâmplătoare

migrenă ca o gondolă neagră pe limpezimea vidului •
incertă e această paloare ce plutește precum frunza unui
mit pe amintire •
batista pierdută-n alb e întrebarea care a încetat •

silabele fărîmă cuvintele – caleidoscop de onomatopee •
plouă aproape numai cu sincope –
sufocat, zbîrnîitul cată începutul •
așteaptă-n aer ca un gust mut tetanizat de întâmplare •
zidul lasă să filtreze insectele infimului
prin fereastra dintre cărămizi și mușchi •

Ecleziast

A lăuda înțelepții e tot atît de deșert

cum ai țipa printre asini crucificați

plîngînd noaptea paguba soarelui

A lăuda înțelepciunea – deșert ca deșertăciunea

stomacurilor puturoase între mormintele cîinilor

și prin ce se deosebește tăcerea neînțeleptului

de a celui preaînțelept

Taine derizorii cu plînsul singurul leac –

plîngi așadar

Teleologică

Tăcute sînt drumurile revelației
drumeții pășesc peste trupurile răsucite ale Căilor
fără a scoate un sunet
și atunci cum să știi
și la ce chin poți oare supune un drum
să-l faci să vorbească

Gnomică

Depărtarea nu este nu există aproapele

totul nu-i decît o mare absență

Mișcarea nu este nu există staticul

totul nu-i decît o mare neființă

Solidul nu este nu există lichidul

totul nu-i decît un mare gol

Creatorul nu este nu există Legea

totul nu-i decît o mare frică

Cunoscutul nu este nu există Necunoscutul

totul nu-i decît o mare înșelăciune

Absența, Neființa, Golul, Frica, Înșelăciunea

sînt Cei Cinci Stîlpi ai Măyei

Gnostică

Semne de-ntrebare cu arcușul
precum o sinucidere înceată •
sunetele 'mbrățișează aripile decantorului •
migrena trage îngerii pe apă
ca pe niște bărci •
păianjenul cu pletele rebele
se cațără pe zidul neted •

Elfică 1

elful cu pietre de apă pipăie tăceri – le ascultă și le lasă să cadă ca pe o curiozitate de frunză – cu o mirare de eprubetă, noaptea • parcă întunericul ar vorbi cu amplitudinea pășării • căutînd în sunetul ce-i sare în față o adîncime primitoare • un foșnet dinăuntru pentru aceste zgomote din afară • un ritm inaudibil *între* sau *sub* • o vibrație ca o mână care să-l mîngîie pe obraz • unde să între cu tristețea asemeni unui deget lăstărit din oglindă • să cadă prin această mână ca printr-un culoar ce se bea • sau printr-o moarte care se sparge • acoperindu-l încet în-sub franjuri •

Elfică 2

elful își aruncă din inimă pietrele – se aruncă și desparte
pasul de pământ • fără pietre elful nu mai e nimic • poate
acum să plece și se-mbată cu o unică rămânere • își agață
sângele de discuri – fluieru’i absoarbe ’ncet absența de
diluzii izolate • exilul contaminează echinoxul – își
molipsește ecoul întâlnindu-l în distanță • virus insomniei
ce s-a auzit •

Elfică 3

se apropie cu ochi imenși de aerul sinelui • întinzînd mâini
privirii ce i se scurge de sub pleoape • “acolo unde-mi
începe gura mi se termină hrana” cânta tantal • migrena
migrează’n tărîmurile mirării mirajului • lunecă fluturarea
ca flautul – elful își desprinde literele și știrb se reculege •
cu respirația șerpilor ies pe nări și-și trochează pe somn
rădăcinile • dormind, ne trezim neant din lucruri sau din
viață • migrăm și ne vestim migrațiile – dar cu ce
migrene •

Nostalghie

sare de crepuscul • adânc azurul migrenei scormonind un
străfund • la liziera silabei plajă cercului gol • pescarul
trage după sine din păduri năvoduri pline de pești și de
tăcere • adormim într-o spunere deschisă presărați de
dumnezeu • nu unde ci când de pe pământ culeg bucăți de
gând e paradisul • când gândul poate fi cules din puțul
înverzit al nornelor odată cu fructele • aproape ca somnul
topindu-și liniștea'n plămâni • cu neantul prea devreme
'nainte – pentru ca să după •

Alternativă

Trup de lumină și trup de-ntuneric la cumpeni
răsadul de umbră adesea-și cunoaște-ntruparea
între pereții de cristal nu invidia orbii cei rumeni
cărarea plutind în uitare își știe chemarea
înțelept – cel ce nu-și pierde vreodată mirarea

Eventualități

migrenele echilibrului • ce e dezechilibrul pentru peștii
abisului •

migrenă pedagogică • să învăț neantul din mine să se
mulțumească cu sine •

verdele închis atinge adâncul – ca o aripă stufoasă salcia se
revarsă în plete • înceată caracatiță spânzurată •

Diavolul hepatic

Diavolii zboară bolnavi
înveliți între pături de in
plapuma se desface încet
retezatele dește din vin
le-am privit adesea holbat.
Le-am tăiat cu ficatul umflat
capul s-umflase – trupul ciobit
mîngîiam gingaș genunchiul stîrcit.
Gîndacii mișunau fără grabă
prin peșterile mațului gros
șoarecii rodeau voluptuos
creierii galbeni din raniță.
Priveam prostit pe fereastră
așezat pe scaunul drept
diavoli bolnavi în pături de in
pe cînd plapuma se desface încet.
Cîlții ieșeau pe rînd la iveală
creștetul mă frige mărunț
în chiuveță gîndaci înecați
păianjeni cu părul cărunț.
Pipăi cu degete boante
buba de pe ușă
a răsărit peste noapte.
Eu plutesc în veșminte de-argint
cu limba-nnegrită de vin
înger sărac hoinăresc strălucind
prin stepele luminate de chin.
Căci diavoli în pături de in
pe cînd plapuma se desface încet
zboară bolnavi printre spini

îngerul e doar înțelept
dar diavolul plutește lin
printre cruci – fără milă – încet
zboară fără-ncetare senin
învelit în giulgiul de-argint
cu copitele chircite la piept.

Duminica orbilor

Duminică se adunară orbii din satele învecinate
cînd papagalii aleargă prin verzile cale
mărfuri dospind din depărtatele glorii
cînd cîrîitul ne umflă și dihorii urlă ca chiorii
jigăniile se grămădeau furioase-n bezmetice dihonii
pe străzi orbii alergau în dodii
fără șir înotînd din coaste umflate
Se așezau bătrînii pe borduri
ca femeile-n chinurile facerii
hăpăind pofticios rămășițe de păsări
slinoase pene creșteau înghițind pufoase
străzile casele ochii răsăreau în stomacuri
umplînd mîinile mîinile țipau
către cer ca păsări bătute cu biciul
mîini uriașe de orbi duminicali hăpăind
resturi de case pufoase orașele începură a pluti
dădeau din aripi greoaie printre îngerii instructori de zbor
asemeni cazmalelor tigăilor lingurii
pe cînd orbi temători și absurzi
pluteau plîngînd printre nori
peste pămînt ploua-ncetișor
orașele zburau mai ușor
și Îngerii uriași Instructori de Zbor

Contradicții

fanfară aruncată-ntr-un milițian ce-o fluieră • agățăm
spînzurații pe pereți ca pe niște tablouri • tramvaiele
circulă pe piatra tombală din creier asemeni unui marș
militar cu urna funerară • mitraliera plutește în aer –
arlechin de poliedre explozive • skin-head-ul cu zvastici la
călcâie își despletește pletele de parcă s-ar răzgîndi •
sicriile mărșăluiesc demonstrînd finalmente la ce sunt
bune scheletele – din cînd în cînd • după sonerie –
stingerea •

Passé simple

păsări de vibrații ca o lacrimă prelungă pe un obraz
invizibil • lacrima urcă în ochi – ochiul, deschizându-și
gura, cuvântează • el profetește durerile prezente cu
sângele ce-a fost • crește 'ntr-o grotă pe care o umple cu
imposibilitatea unei vieți golite de neant – neîncăpute de
neant • sângele fost în glasul ce va fi • vibrații ''tre minus
trecut și minus viitor anunțându-și minus prezentul • moira
cu păsări în degete – cu somnul se decapitează – cu
sângele gâtului tăiat vorbește – vechi privește • înoată cu
peștele-n rană aidoma pescarului descolăcindu-și solzii
grăitori – cântători •

Psalm nocturn

Hoiturile au început să curgă
din trupul meu asemeni
ploii iernilor în întineric
Fusurile s-au oprit.
Ploi noptatice îmi desfac degetele,
noaptea s-a răsturnat peste noi ca un gândac mort.
De ce mă chemați voi cei morți
în casele voastre de lut
brutarilor
ciudate sînt pînile voastre
ciudată ți-e mana Doamne
sub grea binecuvîntare se-ndoaie copiii tăi
ochii mei s-au înfipt în trupul mormintelor tale
ochii mei s-au înfipt în trupul mormintelor
ca gloanțele vînătorilor neîndemînatici
ca gloanțele vînătorilor
zănatice
s-au umplut de apele moi ale sufletului meu
cimitirele mele nebune

Psalm de descântătură

Plînge Doamne ceasul rău
cînd chindii se lasă-n ceață
îchinînd sufletul meu
limbilor din nopți și ață.
Înălțatu-s-au mereu
dintre aste timpuri sure
crengi muiate-n friguri pure
tufe împietrite-n rugă.
Împletind sufletul meu
mîini de tainică pîrnaie
l-au țesut pe Dumnezeu
pîndelor cînd plîng a ploaie.
Ca tîlharul izbăvit
alergai spre vad întruna
vaduri toate-am risipit
cruce-mi mai rămase una.

Psalm melancolic

Mă-ncearcă o bătrînețe în suflet
cînd munții sînt scoabe de fier
grosolan răsucite.
Mă-ntorc între îngeri cărunți
și stăm la taifas
privind pe ferestrele oarbe
cădem în oarbe capcane
cînd mese de lemn se-ntretaie
cu străluciri mlăștinoase
cu degete crescînd în pîraie.
Și nu sîntem decît goi printre ierburi
plîngînd după pielea vrăjită
uscatele fețe sînt ghizduri
fîntînii ce-a fost otrăvită.

Psalm de căutare

Caută mână roșie și-ntinde-mi silaba prin care urci –
șina magică ce te traversează •
spulberă norul cenușiu ce nu te înțelege –
deschide inimii o adâncime propice –
dăruiește-mi vocea care poartă încrederea •
cuvântul ajungerii –
silaba atingerii •
lasă-mi cenușa în întuneric respectat –
ferește-mă de captivitate și cadavru •
așteptării mele dă-i adâncime nemeritată –
abisul să-mi fie înțelegere și glas •
avisul înțelegere și tăcere •
ajută-mă să fiu un neant înțelept •

Replay

migrene ca o ploaie cu aripile negre • soare coborât în vînt
cu un început de zîmbet • melancolia răsare-n avis ca un
stol mîngîind noaptea • cîntărețul cade cu țeasta străpunsă
de-o schijă de zbor • ea urcă prin fiorul glasului – scade-n
transparențele ce se dau mereu la o parte, uitînd de nesine
în da și de sine în nu • se spală-n frisonul negațiilor ca 'ntr-
un izvor de memorie • părăsită însă cît regăsită – nea
mereu naivă – mereu neivită • strop scufundat în ne • (răesai
neant înghițindu-ne în stingere bucuroasă) •

Travestiul vidului

Început în copacii sfârșitului •
gol de crepusculuri vomitate e profundul •
abisul albimilor escato-extatice •
obscurul peste sumbru se revarsă –
nisipul rece-i palid de figuri de ceară •
submarin e spleenul grădinilor
în nului dimineților continue •
intensitatea moartei își dezbracă materia prin păduri •
doar o privire mai rătăcește întunecată de păsări •
doar un sânge mai traversează aerul, stropindu-l cu
 întuneric •
și doar un suflu strident se mai leapădă de sine
și de cuvintele din care e făcut •

Ludopsalm

Oh! circumcizie
Ersatz de precizie
omor circular
stelar
și fără-ndoială hilar

Cvadratură beată
axă fără roată
prunc născut golaș
straniu raclaj
remediu caloric
desfrîu aprioric
pisc de Himalaye
roasă de văpaie
zid de Ierihon
năruit de-un corn
lance fumegîndă
praștie plăpîndă

Pan privat de nai
impulsiv Sinai
cedru de Liban
coajă de platan
mod fără Olimp
infern fără limb
(timp lipsit de timp
sfînt lipsit de nimb)
coajă fără miez
sîngeros botez

capăt apofatic
puritan cult falic –
peste ziduri și grinzi
omizi

Subitul

stropi de aşteptare neagră închegînd încet avertismentul •
iese înspre cel ce se apropie – ce se depărtează şi-l atinge
dinspre un înăuntru încă plin de exterioritate • chipul
neaşteptatului i se substituie celui ce se ştie • un gest vidat
de orice instrument pătrunde în înfăţişări coalescente • ca o
cortină într-o coborîre infinită de-ochi cu pleoapele imens
închise • actorii jucînd străin în dispariţia scenei cu
gorgonele migrenelor gravide • abisurile pline de tramvaie
îmblînzite înfăşurate-n aripile lor electrice – firul
profundizimii pîlpînde • în clarul nopţii fantomele risipindu-
şi în halou cristalul • convulsiv neantului pe ezitare sau pe
bicicletă •

Visul

Az' noapte am visat c'aveam
o criză de epilepsie
Că despicat precum Ioan
capu-mi strălucea-n tipsie

Luna parcă se topise
cum în patru zace zece
Peste țeasta mea durerea
apăsat în turme trece

Și zburam! ce-nșurubare!
în rafale aburi grei
Mă-njunghiau'n descrierare
măștile zvîrleau scînteii

Epilepsii boli îngerești
voi spargeți mult în noi lumina
Cum somnul împietrește-n pești
sub burta care-și plimbă cina

Rațiunea beată de îngheț
clipea clinchenitor, frenetic
Cum uneori lucesc pereți
de vînt adînc și de-ntuneric

Ah, dor bizar, ah, dor electric...

Zburam cum tirbușonul roade
mumia dopului de plută
Secunde rar cădeau neghioabe
pe sticla aproape desfăcută

Și buze-mi întindea paharul
cum Holbein craniul își pictase
În mine-și zornăie marfarul
scheletul lung de fiare joase

Loc comun

Frunzele-s accente vegetale
copacul e un vers latent
dintr-o divină recitare
ce-o vede numai ochiul insolent

Lucrurile sînt o voce vizuală
ce-și plimbă limba-n jeg de ochi amnezici
urechile sînt verzi eretici
prăjiți de-auz ca de o boală

Inima tenace se trage de geană
sufletul tînăr sex ocular
sub talpa lui sferică ca sub o lamă
calcă asfaltul unui iad mai murdar

Ostenit destinul se descalță
procurorul de-apoi se apropie –
s-a dezvoltat și ultima speranță
de pe această mondială plagiată copie.

Psalm criptic

Oh, gingașă papalitate
măgar cu sâni de fecioară
din trupul tău o jumătate
în solzi de aur se-nfășoară.

Îți oglindești pecetea-n palmă
și ochii tăi suavi, magnetici,
priviți de dubla cheie calmă
visează suflete d'eretici.

Copita ta și gheara-ți clară
vor reciproc ca să răsară
un papă-ți crește nod în noadă
un vultur dai încet din coadă.

Tu mă aștepti cum în iubire
fecioara sânu-și mușcă beată
în turnul tău spre izbăvire
secretul cheii neag-o treaptă.

Apocalips de cameră

Pe dealuri răsar heruvimi
aprinși de incendiul fluid
ca-ntre colibe rătăcite cîinii
împrăștiind urletul de spaimă fetid.

Plante azurii și crini sîngerii
monstruos însîngerate corole
în trist tăioasa pendulă îngerii
plutind între tainic mușcatele ore.

Floare cu gheară și dinte de șarpe
lină trădare prin apele calde
David fugea dement printre harpe
la Ghetsimani s-au dus să se scalde.

Peisaj în gri

Peștele de metal a adormit în pădure
creierii leneși și groși își holbează circumvoluțiunile sure
ca pe niște poteci, ca niște coapse frigide și reci
ca visurile feerice ale unui nebun
ce-și decupează degetele lipindu-le minuțios în album
cum își ține-n tîpsie
țigancă bobii pregătiți pentru chiromanție –
leșinat aerul zboară pe spate
copacii elastici se leagănă zîmbind ca niște aerostate
sub ierburi profunde
sub pădării fluorescente fecunde –
și liniștea ca un cuțit a amuțit
sub iarba cenușie a șobolanului de granit.

Eficacitate

dureri de lună pînă cînd migrena în contextul mareelor •
vise de ruptură cu capetele melancolic cuvîntate • vârste
vîrstate cu dungi importate din pekinburg – striatii prin
care fluierăturile mergeau • un colț de beria dansat delicat •
o nișă cu pași rari – cu heroine solemne • “zi-mi un
cuvânt” • “semne urcătoare nu există – numai alternative
coborîtoare” • larva caută trudnic o silabă • mâine își
adoarme mâinile • cadavrul tău îmi filtrează uitarea •
soprana cu voce de poștaş îmi întinde scrisoarea • găsesc în
fine * refuzat •

Menuet livid

alb între lună și noapte – între clovn și masca lui căzută •
raza neagră își desface cercurile • elfa sumbră risipește
cenușa trupului ei ars scuturându-mi degetele • își taie cu
briceagul o flacără de sunete • apărînd ca o noapte deasă
sculptează aerul • clovnul își restituie albul •

“Sub vulcan”

Motto : “De ce oare măi frate
e atîta harababură în capul tău...”

Era o vreme, da! pe cînd
cu capul liber de pămînt
și ochii pripășiți în vînt
Hm! hoinăream și ȝopăiam și fluieram și chiar urlam
și toate-n urmă le lăsam
scîrbit de-un vag cuvînt.
Cît soarele sorea dormeam
la lună doar mă deșteptam
și ȝeasta-n noapte-mi aruncam
Oh, ȝeasta mea de pur catran!...
Zburlit, hidos, cam monstruos
și neîndoielnic caraghios
desișuri des băteam, umblam
și deșteale mi le toceam.
Hm! hoinăream și ȝopăiam și fluieram, Da! Da! cîntam
și uneori duios urlam
de sfat, povață n-ascultam
și doar pe Isis o doream...

Comment je t'aime

Comme ce qui en moi n'est que tendre silence.
Comme ce qui en moi n'est que douce liberté.
Comme ce qui en moi est la solitude où je ne suis pas seul.
Comme un toucher qui dans mon cœur est un amour
timide.
Comme un toucher où larme et sourire font un seul corps,
un seul cœur.
Comme cette douceur qui n'a pas de visage,
parce que pour elle les traits du visage seraient une
dysharmonie.
Comme cette douceur qui simplement est trop douce pour
un visage avoir.
Comme une clarté, comme un œil d'eau,
calme, serein comme un regard
qui voit tout,
qui entend tout,
pour lequel la lumière n'a pas de secret,
mais qui jamais à la lumière ne sort
la tendresse ineffable de sa pupille.
Comme un œil d'eau toujours en équilibre
sans que par rien ne soit soutenu.
Comme un œil d'eau qui flotte,
qui au dedans du cœur, au centre du cœur
flotte
sans nul appui.
Comme cette massivité de la douleur qui jamais ne tombe,
mais par sa volatile pesanteur toujours est soutenue.
Comme ce qui, étant tout goût,
c'est l'où où le goût se perd,
où le miel, le sucre et le sel

ne font qu'un,
sans que cet un
soit jamais quelque chose.
C'est le tout où toutes les odeurs se perdent,
car l'odeur des odeurs
c'est l'âme –
qui pour soi n'est jamais une odeur.
Le goût s'évapore comme odeur,
l'odeur pèse comme goût.
Et dans leur mouvement contraire
mon amour pour toi
s'est assis, impondérable.

Eden cu respirări

Atâtea exemplare fărîmițate
dintr-o mare femeie
ne-mpresoară
cu trupuri flămînde
ca herghelii purtate de boare prin stepe
iepe sălbatic
iepe înaripate
din galopul copitelor – din foșnetul lunar al aripelor
Văyuuu.....! se țese țipătul ca o pînză umflată de vînt
undeva pe catarge
Se țes morțile, toate morțile,
toate soiurile de morți.
Dansul labil al morților noastre labiale
umflă pulsația sîngelui
hergheliile-n pustă
sufletul meu e lăcustă
nor verde
uscat
secetos
iarba verde a uscăciunii mele
primăvară amară de muguri
toamnă amară de-amurguri
copite umflate de boală de stepe
copite de soare zvîcnesc
între vinele aerului meu
curara ți-e numele sîngele meu
sînge străin – sînge cețos
fluturi negri îmi lipesc palmele de cruce
rana mi-e bogată poiană
trupul pajiște nesfirșită

din flori și copite și pânze
sfioasă se țese
Limba de Șarpe

Busola

Fiziologia balansoarului –
pleacă cu-n picior spre nord și spre sud cu cellalt –
trece cu tramvaiul peste sine
cu sinele peste șine
și-și trage din nări scânteii albastre –
STOP !

Direcții

poteca 1 pleacă –
drumeagul 2 ajunge –
șina 3 se contorsionează –
trepiedul 4 își povestește viața –
prototipul 5 se desenează cu destinul umed –
dentistul 6 își contemplă cariera – caria dentară în
 hiperspațiu –
traforajul 7 decupează-n radio piesa care tocmai “s-a
 timimat” •
și dacă tangoul pleacă din paris cu trenul
înseamnă c-are s-ajungă saddam hussein ?

Menuet geometric

tangente descompletate – cercurile's centri cari se desfac •
centrul se mîngîie cu circumferințe virtuale • el însuși
cercul minim • străin urcă'n geometrie corurile cercurilor •
oblica lor fumegare invizibilă • solitudine e gheața
arborilor și virușii sunt labirint • pleacă pietrele în păsări –
mor traforajele în zâne • decretată e noaptea circumpolară
a cercurilor •

Stare de greață

fulgi vopsiți pe geamul electric • bare de căutare – leneș de seleniu • tranșe de aer bruște de sunete • pipăie un început și îl ascultă • îl strânge parcă 'ntr-o inimă discret deschisă • adună abis – deschide încetinit un labirint de nepierdere • ascultă cu aur un drum atins cu capătul • uns cu o ajungere nemaipășită • nemersul din auz – ca o ezitare spânzurată de migrenă cu coada deasupra scaunului •

£/\$

străinul pe un pământ fărâmicios își plimbă greul • într-un trup fărâmicios își ține inima • într-o țeastă fărâmicioasă – migrena migratoare • străinul, printr-un aer prea greu își cațără aripile – într-un trup prea greu își închide zborul • într-un capăt prea greu, migrena urcătoare •

Furnicocciziile

La rare intervale îmi curg furnici din creier
Bobine înnegrite din țeste răsturnate
Furnicăiesc în valea din galbene cristale
Din ciobul dur răsare pur carnivora floare
Cărare înfundată în căi prea mult deschise.

La rare intervale îmi curg furnici din creier
Mă descompun agale atolii familiari
Și insular – în ștreangul bun de spînzurătoare
Lovesc încet, metodic, cu biciul un canar.

Și ochii o iau razna, dementizați păianjeni
În gheața ogivală se-agață furibund
Tăiați în sferturi pale prin greața uleioasă
Se duc încet la fund.

La rare intervale îmi curg furnici din creier
Și mama mi le stoarce cu blînd ștergarul ud
În poală le culege, le numără băbește
În ace le înfige, vibrantul, lung oțel
Le-nhamă la rădvane furate din muzee
Cu cnuturi le lovește;
Des agățate-n ștreanguri, plăpînd înfipite-n țepi
Pe răsturnat portaclu, pășind solemn prin șancru
Furnicile-n orgie mă descompun latent –
Și uneori, cules din cîmp, absent mă treier,
La rare intervale îmi curg furnici din creier.

Nô

nô nô nô – nu vreau să devin șacalul stărilor mele mistice •
mai degrabă invers: șacalul mistic al banalului treziei •
gestația deznășterii de câte pocnete e însoțită • masca de
fier e materia retardată a secunde eliberate • apăs pe
oasele frunții asasinându-mă cu amprente • toate aceste
silabe urcă dar nu spun – coboară, dar nu vorbesc •
migrează și totuși nu pleacă nicăieri • ca fluieratul
diavolului peste cadavru și aripă •

Substituții

Pasărea-coardă se oglindește în vocile zborului
apare din substituții paralele
fenix de dispariții cu cenușa cristalizată –
noaptea e o soprană nebună cu un cap multiplu
ca un ochi țipînd din priviri poliedrice
melancolia e un flaut din secunde oprite –
ea urcă și noaptea o însoțește
cu multiplicitatea vocilor ei ascendente și infinite
icoane filiforme cu indexul în neant
incendiu nirvanic –

Migrene de iarbă

Lucet risipit prin migrene de iarbă –
o literă și o notă pe o petală rătăcită •
clar: ochi + vid/obscur: ochi – vid •
pleacă o silabă – moare o intonație numai •
gravul declanșează întrebările
acutul bagatelizează răspunsurile •
se continuă întrerupte – se dizolvă tăcute precum un
 corpuscul sărutat •
ucide cu amprenta tenebra frământată –
de parcă ar palmui obrajii unui sunet •
“muzica e epiderma lui marsyas, fratele meu dedalic”
spuse, cu mâinile pline de lacrimi și ochi,
un păianjen orfeu •
vaginul bakkhantic mă vorbește prin sămînță •
în jurul amprentelor se purifică-n fantomă •
'și doarme carnea ce-și îngurgitează dispariția •
sapă statui electrice în vid •
sentimente – cupe pentru hipnoze •
hipnoza psiho-potabilă •
incompletul povestește – povestitorul își exhibă
 scobiturile •
somnul se supune ascultînd –
ca o floare neagră își deschide craniul •
scară transparentă unde se oprește începutul •
precum o rugăciune sfîrtecă, sfîrtecă –
precum o rugăciune sfîrtecă pînă urlă de teroare
 dumnezeu •

Mișcarea

Greu se-ntrupează a muzicii cale
din părți îmbinate cînd oare izvorî-va întregul
mișcarea-i întregul dar părțile ce-s de nu sînt mișcare
mișcarea-i fărăimă, întrebarea-i mișcare
mișcarea e sunet și gest e mișcarea și faptă
dar grația mișcării ce-i oare de nu tot mișcare
mișcare e cîntul, mișcare-i măsura
cîntarul ce minte-i mișcare
mișcare-s și eu ne-nțeleptul
cu țeasta arzînd de mișcare
mișcare mi-e vorba, mișcare mi-e scrisul
mișcare e cugetul meu
dar semnele nu știu să-ntreb
mișcare e însuși plictisul
mișcare e zeul întreg:
întreagă-mi răsun-o-ntrebare,
surîsul tău e tot mișcare?

Îngerul lui Nichita

Îngerul cu blana de aripi
mi-a lipit capul de geam
ca și cum un televizor
s-ar fi deschis pe neașteptate în mine
“Uite, privește-ți degetele” îmi zise
întinzându-mi una câte una dungile televizorului
ce-mi băteau ca niște raze negre în coastele
ca o anti-Evă
“Dezlipește-te”-mi spuse trăgându-mă
trăgându-mă din sforile de frică
în care, uite zău, habar n-am cum mă înfășurasem –
deșurubându-mă cu un scrișnet infernal din durere
ridicula mea durere ca un nasture beat
și scuturându-mă eu după eu
în vreme ce eu îl priveam crăpînd de invidie
ca un termometru...

Enigme apunînd

întuneric cu multe migrene sub albastru • clopotele
interogînd șopîrla – nervul însuși când se oglindește •
respirație – poetul își taie degetele și le risipește-n
transparentă • pleacă din mâini ca de sub o pelerină • caută
stropul de ploaie și-l prinde în lacrimă • planta se leagănă
și-ngroașă noaptea pașii trecătorului adunînd o greutate de
mistere • un glas mai dens și mai melodios ca întunericul •
chemarea aducînd avertismentul în absența ce se
depărtează • ochii pe chipul cui curgeau când răspunsul
răpunea un sfînx •

Menuet de scări

Migrenul făcut din scări – coborînd iese din sine și
rămîne •
imobil, în ciuda pașilor –
ubicuu cu treptele –
tăcut ca un escalator la pensie •
poartă'n șina trenului și labirintul –
soluția și îndoiala ei probabilă •
sinucigaș multiplu cu secundarul spart –
cu barometrul în amurg –
pierdut în moale, migrenul își lasă mîinile să cadă
una după alta •
despărțindu-se cu frunze de moarte și de stinsul
obseda(n)t •
felii de fellini decupînd luna și-ncă vreo două feline •
post-scriptum pentru pasteles făinoase •

Schizostază

Se apropie de picățelele suspendate • se oglindește în vârful degetelor • monoschizofrenul își meditează scuipatul cu o extremă atenție – își agață dublul cu buzele țuguiate • dinții aceia cu miros de gumă arabică – cerculețele sunetelor ca niște clopoței de nebun • propriul bufon șah la propriul rege • își trage spada și-și încheie prohabul – scutură cu multă grijă clopoței de la tichie • troika de pe cap cu mulți cerbi umbroși pe zăpadă • – cezar? – kaiser? – țar? (czar adică) • o bandă de corbi bizaroizi în costume negre de ciocolată • canibali la desert • dar nu înainte de a se duce să se spînzure •
post-scriptum ? fiecare cade adormit în băț •

Pepin cel scurt

Redu volumul șoaptei la început
panglică de vocalize
parfumuri adie descompunînd cadavrul
migrena se trage de aluminiul purulent
migrena verde cu dictafonul la subsuoară
teme recurente –
“pe o pânză de in de pe fundul bărcii”
ho - ho - ho - ho !!!
corbii-și suflă secretele femeii cu patru nasuri și
patrusprezece rochii guturăite
homunculul tragic recită grăbit găfăitura comică –
STRIP-TEASE

Eseniniada

Sufletul meu țipă ca o turlă bolnavă
Amar scrișnește sufletul meu
Rîde masca inimii din mine
Ca un mult prea straniu derbedeu.

Vineții doar dracii-mi mai răsar din vine
Mii de draci, puzderii, de veninuri grei
Steaua nemuririi-a putrezit în mine
Părăsind în urmă aurul plebeu.

Un mormînt de aur – mort
și hoit, și oase,
și bucăți din piele încă mi-au rămas
inimă din piele, suflet tot de piele
piele amorțită trasă peste glas.

Zac și-mi număr anii la abac în noapte
unul și-ncă unul, și-nc-au mai rămas
lungi ca nemurirea, morți de calpă moarte
nemurire moartă, moarte de pripas!

Cicikov

Și cântam:

Troică, troică,
sufletul meu beat
săniușul iute cît o să mai ție
cupa mi-e uitată
trupul e pribeag
capul înfășat în grea beție.

Peste întuneric
peste frig și ger
printre aștri mi-am croit eu ruta
dar holbat la lună cît o să mai zbier
doar cu leșuri săturîndu-mi burta.

'S ostenit prieteni, capul rău mă doare
pintenii mi i-am pierdut la joc
doar Bețivul Mare
cu plete de soare
doar la el mai merg într-un noroc.

'S ostenit prieteni, capul rău mă doare
dar pe stradă încă n-am murit
neagră mi-e beția, sare peste sare
curge pe gîtleju-mi amortit.

Neagră mi-e beția, sania și mai neagră
iar zăpada zboară pînă-n nori
înserarea încă pe-ulițe aleargă
ca un cal cu trupul în sudori.

Troica tot aleargă, sania mi-e neagră
la Bețiv eu însă n-am ajuns –
trupu-i tot de sare, rana tot e largă
iară eu pe-o dungă iar m-am pus pe plîns.

In memoriam

Barbu măscărici de aur
ploaie galbenă pe vii
drum rărit de poloboace
pește leneș de răstoace
popă beat printre bărdace
șoarece de pantahuză
ochi leșietic de lehuză,
cînd al zilei rece faur
sfîrtecă burduful maur
oare n-ai să mai învii...

Barbu măscărici de aur
trupul tău e tot o vrană
gura noastră doar o cană –
Nastratin cu gust de vie
Galben Isarlîk, pustie
împărat pe buruieni
poloboc mîncat de viermi,
cînd ținci uzi se joacă cruzi
oare n-ai de gînd să vii
melcul mort să-l mai învii...

Barbu măscărici de aur
trufaș mîncător de laur
rigă tandru și nebun
îmbătat de spînul nun
abur rău de mînătarcă
tron tomnatec de ciupearcă

tristă criptă de mărgean
șoptind leneș lir-liu-gean,
cînd te chem aici să vii
oare n-ai vrea tu să-nvii...

Der Leiermann

Voce străbătută de spiralele 'ntrebării •
lăutarul își pune singur în farfuria de tinichea cîteva
monede •
taie rotocoale între notele frisoanelor •
așteptare – ca lăutarul unui funambul –
trecutul privindu-se din direcția opusă
ca dubla depresiune a unui monoschizofren handicapat •
figura îndoită se uită, da! cu un obraz la celălalt –
pupila întreită se vede-n miezul irisului •
oameni-plicuri expediindu-se prin poștă •
parcă sticla ar bea whisky dintr-o canapea –
respir ultimele spirale și aerul, poate

Menuet x

diferențe – ce se depărtează – cum se-adună •
tăcerea se mîngîie și labirintul dansează •
joacă dintr-o secundă și-o ascultă •
informația cîntă indirect prin incoerența traiectoriei –
pragul retezînd ca un satîr distanțele de nisip •

Evanescență y

dezamăgirea adîncă e un cîntec amelodial • depărtarea e monodie și potecile neîntîlnite i se-nchină – și cu și mai multă depărtare i se adaugă • eu dispar și-n distanță dispare eul • însă punctul de dispariție se adună și se scade dintr-un mister al trupului într-un secret evanescent al aerului • cu neantul geamăn • și totuși țipătul lebedei descîntă abisul și-l valsează • mahalaua – da, mahā-laua! – își risipește praful dement al crâșmelor și nostalghiile reginelor de pâclă • de parcă-n efemer s’ar sfîda mereu ocultul grav • înstrăinat drumeag – străin tărâm • migrenă – reamintire parturientă a acestor distanțe încoronate cu o diaree de orgasme • drumețul stă – însă în jur îi cad umbrele, și orizonturile, și chemarea • ridică numai capul plin de durere – însă vocile țâșnesc din refuz • a plecat – și a devenit o fantomă a somnului • a rămas – și tot ce dormea s-a exilat • trupul doarme însă rămînerea-i insomniacă • norna moare – deși normele pieirii ei o-ngroapă’n trepte • adîncul se aruncă în clar • străfundurile accelerate sar în strălucire • chemarea anunțînd că s-a găsit •

Sfaturi lângă calorifer

fire și multă tăcere – ascultă întrerupere ciobul de secundă • răspunde fără timp – desparte-te fără spațiu • depărtează-te de toate mingile din tine • ascultă-te cu mici fișii de piele de parcă albul s-ar destrăma • decupează-ți timpanele ca să-ți deschizi auzul • aruncă-ți degetele în pălăria găurită a cerșetorilor • miroase franjuri de melodii prin nările însîngerate • lasă-ți picioarele să cadă odată cu pașii – ca niște mingi de ping-pong • ia un sunet în mână și uită-te la ea • aruncă-te peste umăr ca și cum te-ai opri – ieși!

x

fulgi aprinși de stingere – fruntea se-apucă de inimă •
zăpadă înghețată pe sunete • strune și mult rece pe
crepuscul... sau: africanul cu păianjeni bruni – norna cu
șosete blonde •

Film

neașteptări așteptate • harta întreruperilor dansante • lunete ciudate se-ncolăcesc în aer • mici tuneluri instabile ca niște păsări erogene cu secundar • cadrane crepusculare pe masa de montaj • inventîndu-și scalpul – deriva •

Balada frigului

Suflet de-aur și de piele
încruntat azur, durere
inimă cădelniță,
soare crud – vîrtelniță,
carnea inimii mă doare
răsucită-n negrul soare
fulg uriaș de pădădie
înger înghețat – beție!

Spaima mea-i bătută-n cuie
strună verde care suie
drumul încleștat de spini
talpă-ncinsă de ciulini
tălpi de foc, aripi de fier
printre stelele ce pier
pier în ape scuturate
stele albe-nfrigate
febră rea de stele reci
învelite-n negri melci
ochi, cumplită pădădie
înger înghețat – beție!

Sufletu-i gheroc de piele
și la frig și la durere
dracii roșii cînd coboară
inima-i manta de ceară
sub a gheții grea privire
inima-i doar geam subțire:
Suflet verde cînd îngheață
ne-a privit Omul-din-Ghiață.

Suflet alb cînd se-ncunună
ne-a privit Omul-din-Lună.
Iar cînd roșul suflet moare
vedem Omul-cel-din-Soare!

Rodnicie

Acoperișurile drumurilor s-au încărcat cu abur
ca ceața păsărilor rătăcite în apus
înfricoșător
iernatic amurg
s-a lăsat peste verdeața inimilor noastre
peste mustul nestors al viilor noastre
căile toate s-au încurcat
iar dincolo de munte
semnele cerești au alunecat spre pierzanie
ca aburul vinului fiert
pe obrajii călătorului iarna
da, căile toate s-au încurcat
iar semnele cerești au lunecat spre pierzanie
vai spre pierzanie
spre pierzanie au lunecat
cereștile semne
durere încinsă mi-a încleștat sufletul
ca o rădăcină de copac
ca un mistreț rătăcit în fapt de seară
ca un cerșetor bogat în prisosurile lipsei
omenit cu pomenile sterpiciunii
pomului viermănos fructele
sufletului îngreșat
chinuitor rod de nesfârșite bucurii
trupul Tău hrană
trupului meu înăcrit

Dă-ne nouă astăzi
pîinea noastră cea de toate zilele
zilele toate le vom mânca

pîinea o vom lăsa neatinsă
pîinea, pîinea cea de pîslă
pîinea fără gură
pîinea fără dinți
schiloadă de mîini
ciungă de toate mîinile
și de toate degetele
fără picioare și fără trup
ca un penis retezat
ca un sex fără spermă
(O sperma dulceă spermă aburindă
dulceața spermei e fierbințeala ei)
pîine scămoșată ca o gură de mucegai
ca un trup de mucegai pîslos
pîslos, pămîntos
O pămîntule
mama noastră bună
ne iartă nouă păcatele
și de vini izbăvește-ne
de cele făptuite și de cele nefăptuite

în vecii vecilor
Amin

Grea povară inimilor noastre
inimă poartă-ne suferința
pămînt îndură-ne respirația
trup înghite-ne hoiturile
amărăciune amărăciune
grea și amară amărăciune
în inima stelelor noastre de sînge
în inima lunilor noastre de foc

în focul întunecat al roditorului
înfloritului soare de mai
Mamă Soare
inima spre cer ne-o poartă
spală-ne de păcate Mamă
scaldă-ne Părinte
în verzuile ape încinse
în verzuile ape încinse ale gheenei
scaldă-ne
Tu fără de prihană
Atoateiertătoarea
Luminătoarea
floare a seminției sorilor
O bejenie de sori a cuprins inima mea
grea
întunecată fericire
morți fără-ncetare
alunecați peste apele sufletului meu
înnourate încețosate ape
mătcii luminilor
cețuri de oi singuratice
dormitînd peste stîrvul meu
strălucind minții mele lumină
turme luminoase
ascundeți-mă ciine ciobănesc
în bucuria mulțumirii voastre
rodiți grîu sterp peste belșugul meu prisoselnic
Secetă o secetă
înverzită secetă de foc
secetă de gheață
secetă de ceață
peste mine da, peste mine

abate-ți grindinile
grindinile o grindinele
gadinele plumbilor tăi neiertători
peste mine o da, peste mine peste mine
peste mine revarsă-te nor mînios
ploaie îmbîcsită de unghii și sînge
în mine scurmă în mine varsă-ți duhurile
scurmă-mă cu duhurile tale de fier
ca pe un tăvălug îmbracă-mă în haine de nuntă

La ceasul ales
la ceasul pierzaniei
morții vor crește grădinii flori frunze și poame
înveli-se-vor
în alese straie de sărbătoare
Ah puțuri
puțuri blestемate
puțuri otrăvite
amarnică mană rodește în voi
scufundați-mă în apele voastre fără sfîrșit
Puțurile cresc în inima mea
ca mormintele în cimitire
ca florile într-o verde grădină
îndoit mă tîrăsc
strivit de crîncena lor greutate
Pe-nnoptat în inima mea se încheagă păsări
de-ntuneric
devorînd trupul și ficatul meu
precum corzi de argint mîncate de sunet
ca păsări împietrite în suflet
Da precum corzi înnegrite de sunet
se-adună grelele turme de puțuri

în inima mea
Vai în inima inima mea
grele corzi cu ciuturi de sunet
grele grele corzi
peste inima inima mea

În fapt de vară omățul a năpădit pe cîmpie.

Din cumpăna sufletului – închinăciune Domnului

Din cumpăna sufletului – închinăciune Domnului

Grea închinare

stoarsă din soare

geamăt înfuiorat

fuior de bejenie

soare vedenie

pămînt înmiresmat

mîntuitorului dat

mîntuitorului luat

Humă mumă

mă-ncunună

cu lacrimă de fîntînă

cu lacrimă de albină

țesută din miere lumină

cu grea lacrimă de lună

să mă-nfeșe în țărînă

Bucură-te gînd al meu, gînd de necaz

gînd ciudos și-alunecos

de ce mîniat de ce alinat

unde ți-s pizmele unde ți-s urile unde veninurile

șiroiesc pizmele se rostogolesc peste hîrtoape urile

viermuiesc veninurile

cioburi de lună-nfierbîntată mi-s urile

roșii ca hoituri boite în lună cu drac pizmele

verzi ca boarea pădurilor toamna veninurile

veninurile au scos rădăcini urile tulpini pizmele rod

întunecat

și-au scos boturile din vizuini animalele cele prădalnice

și-au scos boturile și-au lătrat

peste acoperișurile mele de smoală

acoperișurile de smoală s-au risipit
casele s-au frânt ca o pâine fierbinte
lacrimile mi s-au scurs ca o haită speriată
ghinde roase de mistreți au năpădit inima mea
Putrezi mi-s arborii sufletului
aer aer otrăvit
aer urgisit
spală-mă în ape moarte
mînă ce dreptate-mparte
spală-mă în ape vii
ca să nu mă mai învii
îmbăiază-mă-n somnii
picurînd solomonii
ca cucuta să rodească
pacea de lume crăiască
și la urmă Doamne bun
pernă fi-mi capul să-mi pun.

Nedumerire

I

De unde să-ncep?
Să-ncep cu cuvintele?
În jos să mă uit nebunește?
să văd asfaltul
cum subțire
în fire iuți se despletește
în fire moi și nevăzute
ca păr de fată ne-ncepută?
să văd cum masca lui gingașă
de pînditorul gol se sfarmă?
e sinceră neființarea
de mă privește așa de rece
așa de drept
ca o săgeată
din piatră
cu lumină încrustată?
ca o turcoaică nesfioasă ce își ridică-ncet iașmacul?
Grea tiranie a titlului meu
ca bolta de fag de pufoasă
rău mă apasă numele tău
(= numele meu tăiat, gătit, servit la masă).

II

Iată și numărul 2 împăiat
boltit deasupra capului meu
ce-oglindă îmi trebuie
sau la ce scriu
de nu mă opresc de îndat’?

III

Sînt închis într-un cilindru de frig
clădit din cuvintele mele
(cuvintelor cuvintelor mele le sînt străbun
cuvintelor mele urmaș
adevăr vă zic vouă
amar mi-e cuvîntul).
Eu sînt zidarul
eu sînt altarul
jar, jar înăbușit
jar otrăvit
jar veninos și-nghețat
mi-am mînjit săgețile mele cu tine
cu tine leprosule și fără odihnă drumețule
cîrciumar al inimilor mele pustii
rătăcitoarele bete prin vii
tu trufaș împărat peste viețuitoare
ce dai vieții născare
suflet de cucută
mînie stătută
hîdă arătare
cu trup și suflet de sare
(ah! greu și-apăsător ospăț mi-a gătit sufletul meu)
tu ce ții soarele-n cătare
pîndind cînd răsare
cu-o pușcă fiartă de babe
'n vrăjitoresc cazan cu smoale
cu-n glonț de argint
a moarte lucind.

IV

Spuneam deci : Sînt închis într-un cilindru
din frigul cuvintelor mele clădit
un țilindru de fier cu bor zugrăvit
amar călător prin lanuri de cimbru
pribeagul călugăr de vin otrăvit
în pulsații de fier
zbor către cer
cu aripi curgînd peste mine
aripi de înger
sau aripi de hingher
tivite cu boruri de cîine.
De altfel soarele nu este oare un bor
al unui țilindru pierdut de-un călugăr extatic
zbura ca și mine
zbura către cer
pe-un drum însă mai lăturalnic
călărețul acela
călugăr hingher.

V

Dacă deci creșterea soarelui nu m-a orbit
de vină e oare amurgul?
E aripă soarele din lemn otrăvit
despărțindu-mă-n dreptul și stîngul?
dedublat să plutesc peste vii și câmpii
confundînd cele două direcții?
să mă-nalț spre pămînt
să mă bizui pe cer
ce din aer mi-l știu și-al strigoilor Mare Hingher?

înfruntat în două jumătăți să descresc
înotînd prin noian de direcții
ochi de lună din neamul șerpesc
sticlind zbor nebun ca ereții?
Năpăditul de aripi, nebun otrăvit
molipsit de atîtea direcții
ce chin, ce chin greu m-a tot năpădit
(Doamne fă dinafară-năuntru să ningă)
dar ninsorile-n mine cresc înmiit.
Lan nebun din atîtea aripi de înger
dedublat, micșorat, mereu înjumătățit
răsturnatu-m-am cer peste lume
copacii din mine dospîți zboară stingher
păsări rătăcite cu aripi de sînge.
Dar dacă îngerii s-au transformat în copaci
pămînt mi-este cerul sau cerul pămînt?

VI

– Lan și vie, lan și vie
moartea cu cerul vă-mbie
nu fugiți din curte
nu fugiți din tindă
nu fugiți de-acasă
– Mult mai luminoasă
e-a cerului casă
a lui tindă-i
o oglindă
curtea-i este
plină cu măiestre
– Lan și vie, lan și vie
moartea cu cerul vă-mbie

măiestrele lui îs deșarte
oglinda-i cu semn
casa-i cu blestem
lan și vie, lan și vie
cu moartea cerul vă-mbie.

Omățul liniștii

Ființe umplute de pasăre
plîng bucuria – plutirea – rotirea de foc a eterului.
Sînge ascuns.
Printre gînduri – flacăra beată de zeu
umflată de ploi de-ntuneric
valul își freamătă.
Omățul liniștii mele
fulguiește tăcut printre spații.
Prin bezne
sătulul de rod își desface
brazdele-ascunse.

Elan

Ciocanul nopții m-a lovit în creștet
Spoiala zîmbetului meu s-a îmbătat
Și trupul mi s-a răsucit zîmbind ekstatic.
Culoare zbor și sunet dezmembrat
Suflare chin venin trufie amară
În Noaptea-Oglindă ochi oglindă rară
Geamăt – incandescent elan și sînge ekstatic
Ciocanul morții trupu-mi răsuci sălbatic.

Tubul

tub coborât din soare • iason și ionas – frați străini pe
straniul drum – în strania călătorie • sunetele sunt culori
incolore • sentimente sparte – aluzii, mai mult • stingeri
persistente • urcările se destramă – amurguri seriale •
ciudat întuneric incolor • de parcă direcțiile ar coborî
întunericul – de parcă noaptea ar semnaliza posibilitatea
abisului – a avisului • disperări cu fracția retorică – fractali
melancolici • suspensiile pun margini adâncului – orizont
infinitului • ca și cum am privi în jos cocoțați pe străine
puncte • exerciții de stingere para-nirvanice • odihna își
caută strigătul • prea stridente treptele îngroapă urcarea •
ascensiunea eratică • explozii acostînd la limanuri • uneori
lacrimile rînjesc • visează la apocalipsa ce nu le-a născut și
pe obrajii căreia nu pot să curgă • absențe – ca întotdeauna
nezămislite ... •

Elongații euristice

elongații euristice • melancolia ascunde distanțele dintre pas și treaptă – apoi le caută • notele de subsol ale suferinței • înlănțuite – îndepărtările s-au dezlănțuit •

papotaj solipsist din bezne fisurate • altul – cum de spune același lucru – în chip atîta de contradictoriu • același – cum se poate înțelege pe sine • chiar și incomunicarea trebuie să comunice pentru a comunica • un discurs e o căutare a tăcerii • de aceea doi dialoghează •

gregor gregar mîrîie și rîgîie • moartea-și ia revanșa – sau poate viața – alteritatea mutantă • numai marginalii se înțeleg înainte de a se sinucide • în fond, respiră silabisind • inspiră și vomită • astfel greața devine un moment al respirației • agonic, în sfîrșit • parte din suflul poeziei – ca și agonia •

...ersonaje

trenul taie ca un cuțit ultimatumurile palavrei • singurătăți
precare, ușor abjecte • baliverne, bîrfă și denunț •
extazul cicălitor al calomniei • cine parcă s-ar
transforma certîndu-și vocalele cu ascensorul • pînă la
reînceperea unei alte zile de lucru •

gregaritatea e prea adesea dictată • mulțimea – cîte
...ersonaje în căutarea unui dictator •

suspensii suspendate • succint dizolvat în vid • aproape
nimeni segmentînd lacrimi • o pagină de transparență
presărată cu fragmente de litere • ascetul liric
descompus de funambul • și totuși, prea aproape de
celălalt ca să nu difere • silabe absente – text
evanescent •

Mrs Timble

mrs timble cântă la chitară • mimetică aleatorie • o banană albă descompusă de ape virtuale • luna poate • academicianul aerului decupat de propriul lui discurs • și-a invocat fantoma încă din viață • stranie întâlnire • și-aruncă pașii-n viitorul indeterminat – deși refuză să meargă • disjuncție funcțională • se primește ca altul – se preferă ca celălalt • devenindu-și în absență aproape el însuși •

jojo myth e un grădinar suprarrealist din kew garden • ...și clovnul cu masca de stinghii crăpate pe față •

Nunta

țipă – țipă – cheamăt – geamăt – urlet buchet și blond • orgasm dedublat – orgasm dedublat • cîntați fiare – tiare-n cer – erecții – țipete mai sus de cer • sărutați roata – poarta – orgia – cununia • orgia – orgia – violul și orgia • erecții! mîngîiați limba miresei – ejaculări! săriți sprinten 'n mireasa violată – în mireasa țipînd de plăcere – violată – violată • orgasmul e un copac duduind de pești – un copac cu rădăcinile-n iad – cu coroana-n rai – iardai • coroană încoronată – regească – coroană – încornorată – popească • nuntași! violați – violați mireasa – oaspeți mari! – violați – vibrați • sfîrtecați himenul – sfișiați vaginul – gura plină de sămîntă – pubisul mînjit de spermă ca o gură mustăcios bărboasă cu buzele roșii lucioase • vaginul – da, vaginul – o vaginul – scăldat în spermă – scăldat în sânge și spermă – țipînd de spermă – gura urlînd de spermă – nările și urechile futate de spermă – ochii, de spermă – de spermă – sânge și spermă – sânge și spermă • migrene – migrene – dansați migrene – cununia și violul – cununia și violul – voalul miresei • migrene – migrene – dansați migrene – cununia și castrarea – cununia și castrarea mirelui • mirele castrat în anus futat – mireasa căscată în pizdă futată • cununați-i – cununați-i – pe mire și pe mireasă – oaspeți buni – oaspeți mari – nunțile – orgiile / orgiile – nunțile • fără milă – fără milă – mireasa violați-o – fără milă – fără milă – mirele castrați-l – umpleți-i de spermă – destrămați-i sub sămîntă – în sămîntă topiți-i cantr-o baie de acizi • roșu – roșu – roșu – roșu – sângele roșu al migrenelor miresei – sângele roșu al migrenelor mirelui • coaiele mirelui se tîrăsc pe pămîntul negru-roșu ca niște raci fierți • coaiele mirelui se tăvălesc în negru-roșu ca niște crabi flămînzi • pizda miresei se închide/se

deschide – se deschide/se închide – pulsează – pulsează –
 ca o orhidee carnivoră • ca o arahnidă femelă ce-și devoră
 mirele • mireasa-i dezbrăcată – cu vâlul pîngărit
 sacralizat – sfîșiat ca un himen uriaș – vâlul pîngărit
 sacralizat – pe jos – roșu – roșu – ca himenul ei sfîșiat •
 roșu – roșu – ca pizda ei roșie • mireasa e dezbrăcată –
 goală ca o furie – goală ca o menadă – goală ca un
 păianjen-femelă gata să-și sfîșie prada • mirele zace gol pe
 jos – mirele zace gol pe jos – argintiu – gol ca un cadavru
 cu luna-n brațe • gol ca vîntul noaptea – gol ca vîntul bun
 de mîncat – bun – bun – ca vîntul bun de sfîșiat – de
 mîncat • gol – mai gol – mai gol ca propria lui moarte •
 gol – mai gol – mai gol ca așteptarea disperată –
 destrămată a morții • gol – mai gol – mai gol ca victima ce
 va fi acum-acum sfîrtecă și mîncată – sacrificată și
 mîncată • mireasa-i goală ca propria ei beție – mireasa-i
 roșie ca propria ei beție – roșie și beată – neagră-roșie și
 beată ca un vampir cu soarele-n brațe – rîzînd de raze ca o
 furie cu soarele-n brațe • roșie sfîrtecă – sfîșie bucăți din
 mire mireasa rîzînd de raze ca o furie – goală ca o furie cu
 soarele-n brațe • sfîșie – sfîrtecă – bucăți – ciozvrte –
 hălci – mănîncă și-ndeamnă – rupe – sfîșie și-ndeamnă –
 se-ndeamnă – sfîșie și mănîncă : • “luați – luați – oaspeți
 buni – oaspeți mari care m-ați futat și m-ați violat • luați
 hălci – luați ciozvrte – luați hartane din carnea lui – din
 carnea mirelui din carnea argintie a mirelui gol ca un
 cadavru cu luna în brațe – din carnea argintie a mirelui –
 castrat – futat – sfîrtecă – dizolvat • luați și mîncăți – luați
 și mîncăți carnea lui • luați și beți – luați și beți – beți –
 beți – beți – roșu – beți – sângele lui – roșu – sângele lui –
 roșu – roșu – sângele lui – cupe – cupe de carne – pline ca
 niște inimi – cu roșu – sângele lui” •

Text

Atâtea lacrimi duse la buze –
duse la suflu •
lacrimile cântă –
pleacă prin tuneluri de fluierare continuă •
se întorc
și au atunci un chip fără mască –
un chip de adevăr pe care nimeni nu poate citi și minți
trăsăturile •
un chip ilizibil de care fug oglinzile –
în fața căruia oglinzile dispar sau se preschimbă'n
ferestre •
de parcă toate imperfecțiunile călugărindu-se
orfeu s'ar glăsui ofelia –
ofelia s'ar tăcea orfeu •

Dionysos

lăutar cu surîsul înrobit de viță • cîntec pestilențial al
sirenelor călărind pantere • plin de grimasele ferocității e
întunericul și de imensele-i petale • plin de despărțire și de
nimicire ca un minotaur de gând negru • ca un dans cu
pașii spînzurați de melci • lupul de lupă – albastru-i e gîtul
dar plin de pirați inconștientul • predator răsuflînd adînc în
noaptea izgonirilor • metamorfozîndu-și dorințele într-o
asemenea poveste încît nici stelele nu-i pot destrăma
labirintul • singur pe insula ca un ochi închis • săruturile lui
sunt niște fapte străine ce-mbrățișează cu neant pămîntul
ăst înfiorător • înoată – însă fug de el delfinii și îl întîmpină
rechinii • se-ascunde în culcușul unui vagin și se trezește
cu ciudățenii de femeie • plînge și solitudinea-i devine
crepuscul și sălbatică erecție – el, zeul, prin ninsoarea de
surâsuri înfloritoare de cruzime •

Dincolo, poate

întrebări de fluturi negri cu aripi de răspunsuri întrerupte •
secretul întunericului stă în vocile anxietății – în țesătura
fină a anxietății ca un unic simț straniu care-l traversează •
descompunere virtuală a lucrurilor – în pete numai ale
imaginației • chemări cu puntea dincolo • traversînd
noaptea devenim poroși – site nu de-altceva ci de nimic •
și-obiectele ne apropie de chip o pată ca o mască a tăcerii •
înaintăm străpunși de sfori – da, de fiori – ca funambulii
dimensiunilor •

De-a v-ați scris

mi-nclin migrena ca pe-o plantă cu sămînța-n creier • încep
sfîrșitul ca pe o singurătate întreruptă – singular e glasul
meu printre aceste visuri • ignorată e poteca și ca un
animal rotund e fructul beznei • sunt un animal rotund – o
cale vidă de neîntîlniri cu sfînxul • o pîrtie unde pagini și
silabe și cuvinte sînt pașii unor făpturi de dimensiuni și-
nchipuiri multiple • jocul cu cojile lui de transparent •

Limită

Fire de nisip privindu-se în scuipatul vântului •
în vînățul cuvântului •
solitudini comunicante –
migrena cu părul de oglindă își înclină capul și se stinge •
pasărea înoată prin lacrimă, pește plânsului •
început este suflul-strună •
degetul se plimbă prin negrul amintirii •
ca o primă silabă îndreptându-se spre cuvânt •
floarea lacului e plină deși peștele mușcă –
însă absență e pescarul •
și-urcare căzătoare pentru vid •
STOP CADRU

Doi

1. pași delicați de cârpă zmălțuită • fluierul diversității cîntă ciobanu'n peisaj • malară dansează pe vârful firelor de iarbă • faunul ridică în lumină un melc – 'și separă sămînța de labirint • pastorală cu subteranele în levitație plînge fluturi în surîsurile absenței • faunul migrenelor își cade coaja de pe miezurile invizibile – doarme o corolă multiplicată în cules • somnul lunecă în dizolvare prin tuneluri de leșin • creierul, crab fantomatic tomnatic, se tîrăște pe cărare • piatra neagră își înghite forma și se varsă • nocturnul își scutură cristalele – oberon a amuțit •
2. clovnul se distruge cu albastru – dublul ca o pereche de ochelari în amurg • migrenă diagonală ca o fanfară în cascadă • cercuri cu pălăria ruptă – jobenul meu de clon • panglici de oglindă preînregistrată • panta întunecată a soarelui se scufundă în sticla colinei • frunzele întind ochii în cenușă risipită • păianjenii ies din palmă precum un fir de sunet negru • ies pe mai multe uși neclintit în cameră • ajung mereu la mine – reîntoarcere-i amenințarea dar și-amenințarea reîntoarcere • mortul e un simplu rezumat •

1. zeu decolorat cu sângele de gheață – moale negru cu putrefacția de convulsii albe • beduinu'și suflă'n dune trupul unde labirintul i se rătăcește • obsesii de paloare cu întunericul uscat – mască maniacă regresivă cu bezna • aparențe-n diferențe cu scurtcircuitul în cădere • migrena – unde ? – cînd ne lasă-n urmă ninsoarea-i de halucinație și absență •
2. migrenă – hău total al ochiului și-oglinzii • lame lustruite de cadrane și de lacrimile neantului • numere în picătură stacojie ca un dionysos negru • submarinul corpului zburînd prin senzații inchoalescente • văd cu imaginea tăcerii care mă privește în felii de descompunere rotundă •
3. păsări în suspensii de unde filiforme • așteptare cu apa sau aerul • liziere fără nici o desprindere – margini fără nici un început • potecile mîngîie pădurea fără s-o străbată • lupii lipăie taina – lacrima-l ignoră pe melc • copacul descoperă noaptea ce codrul a uitat-o • preschimbările se rememorează – transformările trecutului înfloresc pierdute de pierdut prezent • unduie pe lîngă prezență într'o nostalgie nedescoperită •
4. stingerea precede ziua ca o frunză veștedă • negru moale cade peste picătură • albastrul pleacă de lîngă potecă visînd să se plimbe • noaptea dezumflă luna cu pecete de migrene • ca un glob ocular oracular ejaculat în aerostat • pilitură de cer – fărîmat de tensiune orizontul • pete de floare neagră aproape însîngerîndu-și

fruntea • frunze sub fantoma piciorului – calc pe
necroparadis •

5. fibrele fac noaptea • picăturile împrăstie focu'ntr
pleoape • boturi de electricitate ''tre frînturi de vizibil •
flăcările urcă din apele privirii pînă cînd singurătățile se
rostogolesc într-o nouă suspensie imposibilă • statui de
gest – cu sunetul de vid •
6. aripi pe mal oglindite-n tăcere • vocea urcă din lac –
migrena planează peste fețele apei • treptele cad în
falduri grele pe laturile abrupte ale cîntecului • în
netezimi rotunde stă povestea •
7. elastic nervos de vrăji străpuns de voci subțiri • firavul
se multiplică și dispare – dansează mistuindu-și
apariția • licuriciul țîșnește din melc – tăcerile magiei își
cheamă solitudinea corală • gîfîitul i-un culoar al
neființei prin care viața amenință • începuturile se nasc
demonice și se săvârșesc divine • jumate de dans
încheagă un nou cântec – sfertul glasului închipuie un
gest • fără să știu de fapt unde începe dansatorul și unde
se sfârșește cântărețul – niciunul neapucînd să fie
'nainte de eclipsă • migrenele identității •

1. se culege și în claritate descrește • oglindă coaptă ”tre
petale de singurătate • lumina contractată apărînd din
profunzimea sinelui – arlechin nud cu sursele secantelor
secate • primește în tăcere începutul în care limpezimea
se sfîrșește • adolescent apocaliptic închipuind corolele
de lacrimi •
2. pămîntul lunecînd din rădăcini – oglinzile topindu-se în
aer • te lasă fără timp ca o secundă de siluetă eternă •
steril autoportret cules din frunze • supunere
interogîndu-și tîmplele din praguri • gheață curată –
curara cînd nu vas •
3. migrenă cu clonii sincopați – trandafir cu miros de
întuneric • chirurgii operează două caleidoscoape
sonore cu euthanasia garantată – continente de ticăloșie
incontinentă • sirena trasă de coadă răspunde la numele
de vase roaită • stropitoarea de cenușă se descompune-
ntr-un spațiu de ex-secunde • steaua de celofan dispare
în trecut • e o ciudată muzică • există oare sunete
regresive – fisuri prin care trecutul aude prezentul și se
desfiră • îngustimi prin care ce este de ce-a fost e
receptat precum o furculiță de sticlă de un film de
desene animate • ca și cum am încerca să durăm
dezagregînd toate posibilitățile • scobind cu pila de
unghii între fenomene ca într-o dantură cariată •
orgasmul alb al cvasiapocalipsului... •
4. singurătăți de-oglinzi adîncite-n ferestrele absente •
rădăcină părăsită de pămînt și de creștere – secundă

ce'n formă s-ar dezbrăca • migrenă înngenuncheată
multiplicîndu-și insomnia – renunțare trează mamei
restituindu-i zămislirea și embrionul • icoană fără gînd
și timp în așteptarea mîntuirii de cenușă • nea ninsă de
neant •

5. migrenele ca niște morți frumoși așteaptă,
îngenuncheate, sevele pieririi • neantul transpare în
dispariție – eternitatea este esența veștejirii • vînătorul
se îmbrățișează neclintit în suspensiile imaginii •
devenirea coaptă în oglindă atîrnă în tenebrele mirării
oferite •
6. ușa neagră mi s-a deschis în spate – tăcutul se umple de
prag și de privire • ca și cum mi-aș arunca oglinda în
tunelul din mine – într-o scufundare fără chip, cu ochii
muți • acum tăcutu-mi vorbește și-l aud cu tunelul și-o
cădere unde m-am dizlovat oglindă • acum tăcutul îmi
tace și-l văd cu partea mea nevăzută ce-mi rămîne
invizibilă •
7. rugăciune în cercul oglinzii ca un anotimp distilat de
propriul lui multiplu • migrenă alchimică înaripată cu
fiolă – supremă sinucidere a despărțirii repetate • nesine
stins în sine • ca și cum contemplîndu-ți neantul ți-ai
zămisli absența fără a-i mai remarca apariția • hexagon
al unei solitudini sieși vizibil-invizibile • singur uitînd
uitîndu-se uitat la oglindă – fulg la fereastra care cu
fuga l'a nins •
8. nisip migrînd în secunde – migrenă azvîrlită peste timp •
clipele, vai, clapele ne dispersează clonii în copaci •
invizibil, m-ai întîlnit în posibil, tu, care mi-ai devenit

imposibil • da, tu care mi-ai devenit comestibil •
asemeni nouă, ne scuturăm din ce-am fi putut fi,
veștejindu-ne de veșnicie și imagini • noaptea ninge
arbori imenși – parcînd infinitul în refuzurile unor
clovni •

9. migrenă – hău total al ochiului și-oglinzii • lame
lustruite de cadrane și de lacrimile neantului • numere în
picătură stacojie ca un dionysos închegat • submarinul
corpului zburînd prin senzațiile incoalescente • vâl cu
imaginea tăcerii ce mă privește în felii de descompunere
rotundă •

10. migrene moarte precum frunze despletind pe apă •
sunete străpungîndu-și în tăcere grosimea de nicăieri și
de lucruri – storcîndu-și memoria ca o pleoapă ridicată
în oracole • monștri amurgind pe dealuri asemeni unor
meduze eșuate •

11. stingerea precede precum o frunză veștejită • negru
moale cade peste picătură • albastrul pleacă de lîngă
potecă la plimbare • noaptea dezumflă luna cu pecete de
migrene • glob ocular oracular ejaculat de aerostat •
pilitură de cer – linie de tensiune, orizontul • pete de
floare neagră aproape însîngerîndu-și frunza • pas de
necroparadis •

12. fibrele fac noaptea • picăturile împrăștie focu'ntr-o
pleoape • boturi de electricitate "tre frînturi de
invizibil • flăcările își urcă adîncul din apele privirii –
pînă se rostogolesc singurătățile într-o suspensie
imposibilă • statui de gest cu sunetul de vid •

13. zeu decolorat cu sângele de gheață – moale negru cu
putrefacția de convulsii albe • beduinu'și suflă'n dune
trupul unde labirintul i se rătăcește • obsesii de paloare
cu-ntunericul uscat – mască maniacă regresivă •
aparențe-n diferențe cu scurtcircuitul în cădere •
migrena – unde/când – ...ne lasă'n urmă... cu
halucinați...i... și absență... •

obiecte redundante • anticarul culege de pe mîneacă o
foarfecă de firimituri rătăcite • patina alunecă în pahar –
trece prin oglindă – iese prin surîsul de pe raftul şapte •
cuburile de gelatină – funingine funebră pe pereţi •
anticarul se varsă pe jos de tristeţe – pata lui neagră e trasă
de patru splendizi cai de dric • tetanizat tăunul scrie
romanul eponim • fruntea cade-n bucăţi •

Euphorion

Mă simt ca un mare Creier de Gheață – țip – înot prin ceva excesiv de albastru – tălpile goale lipsite de frumoșii pantofi de comandă – tălpile goale când nu mai avem nevoie de dumnezeu – prin vaginul fără sfârșit – vaginul înflorit cu oglinzi atârinate de flori în care se uită aiuriți miri-papagali cu hîrtioare albastre înfipite la piept – papagali sinucigași franjurii – eu nu mai am nevoie de suflet li-l dărui fără oprire fără poprire fără bunătate – să se descurce cu el – e prea complicat pentru mine cu tălpile goale prin vaginul cald înflorit – pun capul pe sînii nimfelor pe sînii sunetelor pierdute în orfelinele scăpărătoare – totu-i la fel cu un țipăt de mare când porțile se deschid ca aripile unui zbor zeiesc – cu un urlet pe roșile cruci – prea mari pentru a fi încăpătoare – astfel dansez cu șerpui înfipți temeinic în piele – mă mărit cu bătrîni cu buze vopsite, în urechi cu cercei – și mă duc să vînez tot soiul de lucruri nemaivîinate – ca o corabie hîțnată plină cu draci rîgîind în stare de ebrietate – pentru ca-n roșul amurg cîntecul să fie mai pur – spune atunci ce alegi între pantofi desculți și picioare desculțe – colibele cu labe de gîscă ale vaginului meu au luat-o la goană – și totul i-o crescătorie de raci cu cai sforăind îmbătați de coamă – de castori albi ce vor să fie – hipopotami cu purici de hîrtie – și subsuori subterane pentru schiori – alabalaportomori – căci de ce ne mai înfigem în bieteale noastre gingii perle sau diamante sau aur – nu vreau perle sau diamante sau aur – vreau dinți – grămezile de dinți ascunse în colecțiile de timbre ale știrbilor – înot într-o mare perversă cu părul lipit de cer ca o junglă febrilă de-antene de televiziune mereu încordate – încerc să captez “defecțiunile tehnice” –

anamorfozele dungilor – puricii cîntînd descompunerea
cuantică a dimensiunilor – euforia harpelor cu strunele
rupte din care-a fugit cu sufletul murind armonia – căci
strunele rupte au măreția de cucută a frigului – precum
carnea cadavrului îmbrățișată de verb – mă rup și eu
încărcat de vidul atîtor sunete rupte frîngîndu-mi
uscăciunea peste isteriile galbene ale nisipului biliar –
ficaturile cresc din noi nesperări – sute de ficaturi
heptameronic hepatice – miracolul înmulțirii ficaturilor
euforic a covîrșit acest pămînt – și nici nu mai poți plînge
gîndindu-te pe drept cuvînt la trista soartă a negustorilor de
pateuri – plînsul îngheață în țipătoarele coloane ale lui
Hercule – ca un Gibraltar de groază – și totu-i gigantic –
atît de insuportabil gigantic – că-ți vine să te cocoți pe un
acoperiș fără importanță – să te arunci pe un drum și apoi,
fără să-ți pese de tata, să tot mergi –

Fragment din Facerea Lumii

În acel moment Pământul era încă un paradis
geografia se reducea la numai trei continente
primul,
al doilea,
și al treilea
separate de o vastă mare ecuatorială
întinzându-se între 130° longitudine la est
și 130° longitudine vestică,
o mare arctică, momeala viitorului
Ocean Pacific
tăia centura ce forma în jurul
polului
continentul boreal
ca și cum ar fi decupat cu forfecuța o felie de salam într-o
bucătărie
de sticlă,
între aceste două mări, vasta mare ecuatorială și marea
mare arctică,
ca un prunc
dormita continentul Gondwana –
sau, poate, ca o placentă tandră și fragilă
de unde aveau să se separe ca găurile unui șvaițer de
doișpe
America de Sud,
Africa, India și Australia.

Un pic mai târziu un braț de mare împărți continentul
boreal
în alte două :
continentul nord-atlantic și continentul sino-siberian,

în timp ce un al doilea braț de mare situat vizavi,
ca și cum ar fi ieșit din aceeași
mamă
decupă în blajina placentă Gondwana
un continent australo-indo-malgaș
și un continent africano-brazilian
(Atlanticul nu era pe atunci decît un mic ostrov în regiunea
tropicală
iar strîmtoarea Gibraltar înghițise aproape toată Mediterana
învecinîndu-se de-a dreptul cu India și Asia Mică);
cît despre Rusia actuală,
ea trimetea spre Nord
și spre Sud
ca două brațe grase ieșind dintr-o bluză transpirată
de la subsuori pînă în dreptul sînilor
două curenți dolofane și groase
despărțind pe de o parte continentul
africano-brazilian de cel australo-indo-malgaș,
pe de alta
continentul nord-atlantic de continentul sino-siberian
(s-ar putea ca cel nord-atlantic să fi suferit o fisură
între Irlanda și Norvegia).

Această stare de lucruri dură patru milioane de ani
de la sfîrșitul ridicării munților Hercinici
pînă la începutul ridicării marilor munți actuali :
Pirineii ce ne separă de Asia, Alpii
traversați de Hannibal și Napoleon,
Himalaya pe care, ca albinele într-un fagure, zumzăie
yoghinii,
– tot acest lung *spațiu de timp* pe care geologii îl numesc
era secundară

și-n care, lucru absolut remarcabil,
nu se petrecuse nimic;
n-au existat nici erupții vulcanice, nici cutremure
de pământ, pământul se mulțumea
să respire liniștit, cum mai face uneori și-n zilele noastre
în Danemarca, spre exemplu
sau în lobul calm al Suediei,
se cobora și se ridica foarte lent
astfel încât marea să invadeze
treptat anumite locuri
formînd golfuri, pătrunzînd
în anumite zone joase
pe care să le acopere de o pojghiță de apă,
sau retrăgîndu-se, pentru a lăsa
în urmă lagune
ce se uscau încet ca niște rufe
atîrnate la soare pe o frînghie
marcîndu-și trecerea prin mici
pete de sare abandonată
în timp ce alte piscuri cenușii
ca și valurile ce le înconjoară
aveau să formeze, magice, arhipelagurile,
insulele...

Toate aceste transformări etern
subzistente nu
tulburau, de altfel,
calmul universal...

Povestea Râsului

(Psalm-basm)

De ce fuge Domnul? De ce se ascunde Domnul de lăcomia Copilului? Iată, Copilul e lacom de Domnul, e lacom de dragostea Domnului și tînjește după mîngîierea Lui, sufletul Copilului e însetat după mîngîierile Domnului ca un glas în pustiu. Oare Domnul nu se uită după Copilul Lui? Nu se îngrijește de trupul și de carnea lui? Nu tremură Domnul pentru soarta Copilului ca o doică bătrînă? Nu tresare dacă plînge? Și nu se încrețește de durere cînd Copilul țipă de durere? Soarta Copilului nu-i este scumpă Domnului așa cum unui tată soarta copilului său? De ce se uită Domnul la Copil ca la unul vitreg? Cu ce i-a greșit Copilul că și L-a smuls din suflet și L-a uitat pe Copil? Căci, într-adevăr, Domnul a uitat pînă și numele Copilului! Degeaba țipă Copilul după Tatăl Lui, zadarnic plînge după Mama Lui. Căci Domnul carele este și Tată și Mamă L-a părăsit în mîinile dușmanilor, lăsîndu-L să se zbată ca o broască în mîinile bucătarilor! Da, de o mie de ori Copilul a murit mestecat în gura vrăjmașilor și de zece mii Domnul L-a înviat din pîntecele Său. Căci și în uitare mila Domnului se arată nesfîrșită, și în părăsire Domnul se îngrijește de Copil ca prin somn. Într-adevăr, stă în firea Domnului să fie bun precum mare și să se arate îndurător pe cît de nesfîrșită este puterea Sa. Atunci cum se face că nu-și mai iubește Copilul? Fiîndcă uite! Dulceața Domnului e pe buzele Copilului, buzele Copilului sunt ca și unse și ca și înecate în dulceața Domnului Său și totuși Domnul nu i se arată! Domnul fuge de Copil ca de o Stafie, Domnul se păzește de gura Copilului ca o Fetiță ce

plînge noaptea speriată cînd se trezește singură. Nu este Domnul nebun? Căci ce poate împotriva Tăriei Lui slăbiciunea Copilului și cum se poate Copilul gîndi să lovească pe Tatăl Său? Sînt vorbele spuse la mînie lespezi de mormînt sub care Domnul închide pe Copil ca un Păsărar o Pasăre în Coliviile sale? Ah, măcar de l-ar închide Domnul pe Copil lîngă Sine! Atunci Copilul ar putea dormi liniștit în sînul Domnului. Căci Domnul nu-i bun ca să facă rău ci ca un Tată se străduie să fie bun cu Ai Săi, să-i hrănească și să le poarte de grijă, să-i păzească cînd stau și cînd umblă chiar și împotriva lor înșile și să le curețe calea de dușmani punîndu-i să robească în slujba Copiilor Săi.

Acum, Domnul Meu, Copilul are să-ți spună o Poveste: Într-o zi, un Copil a început să rîdă. A rîs o zi, a rîs două, a rîs trei. De rîsul lui au început să se ofilească copacii. Păsările picau moarte, zidurile caselor se zgîlțiau, tencuiala se scutura ca praful și cărămizile cădeau ca niște dinți roșii. Pămîntul crăpă iar copacii ajunseră ca niște fire de iarbă. Dar Copilul nu se mai sătura de rîs. L-au rugat să tacă și vecinii, și bunicii, și părinții, ba chiar și oameni necunoscuți, însă Copilul a rîs și mai tare iar oamenii aceia au murit. L-a rugat să tacă pînă și mămica lui, buna lui mămică, însă Copilul a izbucnit în rîs și mămica a picat fulgerată, ceea ce văzînd, Copilul a lăsat să-i scape un asemenea Clocot de Rîs încît a fiert pe loc tot orașul în care locuia, ba l-a fiert de viu pînă și pe Nicolae Ceaușescu. Și cum nimeni nu mai îndrăznea să se mai apropie de Copilul Acela, căci Securitatea se opărise și pierise demult, pămîntul a început să se topească. Curgeau lacrimi mari de pămînt, zburînd prin aerul roșu ca focul în

care toate păsările arsaseră. Ascunși prin te miri ce tainițe, oamenii nu mai conteneau să se roage, se rugau din Arca lor și masonii, ba chiar și Contele de Saint-Germain și chiar și Rishi Krishnamurti. Se rugau, plîngeau și-și zgîriau obrazii. Apoi Soarele a început să se înnegrească și scrumită Luna a căzut drept în mijlocul Lacului Herăstrău spre avantajul reciproc al amîndorura. Atunci Domnul Meu și-a trimis la Copilul Acela Îngerii, însă Îngerilor, cînd L-au văzut cum rîde, Le-au sărit cît colo Aripile din Pene.

Atunci Domnul Meu și-a trimis Dracii însă acestora, cînd au Văzut Râsul Copilului, li s-au lipit cozile de spate și le-au îngălbenit pe loc copitele. L-a Trimis Domnul Meu, atunci, pe Varuna, dar Varuna s-a întors negru de frică, l-a trimis și pe Soma, dar Soma a albit iar Indra, care venise zuruind și pufnind ca o Locomotivă s-a întors melancolic și galben ca ceara, ba a compus și o poezie postmodernă. Îngrijorat, Domnul Meu L-a trimis și pe Agni, și iutele Agni a dat să-l ardă pe Copil însă s-a fript și de rușine s-a făcut Roșu ca Racul. Atunci toți zeii, la Sfatul Domnului Meu, au alcătuit un Fulger Tainic cu patru mii de mii de noduri, o mie de mii de vîrfuri negre, o mie de mii albe și tăioase ca diamantul, o mie de mii galbene ca febra și o mie de mii roșii ca sîngele și I-a mai adăugat Domnul Meu Fulgerului un Miez Tare de Piatră. Apoi Indra, apucînd bine Fulgerul Acela l-a repezit spre Copil și a năpustit Fulgerul cu un Răcnet care a scuturat ca pe niște smochine toate stelele. La Râsul Copilului, însă, cînd L-a auzit răsunînd limpede prin noaptea goală, i s-au desfăcut toate nodurile iar vîrfurile i s-au înnodat între ele, Vîrfurile Roșii arzîndu-le pe Cele Negre, Vîrfurile Albe stingîndu-le pe Cele Roșii iar Vîrfurile Galbene uscîndu-le pe Cele Albe și spulberîndu-se, încît Fulgerul a căzut ca un Ghem

de Lînă. Și s-a stins Răcnetul Acela.

Atunci Domnul Meu S-a Ridicat și a Venit Însuși spre Copil. Și Auzindu-I Râsul I S-a Zburlit în Piept Inima Domnului Meu de Teamă aidoma unui Arici Uriaș. Și Domnul Meu a făcut de patru ori cale întoarsă. Iar a Cincea Oară S-a apropiat de Copil. Și Copilul Văzîndu-L pe Domnul Meu nu L-a întrebat nici măcar Cine Ești Tu ci a izbucnit într-un Râs nestăvilit. Și Istețul Meu Domn a încercat și El să rîdă Numai că n-a Râs din Toată Inima. Și s-a Lăsat Păgubaș. A încercat atunci să momească Râsul Copilului cu Daruri. Și i-a promis și Tinerețe și Viață Veșnică și Putere Nemărginită, I-a promis chiar să-L Facă un Dumnezeu Asemeni Lui, Gîndind Ce-I drept în Isteția Lui, Domnul Meu, să Nu-Și ție Promisiunea. Ci L-a Făcut Pe Copil Să Rîdă și Să-L Usuce cu Râsul Lui...

Atunci Domnul Meu L-a înghițit pe Copil, L-a înghițit și din Măruntaiele Lui L-a auzit pe Copilul Care nu încetase să Rîdă și Măruntaiele Domnului L-au rugat pe Domnul : “Scapă-Ne de Copilul Acesta și Scapă-Ne de Râsul Acesta, Scapă-Ne că de nu Murim!”, s-au rugat Măruntaiele Domnului de Domnul. Și Domnul L-a scuipat pe Copil afară din Măruntaiele Lui. Iar Copilul, cînd L-a Văzut pe Domnul și I-a simțit Mânia a Pufnit într-un Râs de S-a Clătinat cît Era de Mare Tot Domnul și S-a Înfrișat și S-a Gîndit Domnul Meu : “Dacă Nu-L Omor pe Copilul Acesta Mă Omoară!”. Și Domnul a dat să-L Sugrume pe Copil, L-a încolăcit ca Șarpele Lumii Și S-au Rugat Încolăciturile Acelea de Domnul : “Scapă-Ne de Copilul Acesta, Scapă-Ne de Râsul Acesta, Scapă-Ne că de Nu Murim!”. Și a Trebuit Să-I dea Drumul Domnul Copilului, atît de Tare ÎL Fripsese Acesta cu Râsul Lui. Și a Chibzuit, oh îndelung și mult a Cugetat Istețul Meu Domn “Cum Să-

I Vin de Hac!!!”. Atît Îl Mîniase Copilul Acela pe Domnul Meu. Şi Domnul L-a repezit pe Copil Drept în Tainiţele Pămîntului, în Locul unde nici chiar Domnului Meu Nu I-ar fi Plăcut Să se Plimbe. Şi Huruiam Tainiţele Acelea ca nişte Pietre de Moară. Şi Auzind Râsul Copilului Închis în Ele Huruiră Tainiţele Acelea Cătră Domnul : “Scapă-Ne de Copilul Acesta, Mântuie-Ne de Râsul Acesta, Mântuie-Ne Sau Te Omorâm!”. Şi S-a Speriat Domnul Meu de Ameninţarea Tainiţelor Acelora şi Aplecîndu-se din Şale L-a Scos pe Copil. Iar Acesta Râdea. Şi Atunci S-a Speriat de Moarte Domnul. S-a Chircit într-un Colţ şi a-Nceput să Plângă. Şi Năluca Morţii ÎL Chinuia. Atunci a Răsărit o Fetiţă cu o Floare în Mînă. Şi Fetiţa I-a Întins Floarea Copilului. Atunci Copilul, luînd în mînă floarea a mirosit-o şi mirat a tăcut. Şi s-a stins Râsul dar în Urechile Domnului Meu a Continuat Să Dăinuiască. Şi L-au Rugat Urechile Domnului pe Domnul : “Scapă-Ne de Copilul Acesta, Scapă-Ne de Râsul Acesta, Scapă-Ne Că de Nu Murim!”. Şi nu îşi Dădea Seama Că de Mirare Copilul Tăcuse. Dar Copilul Tăcuse.

Neputincios de bucurie şi cu tot sufletul tras pe buze Copilul se roagă de Domnul pentru Ajutor. Copilul ştie ce lucruri grele are de îndeplinit şi nu se simte în stare să le ducă la bun capăt singur şi fără Ajutorul Domnului Său. Copilul Vrea să Fie ca un Urlet al Domnului Său peste Lume. Copilul Vrea ca Lumea să se lipească de picioarele Copilului Ascultîndu-L, şi sărutînd picioarele plăpînde ale Copilului să Sărute Picioarele Marelui Său Domn. Copilul Cel Neputincios de Bucurie Vrea să Urle Peste Lume cu Vocea Domnului Său, Vrea ca Vocea Domnului Său Să-I Coboare în Gîtlej, ca Domnul Însuşi îmbrăcîndu-Şi peste

Trupul Mînios trupul Copilului să se Amestece cu Lumea
Pedepsind-o, Propovăduind și Certînd-o, Vrea ca Lumea
să-I Dea să Sugă Copilului ca o Lupoaică Supusă, să se
Tîrască Dinaintea Copilului Lingîndu-L ca un Urs un
Fagure de Miere, Copilul Vrea Să Fie Un Fagur de
Dulceață în Gura Lumii și Lumea să se Topească în Gura
Copilului Sărutîndu-se cu un Sărut de Mîntuire Ce Dă
Slavă Muntelui De Miere Care Este Domnul. Da, Copilul
Vrea să se Tăvălească Pe Domnul Său Ca Pe O Miere Fără
Sfîrșit, Vrea să se Alunece pe Lunecușurile Dulci ale
Domnului Fără Teamă de Vătămare, Să Se Cufunde În
Focul de Aur Al Domnului Său Fără Să Se Ardă, Să Se
Plimbe Pe Domnul Ca pe un Soare de Mătase Galbenă, să
Plutească în Domnul ca Într-Un Fulg Uriaș Umplînd Toată
Moliciunea Aerului, Copilul Vrea să se Cațere pe Domnul
și Să Muște în Joacă pe Domnul Ca un Copil pe Bunicul
Său Fără Să Fie Pedepsit, Să Se Încîlcească în Părul ca un
Labirint de Foc al Domnului și Domnul Său Să-L
Descîlcească și Să-L Păzească de Arsură, Copilul Vrea să
Pătrundă în Toate Cotloanele și Chiar în Măruntaiele
Domnului Fără să se Vatăme: Căci Într-Adevăr Mare Este
Domnul și Întru Totul Vrea Să-L Cunoască Copilul pre
Domnul Său. Căci E Un Copil Curios Și Lacom Să Le Afle
Pe Toate. Acestea Îl Roagă Acum Copilul Pe Domnul Iar
Pentru Celelalte Rugi Și Cîntări Îl Roagă Să-L Amîne
Pentru Altă Dată.

Abecedar

șerpi crescând din ferestre de solitudine •
chipul se apropie și din trăsături își pierde aerul •
copilul se joacă cu cârlige colorate –
parcă ar citi / parcă și-ar aminti •
cutia se umple cu albastru
ca un monstru ce-și bea gândurile de apă •

Pic-pic

strop cu cronometrul aerofag pe tortura diluată • migrena
ciocăne cu clonț de apă – se naște dintr-o cenușă abjectă
agravată de îndoială • iese din ochi și se sugrumă – picură
în grădină și moare • întoarce oglinda în secundă,
dispărînd • sau invers •

Coyotul albastru

am plecat – am ajuns • vocea își întinde mîna – descălțată,
lampa vorbește • fișii de dună – petice de beduin • coyotul
albastru urlă la lună ca un meteor • nervii i se strecoară în
nisip ca niște șerpi • coyotul e o geometrie lobacevskiană
policromă cu ciudate inflexiuni de sirenă în vocea lui
persuasivă • dezlipit de blană el e un haos afectiv cromat
cu toate alifiile • seducător, cu mult nisip în banană și
fumul pe tejghea, coyotul albastru — dar mai bine să ne-
ntoarcem la migrene •

Chiron-Rilke

(poem-colaj)

El e viitorul, eu sînt repetarea
sînt tatăl unui fiu mai bogat
sînt stropul gol ce inventează marea
clepsidră, coloană, palat.

Din tronul meu destinele ca văi
subțiri ca ața ce în ac se-mbină
lucesc; dar croitorul se dezbină
de masca cusăturii de văpăi.

Și literele joacă-n evanghelii
cum șiruri lungi de nave se opresc
cînd vîntul cade, roadele-ostenelii
clare-n nemișcare s'istovesc.

Va trece orice cuvînt al meu în altul
neridicat de vîslele furtunii
el aripa și-o doarme cum păunii
alene-i culcă din priviri gigantul.

“E acesta jocul forțelor vrăjite
că trec slujind în lucruri și supus
crescînd în rădăcini, în trunchi murite
ca să învie-n crengile de sus”.

Joc

(poem-colaj)

Tu întuneric din care mă trag
decît flacăra îmi ești mai drag
vreau ființa toată să ți-o reflect, să ți-o sorb
nicicînd să nu fiu prea bătrîn sau prea orb
să țin în grele palme greu chip șovăitor
voința desfăcută să nu mi-o înfășor
cu vorbe strînse-n joacă și-n parte înțelese
vreau să descriu corabia ce singur mă culese
carena uriașă cu golul gurii negru
și tunurile lucinde de dinți lung șir integru
o flacăra carena și tunuri lungi oglinzi
fanalele se clatină precum în ceruri sfinți
și pînze cît toată furtuna deschise
se umflă pe catarg și în vise –
odgoane lungi cît nervii se alergau spre mine
plutea în mine-o velă ce-o umflă doar destine
și șeful d’echipaj ursuz moșneag străvechi
privea ca printr-o sticlă prin hărțile lui vechi
un sentiment de nume negat mă stăpînea
idee fără minte ce-n suflet se-oglindea
cum simț în simț se pierde mînjisem în neștire
cu pensula muiată-n catran : DESCOPERIRE
cum părul crește negru corabia creștea
și palmă după palmă ca urma se urma
(corabie palmuită ca ea n-a fost nicicînd)
un foc ardea pe valuri, în pînze-ardea un vînt
țesuturile muierii cînd vara despuiate
se lasă de puștimea din tîrguri admirate

nu răs fătau molatec mai multă delăsare
decît, crescînd, corabia se tolănea pe mare –
un chit vibrînd pe ape şi-un Iona toţi matrozii
corabia se uimeşte cum uneori uzi plozii
oceanul îşi despică din spume îngerii
alunecam pe spate în valea plîngerii
şi răstigneam în palme cu gesturi largi o cruce
plîngeau vaste petale ca ochii să-şi usuce
vestalele vestite în alb veşmîntul lor
cu degete-adormite mă invitau să zbor
tauri albi de dorinţă îşi clătinau copite
corabia cînta din scînduri lung lovite
şi lemnul ca o carne se desfăcea pe mare
tractoare în uitare cum noaptea merg să are
şi lente camioane de duhuri izvora
izbind cu talpa-n apă hristos le fabrica
iar glasuri lungi pierdute întruchipau în soare
din cercurile sonore sirene călătoare.
“Sînt eu, Înfricoşatule. N-auzi oare
cum simţurile-mi bat spre tine toate,
priviri din ’nalt, înalt înaripate
stau feţei Tale – alb ’nconjurătoare.
Nu vezi Tu sufletul cum îmi apare
în faţa Ta în haină de tăceri!
Auzi! suava-mi rugă se coace în putere
pe Ochiu-nchis în carne ca pe un pom, mereu!
De eşti Tu visătorul, visu-s eu.
Dar veghea-ţi de veghez sînt voia-ţi iară –
mă fac puternic întru slava toată
şi mă rotesc – o linişte stelară!
peste cetatea timpului ciudată”.

ne/ne

întreruperi a ne ce • întreruperi a de ce • cuantele de pantă •
traectoria fuge și se umple (ne) • păsările ca niște cuțite
taie moleculele aerului • revin în sine și se-mbarcă spre
citera • trag cu furie de dispariție – ca niște sirene
prevestitoare doar cu gîtul • povestindu-și cu tăcere
clina ca un fir de sînge – înălțîndu-se etern spre fosila
lui încoronată • șoaptă cu comutatoru-n ea – sau cândva
radio-bucurești •

post-scriptum: postul poartă apă – lac de unde-n aparat •
despărțirea moleculelor de întreruperea gâfâindu-le
exitul – 'ncet, în-cet – cu becu-n bernă – cu ciocu-n
pernă • introspecțiile încheierii – sau statuaria neagră cu
neantu-n grădină •

ah!

vântul negru zbârnâie-n bucăți – migrena neagră se lovește
ca un pumn cu uitarea-n țeastă • ea alunecă dar nu se știe
înainte de a se pare • se întreabă prin celulele tăcerii unde-
și desbracă imaginea de-oglindă • invizibilul îi iese din
ochi ca un foc de stingere • culege căușuri întregi de neant
și și le-aruncă prin fața deschisă – unde se desvede pe sine
cu fulgere de negru și simte alte guri cum se deschid,
bându-l cu altă întunecare • sub oglinzi i se sufocă
degetele – mornelor aducându-le silabe pângărite în
cuvinte de prezicerile zise • șiva în șuvoaie – prin
creioanele cu nixe în ningere ca pogorîrea de șoaptă a unei
căințe •

Psalmus-bi, Domini

Îți închin ție și ultimul zeu –
creierul chel al genunchiului meu.
Din tavan ugerul unui bec.
Ochiul stîng învață să sugă.
Nasul lui Pythagora turtit de geamul unei Alimentare.
Cascadele adorm în ceașca de ceai.
O bucată de sunet ca briceagul unei limbi.
Cîte lucruri nu trag cu urechea.
Spicul unei clopotnițe vara.
Numai praful știe să alerge pe drumuri.

Haiku în doi

- Pachete grele de hîrtie groasă...
- De după tejghele degetele privesc cumpărătorii.
- Pe apă capul retezat al unei balene.
- Cît somn poate oare cuprinde?...
- Undița rîului trage sute de pești.
- Lătratul cîinilor sare spre nori.
- Cîine călare...
- Crama rîului mătură cîmpul.
- Dintr-un dulap
- un maldăr de îngerî – praf cu aripi.
- Foșnet de tălpi în Eden :
- iarba e atît de nervoasă...
- Un copil plînge pe-ntuneric de frig.
- Dungile televizorului barează moartea.
- Clanță troznind.
- Fresca unui urlet mi s-a pictat în gîtlej.
- Un cap tăiat pînă la ușă strigînd :
- “Damian, Damian!” – la picioarele mele!
- Un iz de pisică bătrînă iese pe ușă.
- D-na Capralnic s-a dus să se culce.
- Un înger cu buzele ochiului clipind.
- Pînă și zidurile amorteșc.
- Un bătrîn sforăie în grădina publică.
- Sfîntul Petru îi intră pe gură.
- O mînă uriașă decupată în hîrtia palidă.
- “Cher Monsieur, adieu”.

Deducția

Pentru că am ucis un gândac, păcătuind,
societatea mă va strivi pe mine – gândacul social,
pentru că m-a strivit pe mine, păcătuind,
o altă societate de asigurări va primi ratele lunare,
dar păcătuind și aceasta
tribunalul mondial va pune la zid agenții societății străine,
păcătuind la rîndu-i :
și pentru că păcatul trebuie negreșit pedepsit
negreșitul dumnezeu va suna din negreșîții lui îngeri
extratereștri
claxoanele unor automobile vestind venirea judecătii de
apoi;
cum însă, din păcate, fiecărui antecedent îi corespunde
obligatoriu un consecvent,
fiecare faptă înscrisă în Memoria Indelebilă a Faptelor
primindu-și răsplata în chipul următor :
a) pentru fiecare faptă bună...
b) ca și pentru fiecare faptă rea...
(rezultatul fiind un fel de et caetera) –
bref, pentru momentu-i de Demență
bunul Dzeu va fi trecut în incongruență
de tribunalul de la Nürnberg din anti-soare
precum Sisif, păcatul transferîndu-se instanțelor
superioare.

Balada soldatului

lui Nicolae Labiș

Și-am întrebat cu toții, unde
Ramura verde atîrnînd
deasupra capetelor noastre păroase
Ramura verde curată de sînge
înfîptă în trupurile noastre
Frunzele au zbîrnîit amenințător
ca roiurile săgeților toamna
în căutare de stupi
De trei ori au mugit amenințător
frunzele
ca turme-ndesate de bivoli
călcînd în picioare pămîntul
pămîntul prea scurt pentru a mai fi rotit
prea-ngust pentru a ne roti pe el
pămîntul acesta de aer
pe care în zadar, în zadar îl alerg
Strălucitor au zbîrnîit frunzele
ca strune de-argint întinse între cer și pămînt
cine să cînte pe ele
ca turme de îngeri respirînd mînioși
aburii focului înghesuit în tine
înghesuit în mine ca-ntr-un iad mai murdar
aburii focului dănuind peste sîngele și vinele din mine
vine risipite ca foile de cort peste campinguri

Orbecăim în sînge
Drumurile toate-au fugit mînate de ciumă
Ierburi tăioase-au crescut înmiit peste îngeri

Mușchiul ne înmugurește în inimă des și pufos
Dar ce greu, cât de greu prin aerul gros
Mai răzbat pîn' la noi nefireștile plângeri
(deasă gingașă grăsime a sufletelor noastre
sufletele noastre de ceară
sufletele noastre de plumb)
Ciudată
ciudată împreunare ni-e trupul
Sunetul inimilor noastre de fier
Durere tu ne-ai luat inimi de aur
Durere tu ne-ai dat inimi de fier
(durere ciudată beție metalică)
Clopote bete clopote sterpe
opriți-vă limba opriți-vă cîntecul
limba voastră-i doar pîslă-opărită
trupul meu e din aurul dur
întunecatul magneticul aur
al beznelor mele de faur
al beznelor tale de fier
amare sălbatică grindini de inimi
s-au abătut peste mine
peste mine cel singur rămas
Inima mea e povară
Inima voastră-i schiloadă
ciudate fantome cu inimi furate
dansează rînjind către stelele reci
măritele stele de ceară
tremurînd peste oștile voastre de fum
greu fum risipit pe cîmpie
ca un cer mai plăpînd și mai jos
de pe țestele acestea de ceață
nici un fir de păr n-am cules

roiuri de duhuri urcă spre lună
silite de-un pământ ne-nțeles
pe sufletu-ți câtă arvună
ai luat, om speriat de cules
Neclintit argintul răsună
Viile toate sînt moarte
Draci roșii cu inima-n mînă
Tăcuți ne mînă spre noapte
Departe, mereu mai departe
Ciudata strună răsună

Metamorfoze

Metamorfoze, metamorfoze,
cîinii au aripioare de troleu
ca-n poze
mîncăm retoric un fileu de eu
Delicios, delicios
noaptea în castronul țestei s-a înecat cu un os
și-apăs pe stern ca pe o pîrghie
oh moarte derbedeu etern
mestecat cad
prin gîndul meu ca printr-un esofag
al pădurii de fag
animal cu o trompă de pene în loc' unui cap
pe cărare invalid cu o cîrjă albastră mărșăluiește
bulevardul-aortă
drecept – stîng / dreeecepti stîngi
ciocănește pămîntul cu talpa în grotă
și iată
ca o uriașă parașută se dezumflă inima noastră curbată
cade din cer o împușcătură paradiziacă
de îngerî? de îngerî?
vă amintiți de acele calme seri
cînd roși de îndoială asasinam hingheri –
cineva totuși a propus
să economisim paiele, tovarășele noastre paie
atîtea din bunele noastre tovarășe tîrnuri
trudesc pe rămuroasele tărîmuri
ale activității de zi și obștești
deci
n-ar fi mai judicios și mai economicos
ca-n locul prețioaselor paie să punem umanele dești

Peste sodome un petec de cloroform
uitați, uitați, memoria să vă fie albă ca o chiuvetă
cu guri căscate de navetă
în burta trenului tinerii dorm
ceața vagoanelor pe șine se clatină
cu picioare de nea
“pășim pe o altă planetă imensă străină și grea”
privesc fix autoportretele de pe degete
este deci măsurabilă distanța dintre amprente...
curente, curente, curente,
strigă din gară marfarul proțăpît pe imensa-i tarabă
3/14 e proporția de aur a inșilor ce nu se întreabă
vedeți-vă fără grabă de treabă
ni se comunică din new-delfi
cu bărbia cît un pumnal de eretică
merg la execuție guelfii.

Kill!

străinul ține pistolul conștiinței în biserica de crimă a lumii • *kill! kill! the fucking dog* • binele vostru e masacru – răul poate numai corupție • evadăm în bucăți din închisoarea cosmică – scuipați detestabila voastră oglindă • demontați pistolul ca să știți măcar cum v-ați sinucis • z00 • ochiul coșmarului e imobil ca o anticipație a abatorului • se apropie încet soarele călău cu hipnoza sticlind de tășuri • crima e statuia de noapte a infinitului cu chipul concentrat în gorgonă • vîna roșie crește în șarpe de aur – ochiul își întinde mîinile ca să-l sugrume • pruncul prin moarte s-a născut • monstrul înaintază prin coridoarele halucinației încercînd să-și suprime singurătatea – împușcăturile conștiinței sunt bucle temporale • ochiul se holbează în chip – explodează de expresie sălbatică – intră și iese prin toate cicatricile feței • uriașul nopții îmi ninge în inimă – în inima ca un cort al cercului existențial unde sinucigașul demonic divin își dansează nostalgic metamorfozele • de fapt, crima începe în fragment și iubirea se împlinește în infinit – nu două prin natură ci două prin dimensiune • explozia coboară aidoma unui ochi iradiant – incandescență liberă • galaxiile sunt făpturi de incandescență – melci de raze aruncați în abis • oh, da! evadăm în bucăți – în șiroaie – din închisorile lumii – sfîrtecăm cu un gheizer de sânge cercul existențial • seninătatea e a morții – jubilația, a distrugerii ca ființă • respirăm un suflu de nimicire – mergem pe kilometri de detergent • strivim sub tălpi mistere de eternitate • litere albe urcă în timp – coborîrea mă înnegrește • fețele poliedrice fuzionează în sărutul alef • pasărea avisului e o seringă de lacrimi • într-o formă idilică, lumea voastră e un

fel de tombolă cu toate numerele pierzătoare – o tombolă
unde nu poți să câștigi decît moartea • o cale a alienării de
neant pe care trebuie s-o parcurgi în sens invers • un
labirint ce desparte și leagă vid de neant – simbolul
infinitului • puteți privi față-n față asemenea gorgonă ? •

Anatomia sacră

Noaptea gîfîie pe degetul meu ca pe o palidă antenă
herghelii matinale fabrică mereu insomnia – uriașă balenă.

Ca un magnet de albul de fier al hîrtiei se lipește creionul
îngerul a înlemnit pe parchet cum în lemn încet se îneacă
neonul.

Pumnul capului meu îndîrjit bate în geamul destinului
ce mișto ar urla cu butonul la maximum radioul în locul
plămînului.

Gura ca buzunarul unui butoi în țărîna alfabetului scurmă
prin creierul moale perpendiculare se-nfig florile-n a
vertebrelor turmă.

Pielea ca un aerostat dezumflat pe fantoma trupului flutură
porii pietruiți derbedei sub pașii femeilor tremură.

Continentele urechilor ca o fiertură magic în zboruri
s-absoarbă,
nudul nasului se răsfăț umflat într-un clocot sălbatic de
iarbă.

Mamelele mîinilor precum coarne de foc pe tropăitul
sentimentelor calcă
cu sexul noi profeții și șuturi înfig în genitala voastră de
vacă.

Noaptea s-a spart ca o copită de lemn, degetul ca un
cearcăn încolăcește o antenă
și-n locul ochilor sticlește scheletul lor profund de venă.

Simplă interogație

Cum se curbează un astru
cum se curbează, cum se îndoiaie sistematic spinarea
 strălucitoare a unui an-lumină
cum se pierde sufletul unei explozii atomice –
o explozie atomică e oribilă
dar o explozie fără suflet
dar o explozie dessuflețită
adică fără suflu, adică fără umbră
care și-a pierdut talentul de a face explozie
o explozie ca o lopată ratată
dar cum se rostogolește o roată

Cum arată ciocanul care sfărîmă bărbia voinței
simțurile sînt niște clești ce extrag senzațiile din lucruri
însă cine extrage simțurile din falca deshidratată a
 conștiinței
cine se ocupă cu extracția, cu extorcarea simțurilor
dacă simțurile sînt dinții conștiinței, e preferabilă o
 conștiință știrbă
e prea vorace conștiința, mestecă prea multă materie dinții
și inventarea unor dinți fără conștiință, a unei conștiințe cu
 fălcile legate, anti-masticatoare, a unei anti-materii
 dentare
a devenit o necesitate înțeleasă
cine înțelege eternitatea unei necesități
o necesitate înțeleasă mai e necesară
o necesitate necesară mai poate fi înțeleasă
merită oare să înțelegi, să tăgăduiești, adică să înțelegi
filfiind petala înceată
dar cum se rostogolește o roată

Cum se moare un om
orice om se moare mîncînd
cum se mîncîncă un om
cu timp, numai cu timp se mîncîncă un om
iată o necesitate s-a așezat cu pălăria trasă peste ochi în
soare
pe pragul unei cîrciumi
iată un timp asudat de caniculă s-a așezat cu coatele
desfăcute pe masă
în fața unei halbe de bere
dar un om într-un colț fotografiază, dar un om stă într-un
colț și pozează
iată o zgîrietură ca o lacrimă pe lentila Zeiss a
contemplației
– cine e acolo –
dar iată un monstru unic – un sentiment străveziu ca un
acvariu prin care
înoată organele trupului
autopsia unui sentiment – o piele întoarsă pe dos
ca o întrebare cu mîinile înfîpte încăpățîinate, tenace în
buzunare
cînd zornăie pe tinicheaua abisală a tejghelei penultima
rată
dar, cum, cum se rostogolește o roată

Autoportret

Sufletul meu e transplantul unei stele negre
pe cenușiul unui peisaj epileptic
text riguros din stinghere semne de punctuație
podul unui pas nesfârșit, treaptă care adună
o ciudată identitate nelimitată ca o mînă
palma cu zece degete a unor fără amprente
o subterană stîngaci încarnată
o roată cubică înfiptă în praful inutil al drumului
clanța imponderabilă a unei uși absente ce totuși deschide
o cameră
un aer neted, fără molecule
stupoare stînd pe o bancă
zîmbind un zeu
materie vizuală fără dinți
rebutul moale al unui lucru
nepipăibil, lustrul plan al unui sunet
propagat în sine, o profunzime ca un loc viran
o gură care zboară, palid Pan cu ticăit naiv și eterogen –
imobil și ambigen sînt golul vag –
sclipetul stins al frunzei fără nervi
e pînza uniformă pe care sînt pictat.

Pata

Corpul care a căzut de pe mine pe cînd mă plimbam
prin camera cu mocheta roșie-albastră
mi s-a întins la picioare ca o pată –
l-am privit curios –
o pată scîlciată de vid cu marginile bizar zdrențuite
ca umbra unui pantof încălțat strîmb –
am privit-o curios –
corpul meu era deci nebunia asta ambalată
sub care se scufundă șanțurile abisului –
le-am privit curios –
cu golurile *lor* negre
zdrențe, cioburi, fulgere – o pată uriașă, mirobolantă, de
pop-art
din corpul meu negru o scurgere –
vid cu mult zarzavat

-u la lume

Dezgustul peștilor de fier a obosit
apa – apa din porii lor negri se scurge ca un fel de rugină
rugina – viața ca sângele dezgustului fără vîrstă – a obosit
fără fier a obosit umbra fierului, putred pierdută-n
melancolia-i diavolească
fără fier a obosit melancolia
numele însuși al fierului e oboseală, e oboseală,
Altfel de ce-ar mai fi fierul un diavol stîngaci,
un diavol scrîntit
un scaraoțchi straniu, ce străin scaraoțchi umilit și
vai! vai! obidit!
Hotărît, fieru-i un drac absolutamente fără autoritate
și totuși temut!
Ostenit-lemn și totuși ridicol de groaznic!
Obscen ca o propoziție concesivă și rîs pîn' la plîngere!
rîs – cum să mă exprim oare? – pîn' la castrare!
și totuși singur,
vomitînd ape ciudate prin îngustele lui guri,
ratat-singur,
stîngaci de singur : de aceea e și atît de groaznic fierul,
pentru că-i singur!
Singur ca o tenebră neîmperecheabilă,
fără pereche ca o zgîrietură – pe ce? pe ce?

“Le marteau sans maître”

Totul începe cu o amprentă lustruită
totul începe cu degetul butucănos de fier al unui băcan
fossilizat
totul începe cu o numărătoare, ca o ploaie heraclitică
de mini-monede acefale
un copil și-a supt degetul de creier ca de literele unui
alfabet braille
buzele a patru litere silabisesc cuvântul tetrasilabic
ca panglicuța lui infinit,
niște ochelari pur și simplu
prin lentilele cărora se poate vedea pe măsură ce încet,
încet, îi scoți –
o depărtare transferată de la o altă instituție,
“tu – eu”,
a instalat un periculos joc al silabelor,
un v-ați ascuns de gloanțe cu lunetă numite lynkeus,
un simpozion sonor ca o cratimă,
da, un mâner livid ca fratele dublului meu, da,
o inimă răsturnată ca o movilă de bani,
desigur, un talaș hegelian –
însă ce poate sparge, ce poate sfărîma,
ce poate transforma
autoportretul unui ciocan :
un ciocan spîn și cu chirie-un stăpîn,
o față boantă-boită, o ceafă-ascuțită ca un cuțit boțită
– orice negație tocită devenind afirmație tacită
sau, lama pudrată a unei cozi vieneze.

Plîns de orizont

lungi lacrimi orizontale – lungi lacrimi verticale • aproape abstracte ca traiectoria unei tenii • copaci – prelungi copaci orizontali cu ramurile efilat confundate – neidentice • ape orizontale adîncindu-se în sclipitoarea lor dungă plină de pești • torpori orizontale precum un fir de orizont pe care se poate merge în echilibru • funambulul transparent merge în echilibru pe firul orizontului – parcă delirul s-ar transvaza • migrena e migrația foarte prelungă, foarte orizontală a creierului meu în care de lună mor • lumea unde mă ugui e o —

Dezagregare

pumni de migrene între norii veștezi ca niște insecte
ascuțite rătăcite-n frunzele pufoase • aerul scris oblic de-
alibiurile fisurate ale demonilor • zbîrnîie această
întrerupere-n care acele agonizează • curtea e rotundă dar
printre pietre se scurg țipetele nebunilor • aer se cațără cu
degetele sîngerînd pe o scară de vibrații – ca un roi se
destramă neuronii creierului – spre deosebire de ceilalți •
monoschizofrenul cu urechi lungi captează malarile
uimite • ele se risipesc ca o epidemie de nisip – ca o
contaminare cu transparență • ce e minuscul dispare cu
crepul în crepuscul •

Toxic tu

toxic tu cu chipul tău de excremente ce se-apropie de oglindă • nimic de tu – venin cu vinele multiple ca o iarbă neagră unde urlă guri păienjenoase • otravă cu boturile scufundate unde lupi vîscoși se întredevoră cu febra'n alb de oase • toxic tu cu trupul de miasmă, cu respirația de molimă – scabroasă viermuială rotindu-și generația prin masca cu găuri a idolului ce-o înghite'n timp ce-o scuipă • se apropie de tine moartea cu blesteme negre • pășește spre umbra ta groaza cu lanterne de teroare atîrnînd de limbă • cuvintele se-apropie încet de chipul tău cu păsările lor de vitriol • toxic tu, tu, toxic-toxic tu • lumînări negre ți-au fost așezate-n inimă și'n creier și-acolo ard, cuvîntînd cu flacăra 'mpotriva ta, punînd blestemul negru ca pe o lumină a întunericului în locul făpturii tale • toxic tu, adevărul și-a întors spre tine chipul de oroare și blestem, binele și-a tras spre tine masca de mânie – silabele neantului ți se plimbă prin corp, întunericul își urlă șoptele de sînge • toxic tu – în tine-și înflorește lupul puroiul de limacși și cocoșatul fără chip de tine-și apropie degetul și noaptea • zeci de vase cu sânge în încăperea somnului tău, sute de vase cu sânge în încăperile visului tău • nicăieri altundeva pașii tăi decît în amintirea unei crime, niciodată altcînd decît în clipa unei pieriri infernale • ca un gaz toxic ți se risipește mintea – și iată-te nebun – dar *unde?* – cu o așteptare ți se risipește sîngele și-ți picură în gură ca o otravă de secunde ce stă mereu să vină – însă *cînd?* – toxic tu, o, da!, toxic-toxic tu – buzele mulțimilor își strigă muțenia și clipele se cască – uriaș e spațiul acesta care-ți soarbe groaza, aerul de ură ce te descompune • coșmar își e cel destrămat • bezna

explodează în urletul a tot ce te urăște și de față-ți atîrnă o cîrpă de sânge de care nu mai poți să scapi • adâncurile te așteaptă și urcă prin tine, în tine, compact blestemul lor • toxic tu, vierme de coșmar strivit între ura cerului și blestemele abisului • tu te respiri și iată! ai murit otrăvit • întunericul îți bea din vine – uite, fața aceasta neagră, cum ai mai vrea s-o recunoști, aplecată deasupra vinelor tale îți soarbe viața și te lasă să rătăcești prin tuneluri de hău și abur, fantomă de pestilență pribeagă printr-un cadavru • omul cu chipul negru îți ține vinele în gură și tu țipi – duhul alb te trage-nceț de nervi și nu mai ai loc în tine de urletul tău • cum – cum te-ai urcat tu în avionul acesta care te digeră • și cum îți țin ființele acelea de ecou în cercul lor oglinda – și ți se strînge şuierînd imaginea pe care ai pierdut-o • ca niște șacali cu limba de oglindă prin digestia cărora fugi – căci nu ești o imagine, și nu ești o ființă ci larva unei imagini lipită de larva unei ființe prin care larva neființei se încolăcește, mușcîndu-și coada pe care nu o poate atinge pentru că nu o are • blestemul vine spre tine ca un om care se schimbă la fiecare pas – și-ai vrea să știi în ce • care te-atinge cu groaza devenirii lui nemărginite, turnîndu-ți prin nervi teroarea de umbre a ubicuității ce te lasă jumate vis, jumate fugă de propria ta trezire • și vezi! – dar cum ai vrea să fii orbit – cum insomnia ți se-ntinde infinită dinainte ca o foaie neagră pe care nu poate scrie nimic deși, totuși, trebuie – vai! trebuie s-o citești • un șarpe negru’ți arde-n creier, topindu-ți-se ca un sânge al privirii și-necîndu-ți mintea-ntr-o durere cu buzele subțiri ca niște lame • agățat de ele trebuie să cobori o scară cu treptele dintr-un tăiș ce urlă – cu țeasta plină de-un lichid atroce în care șarpele ți se topește rîzînd • și intri pe o ușă cu creierii de sticlă iluminați de insecte incandescente – tu,

toxic tu – și te întâmpini ca două litere de negru • și parcă
nimicul însuși te-ar ține de mînă cu degetele lui de
destrămare – oh! de oribilă neantiză – lăsîndu-te s’astepti
fantasme cu insomnia de oglindă – printre dimensiuni cu
direcția spartă – cu fantome de întrebări apropiindu-și
aripile de buze și apoi zburînd cu zîmbetul • poteca aceasta
îți răspunde cu bucăți de gheață și ochii-ți fug înapoi de
negru • încerci alt drum? dar care-s metamorfozele ce-or să
te lingă, schimbîndu-ți sexul și ființa? • care-s colinele
pline de sânge aidoma unor chipuri pe care ai să le urci –
prin fumegarea-le sumbră rătăcind de parcă o iarbă tăioasă
și neagră ți-ar răni buzele ca pe niște tălpi ale geamătului •
aburind din ochiul lor rece și negru amintirea de hipnoză •
și cum vei păși oare mai departe pe drumul acesta în care
te scufunzi • blestemul negru ți-a ieșit din nou ’nainte cu
oglindea lui netedă de fără chip – și tu te recunoști și cu
necuvinte fugi • oooooooo – cum ai mai cerși buzele acelea
ce se mișcau încet împotriva ta prin aerul de seară • sticla
îți stă în amintire și nu-ți ajungi decît cu umbra clipa sacră
a blestemului • ca și cum te-ai stinge-n flăcări de ferestre
negre într-un foc pe care-l aprinde doar cenușa • și *asta* ți-
ar fi mîntuirea, toxic – toxic – tu • tu niciodată stins decît în
cenușa care te devoră glăsuindu-ți mai departe blestemul cu-
o tăcere atroce pe malul căreia putrezesc luxuriant toate
cuvintele • ca niște torțe negre care-ar arde dintr-o nimicire
nesfîrșită de unde ies monahi de larve care te sufocă
povestindu-ți chipul • pînă cînd blestemul negru cu-aripile-i
negre te acoperă, și te clocește, și te umple de’ngustată
așteptare – dar ce – ce va ieși din ou?

Clar cu singur

clar cu singur în negru brusc •
clar cu singur 'n alb brutal •
clar cu singur corului fereastră – coborîrii tunel •
clar cu singur – adâncului clopot și pod •
clar cu singur – supraindensitate •
clar cu singur – țipăt în ecou •
clar cu singur – unu, apoi alții •
clar cu singur – tihnă în metal •
clar cu singur – destin de sunet •
clar cu singur – lacrimă de azbest •
clar cu singur – pas mai greu ca drumul •
clar cu singur – dans de spânzurat •
clar cu singur – labirint ca lupul •
clar cu singur – alfabet striat •
clar cu singur – surdul ce se cheamă •
clar cu singur – noapte de auz •
clar cu singur – gloanțelor o strună •
clar cu singur – incuvânt dement •
clar cu singur – urcă și coboară •
clar cu singur – ars accelerînd •
clar cu singur – mort cu vibrafonul •
clar cu singur – tramvaie tulburate •
clar cu singur – omul, doar, treptat •
clar cu singur – albul brusc în comă •
clar cu singur – negrul decedat •

Tăcerea tăcînd

Ne legănăm în eroare –
cu legănarea se încordează în noi o tăcere
o tăcere care nu poate vorbi
o tăcere care doarme
o tăcere care se ascunde de tăcere în propria ei somnolență
în propriul ei *a-bis – a-vis*
și care totuși vorbește,
o tăcere care se scufundă dormind și vorbind
o tăcere care visează
o tăcere care-și visează trezirea de după-amiază,
o tăcere ce se visează o apă
o tăcere trezindu-și în tăcerea de ape tăcerea de foc
o tăcere ce *încordat* vorbește,
o tăcere silabisindu-și trezirea în vocale de *nimic*, în
consoane
de absolut nimic,
o tăcere ce-oftează – ritmează – rimează
o tăcere ce merge visînd.
Mersul e un coșmar al tăcerii.
Mersul e o îndreptare spre suspensie.
Mergînd, tăcerea se întreabă : “Unde sînt?”
Întrebarea se îndreaptă spre propria ei încetare.
Întrebarea e o tăcere care doarme,
Tăcerea – o întrebare care se trezește.
Și totuși tăcerea întreabă.
La ce bun atunci s-ar mai trezi?
Tăcerea care întreabă e o tăcere care urcă.
Tăcerea care urcă e o întrebare ce nu ajunge nicicînd.
Unde dispăre întrebarea nu e locul răspunsului.
Răspunsul e o întrebare cu întrebarea în ea.

Unde ajunge întrebarea e locul tăcerii –
al tăcerii care urcă mereu mai adânc –
Stînd!

Tăcerea care-ntreabă e o tăcere care mărșăluiește.
Trezirea care răspunde e o-ntrebare mărșăluind și urlînd.
De aceea răspunsu-i tăcerea.

Nu tăcerea-ntrebînd ci tăcerea tăcînd.

Nu tăcerea-ntrebînd ci tăcerea tăcînd.

Nu tăcerea-ntrebînd ci tăcerea tăcînd.

Tăcerea care-ntreabă e o tăcerea care doarme.

Tăcerea care tace e o tăcere care s-a trezit.

Tăcerea care tace e o tăcere ce s-a trezit din propria ei
trezire.

Tăcerea e imaginea tăcerii tăcînd propria ei trezire.

Tăcerea tăcînd e o tăcută trecere.

Astfel tăcerea e numai un somn.

Tăcerea tăcînd e o rară dormire.

Psalm cu numere și umbre

O, a trecut mult timp de cînd, pe țărnul milei viorii (viori și-*acum* sună tîrzii) prin mirți tăcuți, înrouați, în verde beznă-mbelșugați, da printre mirți și pe alei, printre înguste flori de tei, pașii adesea-mi înclinam, cîntînd un pește foarte mut în al iubirii așternut (trei pași și încă patru-apoi), limpede cer din rar trifoi, i-un abur cerul, noi, pămînt cu răsuflarea dusă-n vînt – răsuflatul l'î nec în vin, l'î nec în aerul hain – oh, vîntul sună din talăngi, cu coarne crengi – cu coarne crengi (mi-e frunza clopotul dintîi!) – semn îmbucat în crucea roz (Ronsard, acel divin bovin, nu rumega un trandafir?) – cîntam, și poate chiar plîngeam, pe cînd, cum zic, pe lungi alei, din umbre-nguste, mirți și tei și vițe-n boare fluturînd, se închea în fața mea, mai echivoc ca un mister, evanescentă fața Ta –

Se adînceau în mine norii ca-n strună sunetul viorii, din ochi îmi lăcrima o iarbă funestă, pădurea oarbă mijea un creier fantomatic, din lună-un labirint extatic urca-ntre degete spre haos, și se-ntorcea – ciudată clipă – scaldîndu-mi mintea cu-o aripă, sufla în noapte-o nebunie, cu inima ca o marie primeam noian de vestitori, sărați de spartul dintre zori, cînd sălciile se visează tăceri cu despletirea-n rază – și-atunci din umbre răsărea (amfibologic mesager), evanescentă fața Ta –

Nedeslușit plutește greul, genunea-n sine se apleacă incertă, ca un picur zeul scufundă-n undă-o umbră moartă, tristețile fac strune, în vale rîurile curg negre, pămîntul e un sumbru ebru, și-o inimă ciudată bate, bătută-n cuie de o stîncă, e nebunia *Lui* adîncă ce pînă-n pieptu-ne străbate, și

se urnește ca o noapte, uriașa uruială-a minții cînd în
abisuri se discern ca niște euri bruște munții, și pe cînd
creierul răsare dragon în numărarea umbrei, tunderea
leneșă de ghiață din mahalaua plană-a tundrei, fantomă-a
craniului de lacrimi, dintre tăceri cu gol stingher –
ambiguu ger – se desprindea, evanescentă fața Ta –

Orfeu lunar

Eu vin din țara unde autohton e doar Orfeu • străin, am
aruncat noi umbre și valuri peste numere și tăceri • am
scufundat sub palme fîntîni • cu mîini întinse chemat-am
haosul de sub rană • cu părul și cu fruntea am atins poteci
lichide ca o cană • sărutat de mine sunetul se surpă în
deal • preschimbătoare străfunduri, oceanul începe-n
adîncul unei guri cu buzele încă strînse • peisaj lunar
înverzit ca jocul cu fundalul lichid al cuvintelor scufundate
și ninse • un sărut adînc plonjează-n abis • undele tăcerii
sînt sfoara uterină pierdută de embrionul din vis • oul orb
doarme pe cărare pe cînd văile sînt valuri de buze • turme
ciudate ca norii adînc de albi dintr-un cer de ventuze
exersează proverbe cu capul plecat • cît de straniu-și
lunecă marea străfundul și valul cînd, urcînd dealul, mă
rătăcesc în pădure • și cum stau ca niște ouă cu coaja fără
privire ochii cu aura morții în strădesimea materiei • cînd
sfătos-înțelepțește moș infernul scoate din scoică, de
sămînță, paralogismul nesfîrșit al periei •

Orfeu și bacchantele

buză răsfrintă de iarbă neagră • panta pământului cu struna
în ea • sîngele lunecă leneș pe sunet – bezna cade în
pauză • migrenă infernală pe insule de catalepsie • apollon
melancolicul își cîntă cu porțiuni din schelet la tendoane •
cercuri de amețeală cad lente în jurul creierului • orfeu
spînzură mituri între haos și aer – intră pe banchize de
bacchante • singur înalță în dreptul ochilor sfîncșii de
absență • ca și cum scardanelli s-ar topi scormonindu-se •
fără a ști ce să creadă despre marsyas •

Capul lui Orfeu

capul lui orfeu ieșind din liră ca dintr-o oglindă • migrena
exilurilor – lupă sub care, înfime, începuturile se măresc în
cuvinte • unică e această întâlnire dintre ochii închiși ai
celui purtat și ochii întreînchiși ai purtătoarei •
metamorfozele cîntecului precum somnul unui neant
încrucișat • această naștere thanatică a celui adîncit
paralizează populațiile oglinzii • părăsit de închipuire e ăst
chip plin de himera sa de strune • misterele lui ca niște
fusuri negre atîrnă neantului lacrimi necunoscute • gîtul
lăsînd să se scurgă prin liră sunetele rupte ca un sînge
funebru • sîngele ciudat al celor neconsumate • ca niște
lacrimi ale spațiului cu abisul posibil • ochiul cu multiple
priviri de cîte ori poate să plîngă deasupra infinitului ce îl
oprește • fusurile stropilor așteaptă clipele abisurilor
alungite • moartea săgetează prin senzații ca doi cîini de
semn opus •

preoteasa enigmelor se apleacă peste capul misterului •
broasca țestoasă îl ascunde pe orfeu în carapacea-i
funebră • sîngele-și strigă căderea purtîndu-și brutal
neantul în lumină • lacrimile destinului, uriașe, urlă din
rănilor îndoliate • ce ciudată ironie se scurge peste neantul
cîntecului, subtilă artă a desprinderii, și cu ce lumină
liniștită o primește • fără s-o accepte – căci privirile se-
nchid în sensul lor, comunicînd, numai, cu exteriorul
ocultării • și în distanța închiderii lor îmbrățișînd –
poveștile tenebrei •

Orfeu sau în-sinele

(o plîngere a româniei)

Pe-acolo,
pe-aici,
cîndva misterele își purtau
rîsul și plînsul.
E un loc al geometriei,
al contemplației geometrice,
al teoriei.
Și înainte de toate un sunet.
Un sunet care cîntă prin coloane ca prin niște orgi.
Un sunet al străfundurilor,
și al celor mai mari înălțimi.
Cele mai mari înălțimi nu sînt piscurile,
ci chemările –
ale celor cărora ceea ce e mai sus le răspunde,
și nu ale celor ce ajung cel mai sus.
Nici nu locuiau acolo altceva
decît coloane,
nu existau alți locuitori.
Coloane de lumină
spre liniști de cunoaștere –
și în scînteiere, o deschidere de scurgeri lente,
curgere de sunete
ca niște adîncuri.
De fapt acolo nu au fost niciodată dealuri
ci numai marginile văilor.
Nimic masiv, adunat, îngrămădit în masă.
Ci numai niște deschideri,
niște dezvăluiri profunde:

aceasta era *Marea* la început.
Și în tot profundul sunetelor adormite,
din tot profundul țîșneau
coloane de lumini!

Orfeu la început n-a fost decît acest cântec al adâncurilor.
Și tot acest cântec au fost
Eurydike,
și Hades,
Infernul,
și Persefone,
și Bakkhantele...
Toți, toate intrau *în-locul* acestui cântec.
Acest cântec
în care plîngînd infinite lumini
spre obîrșia de tihnă
spre Tatăl înalt căutat,
străfundurile,
vuide,
se deschideau –
microbi de ape
în vârtejuri,
din suferințe de șuvoaie,
uitînd și căutînd,
din ce în ce mai adînc uitînd,
îl roteau.
Căutarea,
rotirea,
e ca o stingere.
Lumini mari,
apoi din ce în ce mai întuneric.
Amnezia începe să se zbată,

apar făptuiri – făpturi,
ca un vis precar,
ca un coșmar
și ca o parodie.
Făpturile.
Asta e.
Făpturile simt că sînt coloane,
parodia e
c-au uitat.
Atunci mișcarea devine un ce fără sens,
o transhumanță.
E doar sub cer,
nu în stele
și dincolo de dincolo de ele.
E doar un *subt-cer*.

Mișcarea apelor a înghețat,
și-au rămas doar dealuri și văi,
doar atît: dealuri-văi.
Ba pentru “turme” – adică pentru *mișcarea apelor* –
se mai și omoară! (omorul-mișcare, neant de sânge-timp,
omorul-apă, neant de sânge-spațiu).
Astfel, “nemurirea e numai treaba potopului”.
Iar din coloanele de *atunci*,
din luminile *de-atunci*,
ce-a mai rămas decît
niște fluier.
Așa a pierdut-o în realitate
Orfeu
pe Eurydike.
Orfeu a pierdut-o pe Eurydike
cînd cîntecul a înghețat.

Eurydike care a murit
e moartea cântecului.
Acolo a domnit cândva Orfeu.
Acolo, locul celor ce de sine au fugit.
Centrul străin ca loc de trecere.
Norul în apă – norii din ape.

Tabla de materii

CÎTEVA GÎNDURI PRELIMINARE	11
IUBIREA	25
CEZARULUI!	36
PSALM 0	39
PSALM 1	41
PSALM 2	42
PSALM-AMURG	44
ODĂ DEMONILOR STÂNGACI.....	49
PSALM-NUVELĂ.....	51
CONTRAARGUMENT	57
ALEATORIE.....	58
ENDYMION	59
LEVITAȚIE	60
ENIGMA	61
DENG DONG.....	62
“PRIETEN DRAG”	63
INDIFERENȚĂ	64
VARIANTE	65
MASTURBÎNDU-MĂ IERI	66
QUID.....	67
SCHIJE DE PALOARE	68
ODĂ ZEIȚEI PIELE	69
GAMĂ MINORĂ	70
BALANS	71
CĂCI.....	72
SILOGISM.....	73
DERUTĂ CU IZ GALBEN	74
FRAGILUL	75
PRIMORDII	76
SOLIDARITĂȚI DIVERSE.....	77
PUBELE EVENTUALE	78
MEET SPEED	79
PARCEDIP.....	80
SUNETELE NOȚII.....	81
ORACOL SAU NIMIC.....	82
BĂTRÎNA CU PĂLĂRIA ALBASTRĂ.....	83
AMNEZIE	84

ULISE	85
NOCTURNĂ 0	86
NOCTURNĂ 1	87
NOCTURNĂ 2	88
NOCTURNĂ 3	89
NOCTURNĂ 4	90
STARE DE GRAȚIE	91
VOIAJORUL CONTEMPLATIV	92
OLD THREAT	93
DEZVĂLUIRE	94
JOCUL CU BILE.....	95
SUSPENSII PÎNĂ CÎND	96
DESCHID	97
ASCENSIUNE	98
BAGABONTUL TRANSCENDENTAL.....	99
SPIRALĂ	100
POVESTEA	101
FUZIUNEA	102
HITCH	103
LA DRUM.....	104
LUCRURI ÎNTÎMPLĂTOARE	105
ECLEZIAST	106
TELEOLOGICĂ	107
GNOMICĂ	108
GNOSTICĂ	109
ELFICĂ 1	110
ELFICĂ 2	111
ELFICĂ 3	112
NOSTALGHIE	113
ALTERNATIVĂ.....	114
EVENTUALITĂȚI	115
DIAVOLUL HEPATIC.....	116
DUMINICA ORBILOR	118
CONTRADICȚII.....	119
PASSÉ SIMPLE.....	120
PSALM NOCTURN.....	121
PSALM DE DESCÂNTĂTURĂ.....	122
PSALM MELANCOLIC	123
PSALM DE CĂUTARE	124

REPLAY	125
TRAVESTIUL VIDULUI	126
LUDOPSALM	127
SUBITUL	129
VISUL	130
LOC COMUN.....	132
PSALM CRIPTIC	133
APOCALIPS DE CAMERĂ	134
PEISAJ ÎN GRI	135
EFICACITATE	136
MENUET LIVID	137
“SUB VULCAN”	138
COMMENT JE T’AIME.....	139
EDEN CU RESPIRĂRI	141
BUSOLA	143
DIRECȚII	144
MENUET GEOMETRIC	145
STARE DE GREUȚĂ	146
£/\$	147
FURNICOCIZIILE.....	148
NÔ.....	149
SUBSTITUȚII.....	150
MIGRENE DE IARBĂ.....	151
MIȘCAREA	152
ÎNGERUL LUI NICHITA.....	153
ENIGME APUNÎND	154
MENUET DE SCĂRI	155
SCHIZOSTAZĂ	156
PEPIN CEL SCURT	157
ESENINIADA.....	158
CICIKOV	159
IN MEMORIAM.....	161
DER LEIERMANN.....	163
MENUET X	164
EVANESCENTĂ Y.....	165
SFATURI LÎNGĂ CALORIFER.....	166
X.....	167
FILM	168
BALADA FRIGULUI	169

RODNICIE	171
DIN CUMPĂNA SUFLETULUI – ÎNCHINĂCIUNE DOMNULUI...	176
NEDUMERIRE	178
OMĂTUL LINIȘTII.....	183
ELAN.....	184
TUBUL.....	185
ELONGAȚII EURISTICE	186
...ERSONAJE.....	187
MRS TIMBLE	188
NUNTA	189
TEXT	191
DIONYSOS	192
DINCOLO, POATE	193
DE-A V-AȚI SCRIS	194
LIMITĂ	195
DOI	196
7	197
13.....	199
0	203
EUPHORION	204
FRAGMENT DIN FACEREA LUMII.....	206
POVESTEA RÂSULUI	209
ABECEDAR	215
PIC-PIC	216
COYOTUL ALBASTRU.....	217
CHIRON-RILKE.....	218
JOC.....	219
NE/NE	221
AH!.....	222
PSALMUS-BI, DOMINI	223
HAIKU ÎN DOI	224
DEDUCȚIA	225
BALADA SOLDATULUI	226
METAMORFOZE.....	229
KILL!	231
ANATOMIA SACRĂ.....	233
SIMPLĂ INTEROGAȚIE	234
AUTOPORTRET	236
PATA.....	237

-U LA LUME.....	238
“LE MARTEAU SANS MAÎTRE”	239
PLÎNS DE ORIZONT	240
DEZAGREGARE	241
TOXIC TU	242
CLAR CU SINGUR.....	245
TĂCEREA TĂCÎND	246
PSALM CU NUMERE ȘI UMBRE.....	248
ORFEU LUNAR.....	250
ORFEU ȘI BACCHANTELE.....	251
CAPUL LUI ORFEU.....	252
ORFEU SAU ÎN-SINELE	253

Publicații ale editurii ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano)

Ascension et hypostases initiatiques de l'âme. Mystique et eschatologie à travers les traditions religieuses, 2006, editori: Ara Alexandre Shishmanian și Dana Shishmanian.

Les cahiers «Psychanodia», n° 1 / Mai 2011, editori: Ara Alexandre Shishmanian și Dana Shishmanian.

Ara Alexandru Șişmanian, *Neștiute* 5, 2018.

Miza volumului nu se rezumă la un proiect euristic și estetic prin care poetul, în funcție de geniu și ingeniu, scurtcircuitează eventual conștiințele, printr-o electricitate de semne ce nu-i în fond decît negația însăși ca surpriză, ci riscă să însemne și altceva, un fel de bilanț personal, o cale bizară de ratări ce l-a condus cumva într-un nicăieri al tuturor interogațiilor, nu dezvăluirea ci trădarea unei anabaze agonice ce s-a efectuat în parte fără știre, a unei urcări făcute din împotriviri, ascensiune din depresiuni ce nu se împlinește decît prin acceptarea ca unic sens a inutilității. A unei inutilități insondabile.

Căci ce este mai inutil decît scara pe care ai urcat – scară de care trebuie inevitabil să te desparți cum trebuie să te desparți la un moment dat de tine însuși. Străini – dar liberi și singuri – ne lăsăm atunci îmbrățișați de neantul pe care îl zîmbim.